MATTIAS EDVARDSSON

VECINI BUNI

MATTIAS EVARDSSON

Seria: *Lundasviten*

Volumul 2

VECINI BUNI

Original: *Goda grannar* (2020)

Traducere din limba suedeză și note de:
GABRIEL IONESCU

virtual-project.eu

3
TREI

2022

Gardurile bune fac vecini buni.

Robert Frost

1.

Mikael. După accident

Vineri, 13 octombrie 2017

De cum deschid ușa, aud sirenele. Câțiva elevi rămași în curtea școlii se uită spre mine și îmi fac un semn cu mâna.

— Weekend plăcut!

Fixez bine sacul de sport pe suportul de bagaje și așez geanta pentru laptop în coșul din față. Când virez și o iau prin tunel, pe sub autostradă, dau drumul pedalelor și mă bucur de vântul care îmi bate drept în față. Pe marginea trotuarului stau două fetițe, pe care le recunosc de la grădinița Bellei. Își fac mâinile căuș, le pun la gură și scot țipete de cucuvea. Sunetul își împrăștie ecoul prin tunel, iar fetele râd.

În pantă, efortul îmi seacă picioarele, dar continui să pedalez până ce pe frunte îmi curg râuri de transpirație. În parc zace abandonată o minge de fotbal plină de noroi, iar la locul de joacă vântul împinge leagănele înainte și-napoi. Salut o femeie al cărei pudel tocmai și-a ridicat piciorul din spate lângă un stâlp de iluminat.

Sunetul sirenelor se aude tot mai aproape. Arunc o privire peste umăr, dar nu se zărește nicio lumină albastră. Nu există drumuri pentru traficul rutier, parcul este înconjurat de cărări și piste de bicicliști. Printre altele, chiar asta ne-a făcut să ne mutăm la Köpinge. Aici, copiii pot merge cu bicicleta de acasă până la școală sau la prietenii lor fără a fi nevoiți să circule printre mașini.

Deschid gura și înghit cu poftă aerul răcoros de toamnă. Ce sentiment de libertate, un weekend întreg fără obligații se așterne în fața noastră. De atâta vreme îmi doresc să las totul deoparte și să nu mă mai gândesc la nimic. Să-mi petrec timpul cu familia mea. Poate că îmi vor rămâne și câteva ore în care să tund gardul viu, așa cum am promis, deși asta poate să aștepte foarte bine și până la primăvară.

Când ajung pe pista de biciclete din piațeta în care locuim îmi vin în

întâmpinare, cu pași grăbiți, cei mai apropiați vecini, Åke și Gun-Britt, umăr la umăr. Nu i-am mai văzut de câteva zile. Așa merg lucrurile pe-aici. De la începutul toamnei și până la sfârșitul primăverii toți se închid în case și dispar. Abia spre sfârșitul lui aprilie începe să se întâmple câte ceva. Când bruma nu se mai zărește pe nicăieri, iar aerul se umple de polen, piațetele din cartier sunt invadate de copii care gonesc pe scutere sau joacă fotbal, unși zdravăn, din cap până în picioare, cu loțiune solară și echipați cu șepci. Prima motocositoare huruie de zor, cineva ridică o scară să-și curețe jgheaburile acoperișului și așa începe totul. Precum ciupercile după ploaie, prin grădini răsar mame cu ochii lipiți de ecranul telefonului mobil și cu ochelari de soare la modă și tați cu burțile lăsate și pantaloni scurți prea strâmți. Timp de trei luni zona se transformă într-un adevărat parc de distracție cu trambuline și piscine gonflabile. Larma se întețește și zilele se lungesc. Asta până la sfârșitul lui august, când începe din nou școala. Cu vânt strașnic și frunze tomnatice. Cu întuneric, ploaie și tăcere. Tot ce odată a fost viu și în floare e de-acum uitat și îți vine greu să crezi că lumina se va mai întoarce vreodată aici.

Până și vecinii noștri pensionari își închid ușile și se retrag când întunericul copleșește lumea. Åke se apucă de curățenia de toamnă în grădină, spală dalele din gresie cu un jet de apă, înlătură pânzele de păianjen din fiecare ungher și învelește mobilierul pentru exterior în folii de plastic cu o grijă care l-ar face invidios pe orice conservator dintr-un muzeu. La scurt timp după asta, Gun-Britt se ivește la geamul de la bucătărie, cu o figură curioasă. Străjerul piațetei. Nimic nu îi scapă, nici măcar o pungă de plastic învolburându-se în aer prin preajmă.

— Bună, spune Gun-Britt când mă apropii destul de mult de ei cu bicicleta.

Mă clatin când ezit între a mă opri să schimb câteva cuvinte cu ei sau a pedala mai departe. În momentul ăsta nu-mi doresc decât să ajung acasă, la familia mea. Dar, când dau să trec pe lângă ei, Åke face un pas în fața mea pe pista de biciclete și mă forțează să frânez.

— Ai auzit bubuitura? mă întreabă el.

— Noi credem că a fost un accident, spune Gun-Britt. Îmi proptesc picioarele în pământ.

— Un accident?

— Nu auzi sirenele? îmi spune Åke.

Gun-Britt arată cu degetul în sus, ca și cum sunetul ar fi rămas în aer, deasupra noastră, și s-ar învârti de jur împrejur.

— A fost aici, în apropiere? întreb eu.

— Greu de zis.

Åke face semn cu capul către piațeta noastră.

— A venit din direcția aia.

— Cel mai probabil, de pe drumul cel mare, spune Gun-Britt.

Așa îi spun cu toții autostrăzii pe care limita de viteză e de șaizeci de kilometri pe oră și care înconjoară Köpinge ca un inel, trecând pe lângă supermarketul Ica și magazinul de băuturi Systembolaget și apoi continuând spre E6, unde vastele întinderi ale Scaniei îi iau locul, cu Turning Torso spre apus și turnul catedralei din Lund spre răsărit.

— Se aud tot mai aproape, spune Åke.

Ascultăm toți trei cu atenție. Are dreptate, sirenele urlă din ce în ce mai tare.

— Nici nu e de mirare. Conduc ca niște nebuni, spune Gun-Britt. Dar stai liniștit! Bianca și copiii au ajuns acasă acum o jumătate de oră.

Bianca. Copiii.

Inima mi se strânge în piept.

— Bine, spun eu și mă grăbesc să urc în șa.

— Să aveți un weekend plăcut, îmi spune Gun-Britt înainte de a mă îndepărta. Pe ultima bucată de drum gândurile încep să mă năpădească. Bianca urma să facă cumpărăturile pentru weekend după ce lua copiii, dar acum sunt cu toții acasă. Acasă, în siguranță. William probabil că stă tolănit pe canapea cu iPadul lui și Bella o ajută pe Bianca în bucătărie.

Printre clădiri, sunetul sirenelor răsună asurzitor. Coapsele îmi sunt rigide și încep să simt crampe în gambe. Au mai rămas doar douăzeci de metri până la piațeta noastră. De după un gard se aude un câine lătrând și în aceeași secundă îmi dau seama că sirenele au tăcut.

Când trec de colț și intru în piațetă, mă lovesc luminile rotitoare de avertizare. Asfaltul, gardul viu și gardurile caselor, totul e înecat într-un albastru care pulsează frenetic.

Simt că nu mai pot să respir. Picioarele îmi pedalează în neștire. Mă ridic în șa și mă uit fix printre luminile albastre, care mă orbesc.

În mijlocul străzii zace o bicicletă roșie. Arată de parcă ar fi fost făcută ghem, are cauciucurile deformate și ghidonul îndreptat în sus. Lângă ea se

află vecina noastră de la numărul 15, Jacqueline Selander. E albă la față. Un țipăt i-a rămas împietrit pe buze.

Ambulanța s-a oprit în fața gardului nostru viu de tuia, unde două infirmiere îmbrăcate în verde stau pe vine. În fața lor, pe asfalt, zace Bianca. Soția mea iubită.

2.

Mikael. Înainte de accident

Vara lui 2015

Prima oară când i-am întâlnit pe Fabian și Jacqueline Selander tocmai ne mutaserăm aici. Bella împlinise trei ani în acel sfârșit de săptămână, iar eu trebuia să montez în mașină un scaun pentru copii, pe care-l găsisem cu puțină vreme în urmă la preț de chilipir pe Blocket[1]. Soarele îmi ardea ceafa cu putere, iar eu, ud leoarcă de transpirație și cocoșat ca un croasant, eram pe jumătate intrat în mașină și trăgeam de centura de siguranță care era cu câțiva centimetri mai lată decât nenorocitul de orificiu prin care, conform instrucțiunilor de utilizare, ar fi trebuit să treacă. Înjurăturile mi-au răbufnit pe nas și pe la colțurile gurii. Nu băgasem de seamă că în spatele meu s-a strecurat cineva.

— Este noul R-design, nu?

Centura mi-a scăpat din mâini și afurisitul de scaun s-a răsturnat într-o parte. După ce am reușit să mă extrag cu totul de pe bancheta din spate și să-mi șterg aproape toată sudoarea de pe frunte, în fața ochilor mi-a apărut un băiețandru în pantaloni scurți, cu bretele și o șapcă cu logo BMW. Stătea pe aleea noastră și măsura mașina din priviri.

— Este modelul sport, i-am răspuns.

— Știam eu că ăsta e, spuse băiatul. R-design.

Câți ani ar fi putut să aibă? Doisprezece, poate treisprezece?

— Motor Diesel, mi-a spus el. Plug-in hibrid, nu?

— Probabil că da, i-am răspuns eu.

Băiețandrul a zâmbit.

— Bineînțeles că da.

Chiar nu aveam timp de pierdut atunci, dar n-am vrut să par antipatic.

— Mă cheamă Fabian, a spus băiatul. Și eu stau tot în piațeta asta.

Zona rezidențială de la marginea orașului Köpinge era împărțită în grupuri mici de câte patru vile, mai mult sau mai puțin identice, din prima

jumătate a anilor ’70, amplasate în jurul unei piațete pătrate, asfaltate. Fiecare piațetă primise câte un nume drăgălaș, inspirat din operele scriitoarei Astrid Lindgren[2]: Bullerbyn, Lönneberga, Saltkråkan și Körsbärsdalen. Noi locuiam pe strada Bråkmakargatan. *La fel ca Lotta*[3] le zisesem odată copiilor noștri, care s-au uitat nedumeriți la mine.

— În cazul ăsta înseamnă că o să fim vecini, i-am spus lui Fabian.

— OK, mi-a spus el mângâind bara de protecție a Volvoului, ca și cum ar fi fost vorba de un animal. Mai bine îți cumpărai un BMW. Are cel mai bun raport preț/calitate.

Eu am râs, dar el părea cât se poate de serios.

— BMW 350 Touring, a spus el. Are 272 de cai-putere. A ta câți are?

— Nu știu.

Pentru mine, mașina e doar un mijloc de transport. Nu cer decât să aibă o culoare neutră, decentă, și suficient spațiu pentru bagaje.

— 215, mi-a zis băiatul.

Părea foarte sigur pe ceea ce spunea.

Tocmai mă pregăteam să mă strecor înapoi în mașină cu scaunul pentru copii, când am văzut o femeie care traversa piațeta.

— Aha, aici erai, Fabian!

Emana o strălucire aparte în jurul ei. Picioare lungi, în pantaloni cât se poate de scurți, și atât de bronzată încât dinții albi, ca din reclamele la pasta de dinți, și ochii de un albastru celest îi scânteiau.

— Îi plac mașinile, mi-a spus ea.

— Am cam bănuit eu că așa stau lucrurile.

— Îmi plac BMW-urile, a zis Fabian.

Femeia, care părea să fie mama băiatului, a râs și mi-a întins o mână cu unghii lungi, roz.

— Deci voi sunteți cei care v-ați mutat aici, nu? Zero optari, din câte am auzit.

Zero optari? Mai existau încă oameni care le spuneau așa celor din Stockholm? Nu cunoșteam pe nimeni care să-și mai fi păstrat vechiul telefon fix, iar prefixele telefonice[4] regionale erau pe cale să devină la fel de anacronice ca discurile rotative și receptoarele din bachelită.

— Mmmda, așa e, i-am spus eu și mi-am șters podul palmei de pantaloni înainte de a mă prezenta. Micke.

— Numele meu este Jacqueline. Fabian și cu mine locuim puțin mai

încolo, la numărul 15.

A arătat spre o casă aflată în spatele unei alei năpădite de buruienile care creşteau printre dale şi al cărei gard înalt de un metru arăta ca şi cum ar fi avut nevoie de un strat bun de vopsea. Pe peretele din faţă, cel pe care se găsea uşa casei, erau o potcoavă şi nişte clopoţei de vânt din lemn, alături de o plăcuţă argintie pe care se vedeau un unu şi un cinci pe jumătate desprins.

Eu deja dădusem jos de pe faţadă cifrele de metal ale casei noastre. La cererea imperativă a Biancăi. Acceptase în cele din urmă să locuiască la numărul 13, însă doar cu condiţia să îndepărtăm numaidecât numărul ghinionist de pe zid.

— Atunci sper să vă simţiţi bine aici, mi-a spus noua noastră vecină, Jacqueline. Aveţi şi voi copii, nu-i aşa?

Am dat din cap afirmativ. Transpiraţia îmi picura de pe frunte şi tricoul mi se lipise zdravăn la subţiori.

— Bella tocmai a împlinit trei ani, iar William are şase ani.

Fabian şi mama lui schimbară câteva priviri între ei.

— Noi trebuie s-o ştergem, a spus Jacqueline făcându-mi un mic semn cu mâna. Pe curând!

A traversat cu paşi mari piaţeta asfaltată, iar Fabian, în graba lui de a ţine pasul cu ea, s-a împiedicat. Odată ajuns pe aleea de la numărul 15 s-a întors şi s-a uitat urât la mine. I-am răspuns cu un zâmbet.

De îndată ce am terminat de fixat scaunul pentru copii la locul lui am intrat în casă şi i-am povestit Biancăi despre vecini.

— Jacqueline Selander? A fost fotomodel. A locuit şi în America.

— Cum de ştii asta? am întrebat-o.

Bianca şi-a înclinat capul într-o parte. Arăta ca într-una din acele nopţi de vară de acum opt ani, când căzusem în mrejele pistruilor şi ale gropiţelor ei.

— De pe internet, dragule.

— Ai verificat mai întâi vecinii?

Ea a râs.

— Ce îţi imaginai? Nimeni nu se mută la şase sute de kilometri fără să se intereseze mai întâi de viitorii vecini.

Fireşte. Am sărutat-o pe ceafă.

— Atunci, ce-ai mai aflat tu, Lisbeth Salander[5]?

— Nu foarte multe. Cei doi bătrâni de la numărul 12 se numesc Åke și Gun-Britt. Par a fi oameni destul de obișnuiți, tipici pentru generația născută în anii ’40. Gun-Britt are o floare ca imagine de profil pe Facebook și îi plac trupele de dansband{6}. Åke nu pare a fi conectat la vreo rețea socială.

— OK.

Mie, care am locuit întotdeauna într-un apartament la bloc, îmi era greu să înțeleg această nevoie de a ști totul despre vecini, însă, potrivit Biancăi, într-un cartier de vile lucrurile stăteau cu totul altfel. Aici nu mai puteai să-ți eviți vecinii la fel ca în oraș.

— Am găsit câteva fotografii cu Jacqueline Selander, dar se pare că a fost mai celebră în străinătate decât aici. În orice caz, cred că acum locuiește singură cu fiul ei, la numărul 15.

— Și la numărul 14? am întrebat-o eu.

— Acolo locuiește Ola Nilsson, născut în același an cu mine. El pare a fi de-a dreptul secretos. Dar…

A făcu o scurtă pauză înainte de a deschide ochii, de parcă ar fi vrut să-mi arate că a găsit ceva senzațional.

— Apare pe Lexbase{7}.

— Poftim? Este infractor? Că parcă numai în cazul ăsta ajungi să figurezi în Lexbase, nu-i așa?

— Probabil că nu e, a spus Bianca. Dar a fost condamnat pentru agresiune.

— Și i-ai citit sentința de condamnare?

— Bineînțeles. O să locuim la o aruncătură de băț de oamenii ăștia. Tu ești un copil crescut la bloc, dragule. Nu înțelegi cum merg lucrurile în locuri ca acesta.

— Poate că era mai bine dacă alegeam să locuim într-o cabană în Laponia, i-am spus eu.

— Din partea mea, cu cel mai mare drag. Dacă n-ar fi atât de cumplit de frig acolo.

Am suspinat. Era tipic pentru Bianca să se lase purtată de paranoia când nu era cazul de așa ceva, dependentă de siguranță cum era. Cu toate astea, bineînțeles că nu era deloc ciudat ca neliniștea ei să ia amploare acum, când ne aruncaserăm într-un context cu totul nou, în care nu cunoșteam niciun suflet de om.

Din multe puncte de vedere fuseserăm obligați să ne mutăm și îmi revenea mie sarcina să mențin starea de spirit la un nivel ridicat. I-o datoram Biancăi. Și copiilor.

Scania era un alt început pentru noi. Nimic nu avea să ni-l strice, cu atât mai puțin niște vecini.

— Totul o să fie bine, a spus Bianca și și-a pus mâna peste a mea. Nu vreau să te sperii. Bråkmakargatan[8], numărul 13. La urma urmelor, ce-ar putea să nu meargă bine?

3.

Mikael. După accident

Vineri, 13 octombrie 2017

Ambulanța întoarce pe loc în piațetă și imediat ce intră pe autostradă sirenele încep din nou să răsune asurzitor.

Rămân țintuit în tăcerea enormă ca în mijlocul unei pâlnii gigantice care înghite totul și în care spațiul și timpul dispar. Sunetul ascuțit al sirenelor ia cu el toată lumina, iar cerul se întunecă fără vreo explicație. Totul îngheață. Singurul lucru pe care îl văd înainte ca panica să pună stăpânire pe mine sunt privirile vecinilor, mistuite de groază.

— Mami! Mami!

Dinspre poartă se năpustesc spre mine Bella și William, numai în ciorapi. Mă aplec și-i cuprind în brațe.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă William. Unde e mama?

În mine, totul este dat peste cap. Nu știu ce să fac.

— Pe mama a lovit-o o mașină, îi spun eu.

— Ce?

Bella începe să plângă, cuprinsă de disperare.

— E în drum spre spital acum, spun eu și-mi îmbrățișez cu toată puterea copii.

Simt că îmi explodează pieptul și îmi pierd răsuflarea.

Pe stradă, în fața noastră, stau Jacqueline și Fabian, împietriți și în stare de șoc. Din spatele lor vine și Ola, alergând.

— Mami, spune Bella plângând cu suspine. Nu vreau să moară.

— Nu o să moară, nu-i așa, tati? spune William.

Groaza lor îmi pătrunde în corp ca un pumnal. Nimic din toate astea nu poate fi adevărat.

— De ce a ieșit cu bicicleta?

— Voia să meargă la supermarket, spune William. Trebuia să se întoarcă în cel mult zece minute. I-am promis că o să am eu grijă de Bella în timpul

ăsta.

— Credeam că ați fost deja la supermarket, nu?

— Am fost, dar mama a uitat să ia brânză feta.

Când dau să mă ridic, simt cum pământul îmi fuge de sub picioare. Îi țin pe copii de mâini și mă împleticesc înainte orbește.

— O să mergem în spatele ambulanței.

Am cheia de la Volvo în buzunar.

— Nu ar trebui să iei copiii cu tine acolo, spune Jacqueline.

Ar trebui să-și țină gura. Tocmai a lovit-o pe Bianca cu mașina. Nu suport să o văd.

— Lasă-i aici, deocamdată, spune și Ola.

Deja e pe cale să o prindă pe Bella de mână când țâșnesc și îmi smulg copiii de lângă el.

— Nici gând.

Fețișoara Bellei este schimonosită de atâta plâns.

— Vrem să venim și noi cu tine, spune William.

Ezit. Am mai fost la camera de urgențe a spitalului din Lund. E genul de loc unde nu ți-ai dori să ajungi vreodată decât dacă nu ai de ales și, categoric, nu e pentru copii mici.

— Vă iubesc, le șoptesc. Dar cred că cel mai bine e să mă așteptați acasă.

Sunt sfâșiat între dorința de a-i avea lângă mine ca să-i pot alina și certitudinea că le e mai bine dacă nu mă însoțesc.

— O sun pe Gun-Britt, le spun eu. Ea și Åke pot să stea cu voi cât sunt plecat. Mă întorc repede.

— OK, spune William și își ia surioara de mânuță.

— Vine și mama acasă mai târziu? întreabă Bella neliniștită.

Îi îmbrățișez și încerc să-i liniștesc.

Mă așez la volan și o văd pe Jacqueline apropiindu-se de mașină. Fiecare mișcare îi ia o mulțime de timp. Clipește, înghite în sec, își duce mâna la gură.

— Eu… eu… totul s-a petrecut atât de repede. A apărut de nicăieri.

Trântesc ușa de la mașină și pornesc motorul. Nu am nimic să-i spun.

Când dau cu spatele, Ola sare în lături din calea mașinii. Întorc pe asfaltul din piațetă și în oglinda retrovizoare îmi văd copiii iubiți, cu privirile rătăcite. Când Volvoul demarează în trombă pe autostrada din

spatele gardului viu de tuia, îmi fac cu mâna.

Calc accelerația.

Brațele îmi tremură, picioarele îmi trepidează. Tot ce văd e asfaltul din fața mașinii, orice altceva se estompează și se distorsionează. Dar în minte îmi explodează la nesfârșit imaginea aceea terifiantă. Ochii închiși ai Biancăi, culoarea albăstrie din jurul buzelor ei, rănile, vânătăile.

Aplecat deasupra volanului, gonesc cu Volvoul pe autostradă. Claxonez disperat un Fiat care circulă cu viteză redusă pe banda rapidă, înainte să-l depășesc gonind pe banda din dreapta.

Îmi scot telefonul și o sun pe Gun-Britt. În mod inexplicabil, reușesc să-i descriu cumva ce s-a întâmplat. La telefon se lasă liniștea.

— Alo? Mai ești?

— Așteaptă, spune Gun-Britt.

Îl strigă pe Åke. Trebuie să fi acoperit cu mâna microfonul telefonului, pentru că totul se aude ca de la mare depărtare. Spune ceva de genul „Știam eu”.

Ce naiba știa?

— Jacqueline era cu siguranță beată, spune apoi în urechea mea.

— Crezi?

— Trebuie să fi condus prea repede.

Toți cei care locuiesc pe Bråkmakargatan se deplasează cu viteza melcului în piațetă. Toți, în afară de Jacqueline.

— Doamne Dumnezeule, spune Gun-Britt. Bianca!

O rog să se grăbească spre casă ca să aibă grijă de copii și să îi țină departe de Jacqueline și de Ola. Promit să revin cu un telefon imediat ce aflu ceva.

— O să mă rog pentru Bianca, spune Gun-Britt.

Intru în Lund pe la sensul giratoriu de lângă centrul comercial Nova și continui să merg în sus, pe centura de nord. În urma mea, oamenii se opresc și se întreabă ce se întâmplă. Un moment de tensiune, o paranteză dramatică în viața lor de zi cu zi. Cinci secunde mai târziu își continuă existența ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic deosebit, în timp ce viața mea este complet paralizată.

Cum a putut Jacqueline să nu o vadă pe Bianca? Ar trebui să fie imposibil să lovești pe cineva cu mașina în micuța noastră piațetă, chiar și pentru Jacqueline.

În următorul moment sunt eu cel care conduce prea repede, pierd controlul și mașina se izbește de marginea unui trotuar. Senzorul de la parcare piuie, iar eu trag o înjurătură.

În față îmi apare panoul cu *Departamentul Urgențe.*

Răsucesc rapid volanul până la maxim și mă pomenesc conducând pe o stradă cu sens unic. Un bărbat cu un fes tricotat și perciuni face un salt pe refugiul pentru pietoni pentru a nu fi spulberat.

Gesticulează agitat, dar nu am timp să mă gândesc la asta acum. Înghesui Volvoul într-un loc de parcare și îmi desfac centura de siguranță.

Un accident.

Trebuie să fi fost un accident.

4.

Mikael. Înainte de accident

Vara lui 2015

Eu și Bianca împărtășeam același vis: să ne cumpărăm o casă. Când s-a născut Bella, apartamentul din Kungsholmen a devenit dintr-odată prea mic pentru noi. Orașul deja nu ne mai ispitea. Ceea ce cândva ni se păruse ademenitor (furnicarul de oameni, nopțile și ritmul lui) acum ne făcea să ne simțim agitați și nervoși. Bianca își dorea mai presus de orice ca cei mici să poată să crească într-un cartier liniștit de vile, dintr-o zonă rurală, așa cum își petrecuse și ea copilăria.

Ne-am uitat mai întâi la suburbiile Stockholmului. Nacka, Bromma, Sundbyberg. Peste tot însă ni se cereau milioane de coroane numai pentru plata inițială și, în plus, nu eram deloc dornici să cheltuim, în fiecare lună, șaptezeci la sută din viitorul nostru buget pentru locuință.

Așa am ajuns, la un moment dat, să discutăm despre Scania. Niciunul dintre noi nu avusese până atunci vreo legătură cu regiunea, dar vastele întinderi ale câmpiilor de acolo ne-au cucerit și mai era și apropierea de restul lumii. Aveam impresia că acolo, în sud, totul se petrecea într-un ritm ceva mai potolit. Lucruri precum autorealizarea sau cariera nu jucau un rol atât de important acolo, iar oamenii își făceau timp să se bucure de viața pe care o duceau.

— Scania? a spus Bianca. Întotdeauna mi-a plăcut Scania.

Faptul că alegerea noastră s-a oprit, în cele din urmă, asupra micuțului Köpinge s-a datorat pe de o parte motivelor economice, iar pe de alta, celor legate de serviciu. Prețurile caselor din Köpinge încă erau rezonabile, cel puțin în vechile cartiere din anii ’70, și chiar în perioada în care am devenit șomer s-a ivit un post de profesor de sport la școala din Köpinge.

Nu mai exista nimic care să ne lege de Stockholm. Niciun părinte în viață, niciun serviciu. Vechii mei prieteni locuiau în continuare în Göteborg și Bianca nu mai era de mult în relații strânse cu sora sa. Ca părinți de copii

mici, simțeam, fără doar și poate, nevoia unei schimbări. Pășeam într-o nouă fază. La o adică, de ce să nu facem asta într-un loc cu totul nou?

A fost ca o aventură. Era timpul să închidem ușile trecutului și să vedem ce alte noi uși ni se deschid.

Așa că ne-am dus să vizionăm o casă în așezarea asta pitită la vest de Lund, de a cărei existență nu fuseserăm conștienți vreme de patruzeci de ani. Casa avea tot ce căutam și chiar mai mult de atât. Bianca spunea dintotdeauna că cel mai important e felul în care sunt dispuse încăperile, și nu numărul de metri pătrați. După zece ani ca agent imobiliar, evident că știa foarte bine despre ce vorbește.

— S-ar putea să trebuiască să-i schimbați grinzile, ne-a spus agentul imobiliar care ne-a vândut vila. Dar nu-i așa că are potențial pentru a deveni o casă de vis?

Bianca a fost de acord.

— Dar vecinii? a întrebat ea.

— Nicio problemă cu ei, a râs agentul imobiliar.

Probabil o fi crezut că glumea când l-a întrebat.

— Localnicii din Köpinge sunt oameni simpli și cu picioarele pe pământ.

În mașină, Bianca mi-a pus o mână pe coapsă.

— Ce zici, facem o ofertă?

Îi plăcuse casa la nebunie. În mod cert bucătăria trebuia refăcută, pereții, văruiți, iar parchetul dispus în formă de V din camera de zi, lustruit. Locatarul anterior, în vârstă de vreo șaptezeci de ani, avusese un teckel sârmos care zgrepțănase podeaua. Acum, câinele zăcea îngropat sub o cruce de lemn pe care de-abia o puteai vedea în colțul cel mai îndepărtat al grădinii. Stăpânul lui a murit câteva luni mai târziu, după ce a căzut de pe o scară, însă agentul imobiliar ne-a asigurat că nu fusese îngropat în grădină.

•

În primul weekend după solstițiul de vară, cutiile noastre pline cu lucruri erau stivuite de-a lungul pereților sufrageriei. Copiii dormeau în noile lor camere, la ferestrele cărora fixaserăm cearșafuri, până când aveam să montăm jaluzele.

— O să ne meargă bine aici, a spus Bianca și m-a îmbrățișat pe terasa de lemn din fața ușii de sticlă.

— E așa de liniște, i-am spus eu. Ascultă.

Nici măcar un motor de mașină, niciun glas, doar adierea blândă a vântului prin frunze.

În noaptea aceea, când ne-am dus la culcare, am făcut dragoste cum nu mai făcuserăm de-o veșnicie, din vremurile când încă nu aveam copii. O nouă eră avea să înceapă. Casă nouă, loc nou, aer nou.

Bianca a țipat în clipa în care a ajuns la punctul culminant. Ochii ei verzi ca smaraldul au dispărut sub pleoape.

— Trezești copiii, i-am șoptit, transpirat.

— Nu-mi pasă, a spus Bianca cu răsuflarea tăiată.

— Dar vecinii? am râs eu.

•

În ziua următoare jucam leapșa în grădină când, dintr-odată, Bella s-a împiedicat și-a căzut. I-am suflat pe genunchi și i-am șters cu degetul mare pata verde lăsată de iarbă.

— Plasture, se tângui Bella.

Am intrat în casă și am început să scotocesc prin cutiile de carton, în timp ce Bianca a rămas să se joace cu copiii pe gazon. În scurt timp am reușit să întorc cu fundul în sus jumătate din bunurile noastre, dar fără niciun rezultat, așa că m-am întors ușor enervat în grădină.

În fața porții stăteau vecinii noștri. Jacqueline și fiul ei.

— Scuze dacă vă deranjăm. Voiam doar să vă urăm bun venit cum se cuvine.

Chiar atunci au apărut valvârtej de după colțul casei Bella și William, cu Bianca pe urmele lor.

— Leapșa! a strigat soția mea. Este rândul lui William!

Abia când mi-am dres glasul, i-a zărit pe musafiri.

— Vai, a gâfâit ea zâmbitoare și a făcut o pauză lângă mine, pentru ca William să-i poată da din nou leapșa.

— Ei sunt Jacqueline și Fabian, i-am spus eu. Locuiesc la numărul 15.

Bianca i-a salutat, iar Jacqueline i-a întins o pungă de melcișori cu scorțișoară.

— Sunt de la supermarket. Din păcate, nu le am deloc cu gătitul.

— Nu trebuia, i-a spus Bianca.

Jacqueline i-a zâmbit.

— De ce spuneți *leapșa*? a întrebat Fabian.

Era îmbrăcat cu aceiași pantaloni scurți cu bretele ca ultima dată când îl

văzusem, același tricou spălat și răs-spălat și aceeași șapcă cu BMW. Contrastul pe care-l făcea cu rochia răcoroasă de vară, dintr-un material foarte subțire, aproape transparent, a mamei lui era frapant.

— Pentru că așa se spune, i-a răspuns William. Este un joc.

Fabian s-a uitat la el de parcă ar fi fost bătut în cap.

— Se numește *leapșa.*

— Se numește în mai multe feluri cred, a spus Jacqueline.

Eu am aprobat.

— Când eram mic, noi îi spuneam *de-a prinselea.*

Fabian mi-a aruncat aceeași privire cu care se uitase adineauri la William.

— Gata, acum nu vă mai deranjăm, a spus Jacqueline.

Am asigurat-o că nu era nicio problemă.

— Vă gândiți să schimbați câte ceva? ne-a întrebat ea aruncându-și privirea asupra grădinii.

— Cred că da, i-am răspuns eu. Dar va trebui să mai așteptăm până vara viitoare.

— Clar. Aveți, firește, multe de făcut la început.

— E prima noastră casă, i-a explicat Bianca. Până acum am stat într-un apartament la bloc, așa încât grădina este o mare schimbare pentru noi. Dar bineînțeles că dorim să ne punem amprenta asupra lucrurilor.

Fabian a ridicat mâna și arătat către un măr.

— Să nu tăiați mărul acela, ne-a spus el.

Bianca și cu mine ne-am întors spre nodurosul pom fructifer din colțul ce dădea spre stradă.

— Era copacul preferat al lui Bengt, a spus Fabian. L-a plantat când a construit casă, în 1976. Are aceeași vârstă ca mama.

Obrajii lui Jacqueline s-au îmbujorat delicat. Mi-am întors privirea în altă parte. Era atât de frumoasă încât îmi era greu să mă uit la ea în prezența Biancăi. Aproape că nu avea niciun loc neutru asupra căruia să îmi ațintesc privirea.

— Fabian era foarte atașat de Bengt, care a locuit aici înainte, ne-a explicat Jacqueline. A fost ca un bunic suplimentar pentru el.

— Înțeleg, i-a spus Bianca.

Fabian s-a uitat la noi plin de suspiciune.

— De ce v-ați mutat aici? a întrebat el.

— Fabian! a exclamat mama lui cerându-și scuze. Câteodată este mai curios decât ar trebui.
— E bine să fii curios, i-am răspuns eu. Așa înveți lucruri noi.
— Exact, a spus și Bianca, dându-mi un ghiont ușor.
Obișnuiam adesea să o tachinez pentru atitudinea ei de detectiv dornic să le știe pe toate.
— Dar de ce v-ați mutat aici? a repetat Fabian nerăbdător.
— O să încep să lucrez la școala din Köpinge.
Jacqueline s-a luminat.
— Ești profesor?
— Profesor de educație fizică.
— Aha.
Bella a început să strige din nou să-i aducem un plasture, iar Bianca, evident, știa exact unde se aflau în haosul din cutiile noastre.
— Te antrenezi des? m-a întrebat Jacqueline.
M-a măsurat fără jenă din cap până în picioare, până când m-am înroșit și mi-am lăsat privirea în pământ.
— Nu atât de mult pe cât mi-aș dori. E greu să găsești timp pentru asta.
— Într-adevăr, spuse Jacqueline.
— Atunci poate o să te am profesor, mi-a spus Fabian. Sper.
— Mda, cine știe.
— Fabian o să înceapă școala la Köpinge, la toamnă, într-a șaptea. Mai că nu-mi vine să cred că băiețelul meu intră deja în ultimul an de gimnaziu.
Ochii îi licăriră.
Era ceva în felul în care ea și Fabian se uitau unul la altul, ceva ce nu puteam să deslușesc.
— Acum cred că trebuie s-o luăm din loc, a spus Jacqueline deschizând poarta ca să iasă din grădină.
— O zi bună, i-am spus eu.
— Și mulțumim pentru melcișori, i-a spus Bianca, care găsise, în cele din urmă, cutia în care erau plasturii cu Bamse[2].
— Pentru foarte puțin. *Bye bye!*
Jacqueline ne-a făcut un semn cu mâna de după gard.
— Par a fi de treabă, a spus Bianca.
Am sărutat-o pe obraz.
— Sigur. Dar sper să scap și să nu trebuiască să fiu profesorul lui

Fabian. Să fii profesorul vecinului tău nu e chiar cea mai de dorit situație.

Bianca a râs.

— Te-am prevenit. Așa se întâmplă în astfel de locuri. N-o să mai fi niciodată anonim aici.

— Da, da, dar hai să nu zugrăvim diavolul mai urât decât e, i-am spus eu.

— Nici să nu-l pomenești. În schimb, o să zugrăvim în alb. Trei dormitoare și o bucătărie.

Lavabila ne aștepta deja pe terasă.

— Mai jucăm o dată leapșa? a întrebat William apărând în fugă din spatele casei.

— Tati și cu mine o să văruim acum, i-a spus Bianca. Voi o să vă jucați singuri puțin, da?

Tocmai când mă pregăteam să ridic cele două găleți cu vopsea, poarta din spatele meu s-a deschis din nou.

— Bună, bună!

O femeie de vreo 70 de ani înainta cu pași mari pe gazon, iscodind curioasă în jur.

— Voiam doar să vă urez bun venit pe Bråkmakargatan, a spus ea întinzându-mi mâna. Mă numesc Gun-Britt și locuiesc în casa de vizavi.

I-a strâns mâna și Biancăi, după care și-a coborât vocea.

— M-am gândit că e bine să mai cunoașteți și alte persoane care locuiesc în piațeta noastră. Nu suntem toți ca cei de-acolo.

Și a dat scurt din cap în direcția casei în care stăteau Jacqueline și Fabian.

— Dar este o zonă foarte plăcută, ne-a spus Gun-Britt. Un sentiment fantastic de comuniune. Ne ajutăm cu toții și avem mereu grijă unii de alții. Sunt sigură că o să vă simțiți bine aici.

M-am uitat la Bianca și am văzut că se chinuia să-și păstreze o mină amabilă. Nu-i plăceau deloc lucrurile de genul ăsta. Problema cu vecinii, obișnuia ea să spună, e că te simți ca la ruleta rusească: nu știi niciodată ce noroc o să ai. Înainte de a ne muta mi-a atras atenția că își dorea să ne păstrăm intimitatea și o oarecare izolare față de vecini. Două dintre cele mai mari avantaje ale casei erau înălțimea gardului viu de tuia și poarta.

— Avem o impresie foarte bună în ceea ce privește zona, i-am spus eu și i-am zâmbit larg.

— Ei bine, nu vă mai deranjez acum, spuse Gun-Britt. Îmi dau seama că aveți foarte multe de făcut.

Cu toate astea, nu dădea niciun semn că ar vrea să plece. Cel puțin până când am ridicat gălețile cu vopsea și i-am întors spatele.

— Bine, mai vorbim, a spus ea într-un final și a ieșit pe poartă. Pe curând.

Abia a avut timp să închidă poarta după ea, că Bianca era deja acolo, verificând zăvorul.

— Crezi că putem să punem un lacăt la ăsta?

5.

Mikael. După accident

Vineri 13 octombrie 2017

Sala de așteptare de la urgențe vibrează de-atâta frustrare înăbușită. Priviri care se feresc în lături și un picior care bate necontenit în podea, o criză de tuse care se transformă în expectorați! horcăitoare, suspine înăbușite într-un șervețel.

O asistentă îmbrăcată în alb îmi ține ușa să intru.

— Sunteți soțul Biancăi Andersson?

— Da, unde este? Ce se întâmplă cu ea?

— Veniți după mine, spune asistenta și mă conduce printr-un coridor spre o cameră îngustă, cu două scaune simple.

— Când aș putea să o văd?

— În acest moment se ocupă doctorii de ea. Imediat ce vor putea, vor veni să vă informeze.

Incertitudinea mă arde pe dinăuntru, se târăște prin mine și mă furnică în picioare. Cum s-o fi simțind Bianca? Trebuie să fie ceva ce-aș putea să fac.

— Luați loc pe un scaun între timp, spune asistenta. Doriți ceva de băut?

Vocea ei este blândă, dar nu are chip. Tot ce văd sunt niște haine albe, când iese ca o nălucă din cameră.

Se întoarce imediat cu o cană de apă călduță.

— Poftim.

Mâna îmi tremură atât de tare încât jumătate din apă ajunge pe podea. Îmi simt gura amorțită, nu mai am niciun control asupra buzelor.

— O să fie bine, nu-i așa?

De fapt nici nu este o întrebare.

Asistenta respiră adânc și pentru prima oară mă uit în ochii ei. Scânteiază de îngrijorare.

Acum o oră Bianca era la fel de nemuritoare ca toți ceilalți oameni din jurul meu, iar gândul că ar putea să înceteze să mai existe era atât de

îndepărtat, încât părea ireal. Acum nu mai este așa, o secundă și totul s-a schimbat.

— Vă rog, trebuie să-mi spună cineva ce se întâmplă!

Mă ridic și mă clatin prin cameră.

— Haideți, spune asistenta. Mai bine vă așezați puțin pe scaun.

Sunt nevoit să mă sprijin de ea, fiindcă sunt complet stors de puteri.

— Ieșise cu bicicleta ca să cumpere feta, îi spun eu în timp ce mă așez din nou pe scaun.

Asistenta pare surprinsă.

— Nu se pune feta în tacos, spun eu. Nici nu mai știu de câte ori i-am tot spus.

Mă blestem singur.

Ce s-a întâmplat oare cu noi?

— Și mie îmi place brânza feta în tacos, spune asistenta cu glasul ei blând.

Îmi frec tâmplele, încerc să zâmbesc.

Cândva iubeam toate micile ciudățenii ale Biancăi, care o făceau unică. Brânza feta pe care o punea în tacos, veioza care trebuia să rămână aprinsă când dormeam, dar stinsă când făceam dragoste, frica ei irațională de păsări, faptul că punea pături groase, lanterne, veste de salvare și o lopată în mașină când urma să plecăm la mai mult de șaizeci de kilometri, felul ei de a-și tine ochii închiși în tuneluri și peste poduri înalte. Felul în care tasta necontenit pe telefonul mobil. Prostul ei obicei de a căuta pe Google răspunsul la orice trăsnaie posibilă de pe fața pământului înainte ca eu să fi avut timp măcar să formulez întrebarea.

Când s-au preschimbat toate aceste trăsături încântătoare în motive de iritare?

Nu ar fi trebuit să ne mutăm niciodată în Köpinge.

Privind în urmă, o parte dintre nevrozele Biancăi par acum cutremurător de premonitorii. Ea spunea că vecinii trebuie să fie ținuți la o distanță potrivită, că niciodată nu trebuie să le lași impresia că ai vrea să ai cu ei o relație mai profundă decât golitul cutiei poștale când ești plecat în vacanță.

— Vreți să sunați pe cineva? mă întreabă asistenta. Aveți telefonul mobil la dumneavoastră?

Scot telefonul din buzunar.

Pe Sienna, sora mai mare a Biancăi, bineînțeles. Trebuie să o anunț. Dar

cum să porți o astfel de discuție la telefon? Cu o soră pe care nu am mai văzut-o de mulți ani. Pe care am lăsat-o în urmă și căreia nu i-am mai dat niciun semn.

— Și dacă e prea târziu? șoptesc eu.

Asistenta se uită la mine cu un aer grav.

E atât de-al naibii de nedrept. Bianca nu merită asta, întotdeauna am crezut că dreptatea învinge. Bine faci, bine primești.

Îmi apăs mâinile pe față și hiperventilez în întuneric. Fulgere luminoase îmi trec prin fața ochilor. Imaginea obrazului Biancăi pe asfalt, pleoapele ei închise și buclele revărsate ca un buchet de aur pe fundalul întunecat.

O șterg din minte clipind și încerc s-o înlocuiesc cu alte imagini. Zâmbetul în formă de inimă al Biancăi și privirea ei ștrengărească. Scuterele noastre Vespa în safari pe plajele din Sardinia, toate acele nopțile petrecute sub stele. Felul în care îmi șterpelea mereu cămășile și puloverele groase și mirosul lor când le primeam înapoi. Inelele pe care le cumpăraserăm și cuvintele gravate pe ele: *pentrueternitate.* Cât de mult durează eternitatea?

6.

Mikael. Înainte de accident

Vara lui 2015

Nu plouase de săptămâni întregi. Soarele era dogoritor și temperaturile, mediteraneene. Bianca și cu mine stăteam fiecare pe scara lui rabatabilă și văruiam pereții dormitorului, în timp ce copiii se jucau afară, pe gazon.

— Mami, tati! Când terminați?

Am propus să le cumpărăm o piscină gonflabilă.

— Nu știu, a spus Bianca. E riscant, cei mai mulți copii se îneacă în ape mici.

Am fost nevoit să caut pe Google și avea dreptate, chiar dacă, în realitate, foarte puțini copii se îneacă. Statistic, cei mai mulți sunt bărbați aflați undeva în jurul vârstei de 70 de ani.

— Trebuie să beți apă. Avem nevoie de mult mai multe lichide decât credem, a spus Bianca în timp ce-i ungea pe copii cu cremă de protecție solară până când au ajuns să arate ca două mici gheișe.

— Încă două ore, apoi mergem la plajă.

Bella și William au sărit în sus de bucurie, iar Bianca m-a lovit ușor peste fund, ceea ce m-a făcut să mă clatin pe scară. — Hai odată, Rembrandt. Accelerează ritmul, am ajuns la ultimul sfert.

Era irezistibilă în salopeta ei pătată cu vopsea și maioul prea larg. Am avut atunci sentimentul palpabil că totul avea să fie bine. În timp ce ne clăteam de diluant sub jetul furtunului din grădină, privirea Biancăi s-a întristat deodată.

— Tatălui meu i-ar fi plăcut asta. Măcar dacă ar fi putut să fie și el aici, să ne ajute.

Nu trecuse mai mult de un an de când Bianca își pierduse tatăl. Până în ultimele clipe, în timp ce cancerul îi rodea încet trupul, meșterise prin grădina casei lui de vară, cățărându-se pe acoperiș, bătând cuie, înfiletând șuruburi și vopsind.

Odată cu el se stinsese o întreagă generație. Atât părinții mei, cât și cei ai Biancăi se duseseră și nu mai puteam ignora faptul că timpul nu este infinit.

•

Într-o seară ne bucuram de apus în fața vilei, răcorindu-ne cu un vin spumant după ce culcaserăm copiii, când dintr-odată poarta s-a deschis și pensionarii din casa de vizavi și-au târât pașii înăuntru.

— Salutare! a spus Gun-Britt. Ce plăcut e la voi.

— Vai, spuse Åke, dar ăsta *nu* arată deloc bine.

— Ce anume?

S-a uitat la mine de parcă aș fi glumit.

— Gazonul este mort.

M-am uitat spre curtea galbenă asemenea unei prerii. Fusesem ocupat până peste cap cu alte lucruri și nu mai apucasem să păstrez și gazonul verde.

— Avem interdicție de irigație, i-am spus eu.

— Da, da, va trebui să-ți faci propria fântână, mi-a spus Åke. Nici nu mai știu de câte ori i-am spus asta lui Bengt, dar de fiecare dată era aceeași poveste. Nu asculta nimic.

— O să ne ocupăm mai târziu de asta, i-a spus Bianca. Vara asta, prioritatea noastră sunt bucătăria și dormitoarele.

— Înțeleg, a spus Åke. N-o să aveți timp să stați o clipă locului. Bengt a fost un om bun din multe puncte de vedere, dar cu siguranță a fost un leneș nenorocit.

— Hei! i-a spus soția lui. Nu se vorbește de rău despre morți.

— Am auzit că i-ați cunoscut pe Jacqueline și pe băiatul ei, a spus Åke în timp ce se plimba în jurul garajului, ciocănind în scândurile din față. Ne-am gândit să nu vă spunem nimic despre ei. E mai bine să vă faceți singuri o părere.

— Da, așa e cel mai bine, a spus și Gun-Britt.

— Dar băiatul ăla, a spus Åke, nu e chiar normal.

Bianca aproape că s-a înecat cu vinul. Åke avea un fel foarte personal de a nu spune nimic.

— L-ați cunoscut pe Ola? ne-a întrebat Gun-Britt. Locuiește la numărul 14. Un băiat simpatic.

Se pare că nu citise sentința de pe Lexbase.

— În orice caz, pe astea va trebui să le schimbi, a spus Åke cu mâna pe peretele garajului. Pe toate.

Mie mi se adresa.

— Deocamdată, ne-am gândit să le vopsim, i-a spus Bianca.

Åke a bombănit.

— Ca și cum ai farda o scroafă.

— Dar nu de-asta am venit aici, a adăugat Gun-Britt. Voiam să vă invităm la petrecerea noastră din piațetă, pe care o organizăm în fiecare an.

Åke a uitat imediat de garaj. A făcu un pas pe terasă.

— Știți, în fiecare vară, Gun-Britt și cu mine organizăm o mică petrecere pentru toți vecinii din piațetă. Întotdeauna este o adevărată plăcere să le urăm bun venit noilor vecini de pe strada noastră. Aici suntem cu toții foarte uniți.

— Mulțumim pentru invitație, i-a spus Bianca. Sună grozav!

— Și, cu siguranță, așa va fi, a spus Åke.

În timp ce dispăreau pe poartă, Bianca și cu mine, rămași fără cuvinte, le-am făcut cu mâna.

— Ce minunat e să ai vecini, a spus Bianca și a umplut paharele amândurora.

— Cred că putem să sărim peste petrecerea asta, nu? am propus eu.

— Nu ești zdravăn? Asta ar însemna sinucidere socială. N-am putea să mai rămânem aici.

— Dar ai spus că…

— Habar n-ai cum merg lucrurile astea, iubitule, mi-a spus Bianca. Vecinii trebuie ținuți la distanță, dar niciodată nu trebuie să părem antisociali sau ingrați. O să mergem la petrecerea asta și o să lăsăm impresia că ne simțim al naibii de bine.

Mi-am pus capul în poala ei și am râs.

— Fără tine nu aș fi supraviețuit nici măcar o săptămână aici.

Ea și-a trecut degetele prin părul meu.

— Fără mine nu ai supraviețui nicăieri, iubitule.

— Regreți că ne-am mutat aici? am întrebat-o eu.

Tonul meu era glumeț, însă în spatele lui exista ceva serios.

Bianca a ezitat să răspundă. Degetele i-au rămas încleștate în părul meu.

— Bineînțeles că nu. Cred că o să ducem o viață minunată.

Am oftat ușurat, dar tot am simțit o greutate pe umeri.

•

Mai târziu, în aceeași săptămână, în timp ce stăteam pe un șezlong la umbră încercând să-mi curăț niște pete de vopsea de pe piept, William și Bella au venit în fugă din piațeta din fața casei.

— Tati, tati! Putem să mergem să ne jucăm cu Fabian?

Țopăiau în sus și-n jos în fața mea, cu ochii scânteindu-le de încântare.

— Da, sigur.

— Fabian are trambulină, a spus William.

— Trambulină? a întrebat Bianca, care tocmai apăruse pe terasă.

În urmă cu o jumătate de an, William își dorise să meargă la un parc de trambuline, dar am renunțat la idee după ce Bianca a citit despre cât de multe fracturi sunt provocate de trambuline în Suedia, în fiecare an.

De data asta, William nu avea de gând să se dea bătut.

— E doar una mică, a spus el implorator.

Bianca s-a uitat la mine. Știa deja ce credeam despre asta. Astfel de decizii o măcinau, dar era conștientă că trebuia să cedeze.

— Cel mai bine ar fi să te duci și tu cu ei să vezi ce fac, mi-a spus ea.

— OK.

Trambulina nu mă îngrijora. Dar Fabian? Era mult prea mare să se joace cu Bella și cu William.

— Vino, mi-a spus Bella. Te rog mult, tati.

— Fie, dar numai puțin.

Mi-am tras un tricou pe mine și i-am însoțit pe copii în grădina familiei Selander. Fabian era deja pe trambulină, așa că William și Bella și-au dat jos sandalele, gata să urce și ei. Într-adevăr, era una dintre cele mai mici trambuline pe care le văzusem vreodată. Ca să poată sări, trebuia să urce fiecare pe rând.

— Ia te uită cine-i aici!

Jacqueline tocmai ieșea pe ușa de la terasă și era cât pe ce să dea peste mine. Părul ei lung era strâns într-un coc, iar ochii îi erau ascunși în spatele unor ochelari negri de soare. Nu avea pe ea nimic, în afară de niște bikini de un roșu aprins.

— Bună, i-am spus eu în timp ce privirea a început să-mi rătăcească prin jur.

Atât de multă piele peste tot.

— Ce frumos din partea voastră că ați trecut pe la noi. Vrei un pahar?

Fără nicio urmă de jenă, Jacqueline și-a ridicat ochelarii de soare în vârful capului cu ambele mâini, așa încât trupul ei de un bronz perfect era acum și mai expus.

Nu știam încotro să mă mai uit.

— Mulțumesc, dar trebuie să mă întorc la văruit, i-am spus arătându-i petele de vopsea de pe brațe.

Jacqueline mi-a zâmbit și m-a măsurat din priviri.

— Săracul de tine. Nu faci decât să muncești din greu.

— E în regulă dacă las copiii aici? am întrebat-o.

Ea a râs și a dat afirmativ din cap.

— Du-te și văruiește, că noi ne descurcăm.

A trecut atât de aproape de mine, încât mirosul de ulei de cocos mi-a gâdilat nările. Când a ajuns pe gazon și-a scos șlapii și și-a întins trupul strălucind de ulei pe un șezlong, cu brațele sub cap. Nu ar fi trebuit să mă uit, dar mi-a fost greu să n-o fac.

— Vin să vă iau peste o oră, le-am spus lui William și Bellei. Dacă nu, vă descurcați să veniți și singuri.

N-au avut timp să îmi răspundă.

În timp ce traversam piațeta, soarele arunca văpăi de deasupra acoperișurilor, o sferă gigantică de foc care își croia drum pe cer. Transpirația îmi curgea pe frunte și am început să văd scântei strălucitoare și nori roșii și aurii. Orbit de lumină, mi-am întors privirea și, din întâmplare, ochii mi-au căzut pe casa din stânga. Numărul 14, unde locuia Ola Nilsson, bărbatul condamnat pentru agresiune.

Totul s-a petrecut foarte repede, într-o secundă sau două. Am clipit și m-am uitat spre coama acoperișului, cu ochii pe jumătate închiși. De la fereastra mansardei, Ola se uita fix la mine. O privire pătrunzătoare, intensă.

De îndată ce și-a dat seama că l-am văzut, a dispărut.

7.

Jacqueline. După accident

Vineri 13 octombrie 2017

Rămân pe alee, în timp ce Micke pleacă pe urmele ambulantei. Pe stradă, în fața mea, zace bicicleta roșie a Biancăi, cu ghidonul îndoit și roata deformată.

— Te rog, îi spun lui Fabian. Nu sunt în stare să mă uit la ea.

A ridicat bicicleta, iar Ola l-a ajutat să o ducă în grădina de la numărul 13.

Încet, o tăcere întunecată se lasă peste casele din jur, iar frigul înțepător ne pătrunde în oase.

— Ce facem? întreabă Fabian.

Vreau doar să urlu cât mă țin puterile. Tocmai acum, când totul părea să se așeze. În fața mea este BMW-ul, cu bara de protecție distrusă. De ce naiba am cumpărat mașina asta nenorocită?

William și Bella mă privesc. Aș vrea să-i îmbrățișez și să le șoptesc cuvinte de alinare, dar se retrag strânși unul într-altul, cu ochii în patru.

— Mami o să moară? mă întreabă Bella.

— De ce ai lovit-o cu mașina? mă întrebă și William.

Mă bâlbâi și de-abia sunt în stare să-i răspund.

— A fost un accident, ne-am ciocnit, n-am avut timp să frânez.

William își trage sora de braț, iar eu mă grăbesc după ei spre casă.

— Vino! îi strig lui Fabian, care a rămas cu Ola pe alee, privind în gol.

— Vreau să merg acasă.

Vocea îi este subțire și slabă.

— Trebuie să așteptăm doar până sosesc Gun-Britt și Åke, îi spun eu și mă întorc să-l iau de acolo. Acuma, hai!

— Poate că ar trebui să vin și eu cu voi, spune Ola.

— Nu e nevoie.

Nu vreau să-l mai văd. Nu mai vreau să am nimic de-a face cu el.

— Ești sigură?

Când face un pas spre mine, îl prind pe Fabian de braț și mă grăbesc spre casă, unde William stă la ușă și încearcă să o încurajeze pe sora lui disperată.

Ola rămâne în urmă pe alee, cu o privire fixă.

•

După cinci minute, cele mai lungi din viața mea, Gun-Britt și Åke dau buzna în casa familiei Andersson.

— Ce s-a întâmplat?

Gun-Britt leagănă copiii în brațe. William plânge cu suspine și își trage nasul, în timp ce plânsetul Bellei îmi pătrunde până în măduva oaselor.

— A venit poliția, spune Åke.

În fața ferestrei apar doi bărbați tineri în uniformă. Vorbesc între ei, arată spre piațetă și își întind gâtul.

— Mă așteptam la așa ceva, spune Gun-Britt.

Mângâie părul copiilor. Mâinile ei alină, însă chipul acuză.

— Termină, o rog eu. Nu acum.

— Chiar trebuia să se ajungă așa de departe? spune Gun-Britt.

Trebuie să-mi mușc limba, ca să nu-i răspund. De dragul copiilor. Pentru Fabian. În hol, Åke le dă drumul în casă polițiștilor, care salută cu un aer grav. Bocanci negri și curele grele, cu baston și pistol.

Gun-Britt și Åke se prezintă.

— Suntem vecini. Micke ne-a rugat să avem grijă de copii.

Unul dintre polițiști mă măsoară din priviri.

— Și dumneavoastră?

— Și eu sunt vecină cu ei.

Fabian s-a așezat într-un fotoliu din camera de zi și își învârte mâinile una în jurul celeilalte, așa cum obișnuiește să facă atunci când este agitat. Le învârte și le lovește între ele.

Cu mișcări blânde, mă ghemuiesc lângă el. Cu grijă și nu prea aproape.

— O să fie totul bine, dragul meu.

— Și dacă nu supraviețuiește? spune el.

Respir lent.

— Nu trebuie să te gândești la asta.

Din hol, aud vocile baritonale ale polițiștilor. Bocancii lor fac pragul să scârțâie.

— Jacqueline? spune unul dintre ei. Trebuie să vorbim cu dumneavoastră.

Se uită țintă la Fabian, care stă în fotoliu. Celălalt polițist se apleacă în față.

— Cum te simți?

Fabian nu spune nimic. Continuă să-și învârtă mâinile.

— Este fiul meu, le explic eu. E în stare de șoc. A stat lângă mine în mașină.

— Are nevoie de îngrijiri medicale?

Dintr-odată, polițistul întinde mâna spre Fabian.

— Nu-l atinge! spun eu.

Mâna rămâne suspendată în aer, iar polițistul se uită țintă la mine.

— Nu-i place contactul fizic.

Polițistul ezită o clipă înainte de a și-o retrage.

— Înțeleg. Faceți-vă puțin timp, trebuie stăm de vorbă.

Ne lasă siguri în camera de zi și Fabian respiră din ce în ce mai greu. Mâinile i se învârt fără încetare. Și șuieră spre mine.

— Poliția!

— Știu. Nu-i nimic.

Îi tremură tot corpul.

— Poți să ajungi la închisoare.

În cele din urmă e nevoit se așeze pe mâini, pentru a le ține nemișcate.

— Nu, îi răspund eu. A fost un accident.

•

Polițistul îmi notează datele. Stăm unul în fața celuilalt la masa din bucătăria familiei Andersson.

— Din păcate, suntem nevoiți să vă reținem mașina.

— Bine, spun eu. De ce? Ce vreți să verificați?

— Este o procedură de rutină. Trebuie să facem o investigație tehnică.

Mă uit lung la el. Are față de om amabil și ochi prietenoși.

De cealaltă parte a ușii aud glasul înspăimântat al Bellei, întrebările deznădăjduite ale lui William și pe Gun-Britt, care nu are răspuns la ele.

Totul se năruie în mine, o prăbușire totală în care sentimente și gânduri se ciocnesc unele de altele, iar lacrimile își croiesc drum pe chipul meu.

— Știți ceva despre Bianca? E ceva grav?

— Din păcate nu am nicio informație despre asta, spune polițistul.

— O, Doamne! Ce-am făcut?!

Îmi dă un pahar de apă și o grămadă de șervețele.

— Înțeleg că este dificil, dar trebuie să vă pun câteva întrebări. Ce s-a întâmplat? Ce vă aduceți aminte, Jacqueline?

Închid ochii și îmi înfig degetul arătător drept în pielea subțire din podul palmei stângi.

— Nu am văzut-o.

— Era pe o bicicletă, nu? Credem că a ieșit de pe alee în același timp în care ați virat ca să intrați în piațetă.

— Da.

Așa trebuie să se fi întâmplat.

— Dar nu ați văzut-o.

— Nu, îi răspund eu.

Nu-i adevărat.

— Sau, ba da, am văzut-o, am văzut bicicleta, ceva roșu, dar deja era prea târziu. Am frânat prea târziu.

Bufnitura îmi răsună ca un ecou în minte.

— Am țipat. Îmi amintesc că am țipat. Apoi am frânat.

Polițistul își face însemnări în carnetul lui.

— Vă grăbeați?

— Nu, deloc.

— Cu ce viteză conduceați? Trebuie să luați o curbă destul de strânsă ca să intrați în piațetă.

— Nu m-am uitat la… la…

— Vitezometru?

— Nu, nu știu.

Pe sub bluză mi se prelinge o transpirație rece. Parcă m-aș fi desprins de propriul trup și aș pluti spre tavan, privind de sus la tot ce se întâmplă. Acolo jos nu mai sunt eu, în locul meu este altcineva care stă și răspunde la întrebările polițistului.

— Nu înțeleg. Cum am putut să o lovesc?

Polițistul își notează din nou. Încerc să-mi controlez respirația, dar, de fiecare dată când inspir, mă arde pieptul.

— Fiul dumneavoastră era și el în mașină. Fabian, nu?

— Da.

— Ce vârstă are?

— Cincisprezece ani.

Polițistul dă din cap afirmativ și scrie. Mă gândesc ce să le spun despre Fabian.

— Sper că nu trebuie să vorbiți cu el, nu? Nu știu dacă e capabil. Este în stare de șoc.

— Nu cred că va fi necesar, spune polițistul.

Închid ochii și o văd pe Bianca pe bicicletă din nou, aud scârțâitul frânelor și bubuitura care a urmat.

— Și dacă Bianca o să…

Groaza urlă în mine.

— Știți… spune polițistul.

— A fost vina mea, suspin eu.

— Uneori se întâmplă lucruri teribile fără să fie vina cuiva.

Nu reușesc să-mi dau seama dacă el crede în ce spune.

— Acum putem să plecăm acasă? îl întreb.

Se agită puțin pe scaun.

— Aș mai avea doar câteva întrebări. Este în regulă?

Dau din cap afirmativ. Mai bine termin și scap.

— Care este relația dumneavoastră cu Bianca Andersson? mă întreabă polițistul.

— Relație? Sună ciudat. Suntem vecine.

— Intrați frecvent în contact cu vecinii?

— Mda, destul de des. Așa se întâmplă în astfel de cartiere.

Polițistul dă din cap afirmativ, de parcă ar ști cum stau lucrurile.

— Așadar *socializați* cu familia Andersson?

Pronunță cuvântul ca și cum, în realitate, ar însemna cu totul altceva.

— Uneori, răspund eu scurt.

Despre ce e vorba, de fapt?

— Cum ați descrie relația dintre dumneavoastră? întreabă el.

— Nu știu.

Cum se poate descrie o astfel de relație? Acum doi ani aș fi răspuns că cei din familia Andersson erau cei mai buni vecini din lume. De atunci însă s-au schimbat atât de multe.

— Dumneavoastră și Bianca erați prietene apropiate?

Mă uit la el. Mă întreb ce-o fi auzit despre noi.

— Nu s-ar putea spune asta, răspund eu.

— Și cu soțul Biancăi? Mikael?

Tremur. Numai puțin, aproape imperceptibil, dar ochilor antrenați ai unui polițist nu le poate scăpa așa ceva.

— Ce-i cu Micke?

Cu o mișcare subtilă, las să-mi alunece pe față câteva șuvițe de păr.

— Ce fel de relație aveți cu el? Vorbiți des?

Ezit să-i răspund. Probabil că a vorbit cu Gun-Britt mai devreme.

— Sinceră să fiu, nu înțeleg ce are asta de-a face cu situația de față. Am recunoscut că am lovit-o pe Bianca cu mașina. Am fost neatentă și cu siguranță mergeam prea repede.

— Sigur, nu pun la îndoială asta, încerc doar să îmi fac o imagine de ansamblu. Să-mi conturez contextul în care s-au petrecut lucrurile.

— Nu există niciun context. A fost un accident.

O clipă de neatenție, o sutime de secundă în care m-am uitat în altă parte. Nu e nevoie de mai mult ca să distrugi o viață.

— Sper că înțelegeți că a fost un accident? îi spun eu.

Polițistul nu-mi răspunde. Pune pe masă un aparat negru.

— Vreau să vă cer să faceți un test de alcoolemie.

Este un etilotest.

Încep să tremur din nou, iar de această dată nu mai încape nicio îndoială că polițistul observă.

8.

Jacqueline. Înainte de accident

Înainte ca familia Andersson să se mute pe Bråkmakargatan, Fabian și cu mine am văzut agentul imobiliar coborând dintr-un Porsche negru și fixând un panou portocaliu pe care scria „De vânzare” în stratul de flori de la numărul 13. De la moartea lui Bengt, Fabian era deprimat, iar acel panou urât nu l-a făcut să se simtă mai bine. Cine știe cât de des în spatele vânzării unei case se află o tragedie? Cât de rușinos este să cobori, la costum și cravată, dintr-un Porsche ca să lași un panou portocaliu în stratul de flori! De parcă ar fi fost vorba doar de încă o casă de vânzare, un adăpost din țiglă și lemn. Ca și cum n-ar fi fost construită și locuită de oameni, în cazul acesta, de un bărbat care a căzut de pe o scară și a dispărut dintre noi. Iar în urma acestei întâmplări a rămas singur un băiat care, într-un fel, și-a pierdut un al treilea bunic și, totodată, cel mai bun prieten.

Când Micke și Bianca s-au mutat aici cu copiii lor, Fabian a început să se schimbe rapid. Și-a recăpătat pofta de mâncare și culoarea în obraji. Își părăsea din ce în ce mai des camera și mergea afară, în căldura verii. Curând, în mine s-a reaprins speranța că lucrurile ar putea să se îmbunătățească pentru el.

•

E ușor să renunți la un anumit stil de viață, mult mai ușor decât cred cei mai mulți dintre noi. Nu trebuie decât să te rupi de el și să o iei de la capăt. Am făcut asta de multe ori. Încetezi să răspunzi la telefon când îl auzi sunând, refuzi totul și pe toți. Lumea te uită mai repede decât îți poți imagina. Există atât de mulți alți oameni de care să le pese.

Când, după zece ani, am plecat din America, m-am mutat mai întâi acasă la familia mea, în Tidaholm. A fost un coșmar. În restul lumii trecuse un deceniu, numai în Tidaholm timpul se oprise. Vechea gașcă de fete își făcea în continuare veacul pe la Frasses, ceva mai plinuțe, cu ceva mai multe riduri, înconjurate de cărucioare pentru copii în loc de băieți, dar cu aceleași aere din școală: *Doar nu ai crezut că, gata, vii aici și ești cineva.*

Cicăleala mamei suna exact la fel ca înainte, iar tăcerea tatei era intactă.

L-am luat pe Fabian cu mine într-o odisee prin sud. Cu escale la Jönköping (prea mulți penticostali), Landskrona (prea mulți gangsteri) și Sölveborg (prea mulți rasiști).

Când Fabian avea patru ani, am dat peste casa de pe Bråkmakargatan. A trebuit să caut *Köpinge* pe Google maps ca să aflu unde e, dar s-a dovedit a fi cea mai bună hotărâre pe care am luat-o. Un evaluator făcuse o estimase complet greșită a vilei, motiv pentru care am putut să o cumpăr la un preț de nimic.

Prin urmare, Köpinge. Acest tărâm idilic, ieșit parcă din cărțile lui Astrid Lindgren, unde soarele strălucește mereu și ușile stau neferecate.

Și Bengt. Un bărbat minunat, căruia i-a păsat cu adevărat de Fabian, care și-a făcut mereu timp pentru el și nu ne-a dezamăgit niciodată. În prezența lui, Fabian a înflorit, iar când el este fericit, sunt și eu fericită.

Cu toate astea, îmi lipsea viața socială. Nu exista niciun loc de muncă, niciun loc unde să te întâlnești cu oamenii și eram legată de Fabian non-stop, șapte zile pe săptămână.

Prin Centrul de asistență pentru copii am fost plasată într-un grup de mămici. Asistenta cu breton prea lung și ochi de bunică mi-a explicat că exista un grup de mame cu copii născuți în 2002, la fel ca Fabian, care ieșeau împreună și se vedeau și acum în mod regulat.

— O să vorbesc cu ele. Sigur mai au loc pentru încă o mămică.

Exact ca atunci când profesoara le obliga pe cele mai populare fete să mă lase să mă joc cu ele și să sar coarda. Asta se întâmpla înainte ca picioarele și sânii să înceapă să-mi crească, iar fetele din clasă voiau să mă vadă moartă din cu totul alte motive.

Fabian și cu mine ne-am întâlnit cu grupul de mămici o dată la două săptămâni, vinerea, timp de aproape un an. Mama gemenilor Keanan și Kit îi găsise chiar și un nume: *Moms and mums.* Șase femei între 25 și 35 de ani, care se lăudau cu copiii lor și-și vorbeau bărbații de rău. Îndatoririle de gazdă presupuneau un ritual simplu, în timp ce pauza de cafea rareori putea fi considerată simplă. Pâine de casă făcută cu maia, crostini importați din Italia sau cupcakes decorate cu multă fantezie. Nu dura niciodată mult până când latte-ul era înlocuit cu vin. Cel mai adesea, copiii, patru băieți și trei fete, se jucau fără conflicte între ei, în case unde banii se duceau mai degrabă pe jucării decât pe rate.

După fiecare întâlnire cu grupul de mame îmi spuneam hotărâtă că a fost ultima. Nu îi suportam pe oamenii aceia, casele lor, hainele lor, lucrurile pe care le spuneau și felul în care le spuneau. Cu toate astea, de fiecare dată când primeam o invitație prin sms pentru următoarea întâlnire mi se încălzea inima. Mă simțeam ca în ultimii ani de gimnaziu. Eram din nou fata care stătea cu telefonul în poală și aștepta.

Când sms-urile au încetat să mai vină, la început m-am simțit goală pe dinăuntru. Apoi furioasă. În cele din urmă mi-am spus că toate astea or să dispară, ca purtate de vânt. *Moms and mums* era de domeniul trecutului.

Dar chiar și așa absenta lor îmi tot revenea în minte. Mamele cu buze pătate de vinul roșu și chifteluțele raw, copiii care alergau ca niște vijelii prin camerele de zi din Köpinge. De fiecare dată când se apropiau zilele de vineri începeam să mă simt singură și goală pe dinăuntru, iar în cele din urmă am trimis un sms cu o invitație pentru toate mamele. Nu era rândul meu, dar am văzut-o ca pe o ultimă șansă de a salva *Moms and mums.* Nu mi-a răspuns nimeni.

Două zile mai târziu, m-a sunat mama gemenilor.

— Bunăăă! i-am răspuns eu, puțin cam prea entuziasmată.

— Hmm, bună.

— Ce faci?

Întrebarea a rămas în aer.

— Bine, adică…

Probabil jucaseră „piatră, foarfecă, hârtie" sau „an-tan-te, dize-mane-pe" ca să decidă care dintre ele avea să mă sune. Așa luau hotărârile.

— Avem deja o întâlnire planificată pentru vinerea viitoare. Câteva dintre celelalte fete sunt de părere că lucrurile nu mai merg cum trebuie cu Fabian. De asta nu v-am mai invitat.

— Nu… merg?

Cuvintele refuzau să-mi iasă din gură.

— Au fost atâtea probleme cu Fabian, a spus mama gemenilor. Am încercat să le fac pe fete să își schimbe părerea, dar nu am reușit. Să știi că îmi pare rău. Dar sigur ne mai vedem pe la alte întâlniri cu mămicile și copiii sau prin altă parte.

Deodată, telefonul mi s-a părut teribil de greu. Mămica gemenilor a spus la revedere, iar eu am rămas cu sunetul de apel încheiat răsunându-mi în ureche.

Mi-am turnat un pahar de vin și m-am dus în camera lui Fabian, care stătea întins pe podea și construia un turn din cuburi.

— Ești cel mai bun copil pe care îl poate avea o mamă, i-am spus și m-am așezat lângă el.

S-a uitat la mine surprins. Când mi-am pus brațul în jurul lui s-a zbătut și mi l-a îndepărtat.

Ce anume jeleam de fapt? Adevărul e că urâsem *Moms and mums* și a fost o minune că le-am suportat atâta vreme pe toate acele mămici anxioase, care credeau că odraslele lor erau trimișii cerului, aleși sosiți să mântuiască omenirea, iviți miraculos din concepții virgine și operații de cezariană și alăptați cu Prosecco. Mă săturasem până peste cap de astfel de tipologii în America.

Măcar de s-ar fi rezumat totul la *Moms and mums*...

Dacă lucrurile s-ar fi încheiat aici…

9.

Jacqueline. Înainte de accident

Vara lui 2015

Pentru prima oară așteptam și eu entuziasmată petrecerea anuală de pe Bråkmakargatan. Bianca și Micke păreau foarte drăguți și speram să ajung să îi cunosc mai bine. Nu în ultimul rând, de dragul lui Fabian. În ultima săptămână vorbise fără încetare despre William și Bella.

— Nu mai vin? m-a întrebat Fabian în timp ce stăteam pe terasă la Åke și Gun-Britt și trecuse un minut peste timpul stabilit.

— Probabil că sunt pe drum, i-am șoptit eu.

Și în următoarea secundă se iveau și ei de după colț, cu flori și ciocolată. Fabian l-a târât imediat pe William în grădină, în timp ce Åke a ridicat paharul și a bătut ușor în el pentru un toast, după care și-a dres glasul.

— Bine ați venit acasă la noi, la numărul 12, a spus el. E minunat că toți vecinii din piațetă au putut să participe la această sărbătoare tradițională, care a devenit atât de importantă pentru noi. La drept vorbind, eu și Gun-Britt devenim cam sentimentali când vine vorba de asta și cu siguranță suntem ai naibii de anacronici pentru timpurile de acum, dar ne place să onorăm anumite tradiții. Anul viitor va fi a patruzecea vară la rând în care organizăm această petrecere.

Pe terasă s-a auzit un murmur și Ola a dat semnalul pentru câteva aplauze timide.

— Ei, da, a spus Gun-Britt, am mai rămas doar eu și Åke dintre primii locuitori ai piațetei.

Åke a rânjit.

— Cei bătrâni și obosiți au fost nevoiți să arunce prosopul.

Tipic pentru Åke să reacționeze așa, cu toate că știa cât de mult a însemnat Bengt pentru Fabian.

— Poate că cel mai bine ar fi să facem o rundă de prezentări, a propus

Gun-Britt, acum, că avem vecini noi în mijlocul nostru.

— Bună idee, a aprobat Ola, care tocmai dăduse mâna cu Micke și cu Bianca. Era prima dată când se întâlneau.

— O să încep eu, a spus Åke și numaidecât s-a pornit să turuie ca o moară stricată. M-am născut în 1946, în același an cu Maiestatea Sa, am lucrat patruzeci și șapte de ani la căile ferate, iar acum sunt pensionar. Doi copii, care au plecat în exil în capitală, cinci nepoți și o soție. Cea de-acolo.

Arătă spre Gun-Britt.

— Cea de-acolo? a râs ea. Cea de acolo sunt eu, care vasăzică. Da, așa, deci. Am stat mulți ani acasă cu copiii. Ne-am mutat aici din Malmö, când ei urmau să înceapă școala. Åke a construit casa de unul singur.

S-a întors către soțul ei care, între timp, părea să fi crescut cu câțiva centimetri.

— Impresionant, a spus Micke.

În secunda următoare i-a spus micuței Bella să fie atentă când aleargă printre plante și obiecte decorative. Îi prevenisem. Acasă la Åke și la Gun-Britt e ca la muzeu. Poți să te uiți, dar nu ai voie să pui mâna pe nimic. Toate lucrurile sunt ordonate obsesiv. Fabian a trebuit să învețe asta pe calea cea grea.

— Da, a spus Gun-Britt. Când copiii s-au făcut mari, m-am angajat la Ica și am lucrat acolo până la pensie. Lui Åke și mie ne-a plăcut întotdeauna să locuim aici și suntem atât de bucuroși de relația frumoasă pe care o avem cu vecinii.

— Nimic nu-i mai important decât asta, a spus Åke. Agenții imobiliari vorbesc despre metri pătrați și amplasament și planul casei și alte chestii de genul ăsta. Dar nimic nu se poate compara cu niște vecini cu adevărat buni. Tu cum vezi lucrurile, Bianca? Ești agent imobiliar, nu?

Bianca probabil nu știa ce-ar trebui să răspundă.

— Așa e. Vecinii sunt, indiscutabil, foarte importanți.

Ne-am uitat unii la alții, am dat din cap afirmativ, am zâmbit și am ridicat paharele să ciocnim. Totul era pură prefăcătorie, nimic mai mult decât teatru ieftin. Mă întrebam dacă Bianca și Micke reușeau să vadă dincolo de aceste aparențe.

— Acum e rândul tău, a spus Åke arătând cu paharul spre mine.

— Bine.

Ce să zic? Fără să par ridicolă.

— Păi, numele meu este Jacqueline, după cum știți.

— De cât timp locuiești aici? m-a întrebat Micke.

— Am cumpărat casa acum opt ani, pe când Fabian avea cinci ani. Am locuit în America timp de zece ani, dar m-am întors acasă, în Suedia, când s-a născut Fabian.

— A fost fotomodel, spune Åke.

Am luat o gură de vin și mi-am plecat privirea. De fapt, ar fi trebuit să fiu mândră de cariera mea, dar știam ce gândea lumea despre asta.

Sigur, mulți au fost impresionați, dar când fascinația inițială a pălit, n-a mai durat mult până ce în locul ei a apărut disprețul.

Model? Păi, toată lumea știe cum sunt astea.

— Dar acum nu mai lucrezi ca model, nu? a întrebat Bianca.

A sunat mai degrabă ca o constatare lipsită de menajamente.

— Nu, am râs eu. Acum sunt prea bătrână și urâtă pentru așa ceva.

Toată lumea a protestat cu voce tare, în timp ce eu am arătat spre Ola.

— Acum e rândul tău.

Și-a mușcat buza, tropăind puțin pe loc.

— Da, mă numesc Ola. M-am mutat aici acum… cât să fie de-atunci… doi ani. Locuiesc la numărul 14, chiar alături, și, ce să mai zic, lucrez la o bancă.

Åke îl bătu pe umăr.

— Deci, dacă aveți nevoie de un împrumut, la Ola trebuie să apelați.

Ola își dădu discret ochii peste cap, uitându-se la mine.

— Ce-aș putea să mai spun? Am fost căsătorit, dar nu mai sunt. Acum locuiesc cu două pisici, Hugin și Munin. Mult mai simplu decât cu femeile, dacă mă întrebați pe mine.

Micke și Bianca au râs de complezență.

— Ola se descurcă greu cu indivizii înzestrați cu gândire, am spus eu.

— Ha! Pisicile mele au un coeficient de inteligență mai mare decât majoritatea oamenilor pe care îi cunosc.

Ca un făcut, chiar în momentul ăla Bianca a început să strănute. Și-a dus mâna la nas, clipind de mai multe ori.

— Poți să stai liniștită, sunt pisici de interior, a râs Ola.

— I-auzi, am spus eu. Își încuie până și partenerii de viață.

Știam eu ce-i poate pielea lui Ola. Sub nicio formă nu aveam de gând să-l las să joace în fața tuturor rolul de bărbat cu cele mai pure intenții, cum

încerca să pară.
A deschis gura să-mi răspundă, dar Gun-Britt l-a întrerupt…
— Acum vrem să auzim totul despre voi, Mikael și Bianca. Cu toții suntem foarte curioși să știm mai multe despre voi.
Bianca s-a uitat în jur după Micke, care tocmai pornise lansat după Bella prin spatele stratului de trandafiri al lui Gun-Britt. Încercă să-i prindă privirea, dar își dădu seama că o lăsase în voia sorții.
— Nu știu cât de interesanți suntem, a spus ea. Suntem din Stockholm, așa cum știți deja.
— Tjockhult[10]! a spus Åke rânjind.
— De ce tocmai Köpinge? a întrebat-o Ola. În primul rând, cum ați nimerit aici?
— Locuiam în centrul orașului. Nu simțeam că e un mediu sigur pentru copii. Se întâmplă atâtea lucruri la Stockholm.
— O grămadă de nenorociri, a spusa Åke ferm.
Ola și-a frecat bărbia cu mâna.
— Așa că v-ați mutat tocmai în Scania?
— Mereu ne-a plăcut Scania.
— Cu aceiași bani, aici poți să cumperi o casă mult mai mare decât acolo, a spus Åke.
— Așa e. În plus, Micke și-a găsit un post la școală și ne-a plăcut foarte mult casa. Și cartierul. Totul s-a petrecut destul de repede.
— Incredibil de curajos din partea voastră, a spus Gun-Britt.
Am fost de acord cu ea, știam cum e să te muți într-un loc nou.
În plus, mai știu că în spatele unor astfel de decizii cel mai adesea se ascunde ceva. Ceva de care încerci să fugi.
— Deci ești agent imobiliar? a întrebat-o Gun-Britt.
— Exact, a spus Bianca. Acum va trebui să încerc să mă familiarizez cu piața din Scania.
— Avem și în Köpinge o agenție imobiliară, a spus Åke. Babetelor de acolo le-ar prii puțin sânge proaspăt de Stockholm.
Buzele Biancăi au zâmbit, dar în ochi i-am citit dezgustul. Când privirile ni s-au întâlnit, am clătinat repede din cap ca să-i arăt că înțelesesem ce gândea. Bianca nu părea a fi genul de persoană care se mulțumea să vândă moșteniri pe la țară.
Între timp, Gun-Britt i-a dat un ghiont discret lui Åke. El s-a uitat la soția

lui și și-a dres glasul.

— Atunci, propun un toast în cinstea noilor noștri vecini, a spus el ridicând din nou paharul. Mikael și Bianca, William și… Bella. Bine ați venit pe Bråkmakargatan!

Curând, ne-am așezat cu toții pe scaunele de grădină și Åke a pus niște bucăți de ceafă de porc pe grătar.

— În Scania i zice gât de porc, a spus el.

Am schițat o grimasă.

— Ceafă de porc sună mai bine.

Åke a dat tonul, iar noi am început să intonăm pe dibuite *Helan går*[11]. Nu a durat mult până când Gun-Britt a început să chicotească și a vărsat cafeaua pe fața de masă. Ola i-a turnat whiskey lui Micke, după care a sosit desertul, care a fost un adevărat vis din frișcă, ciocolată și înghețată.

La apus, Bella a ațipit în brațele Biancăi, iar eu mă bucuram să-l privesc pe Fabian, care se juca cu William pe gazon. Chiar dusese lipsa unui prieten în cartier. Ce-i drept, William era cu câțiva ani mai mic, însă, atât timp cât se distrau și se înțelegeau, lucrul ăsta nu mai era așa de important. Oricum, îi spusesem lui Fabian că Bella era prea mică. Nu aveam de gând să îl las singur cu ea.

În timp ce Micke și Ola vorbeau despre împrumuturi și ratele dobânzilor, Åke le umplea paharele. Bianca și cu mine eram prinse într-o discuție despre diferitele grădinițe și școli din Köpinge, reputația lor, avantaje și dezavantaje, când privirea Biancăi a început să rătăcească în toate direcțiile, distrasă. Părea că nu mai asculta ce-i spuneam. Scruta grădina peste umărul meu.

— S-a întâmplat ceva? am întrebat-o.

Atunci s-a ridicat și a început să se învârtă pe terasă.

— Unde e William? Ați văzut încotro au luat-o?

În jurul mesei, totul s-a oprit.

— Credeam că vă uitați voi la ei, a spus Micke.

Bianca l-a repezit.

— William! a strigat ea.

— Sunt sigură că e cu Fabian, am spus eu. Nu e nicio problemă.

Dar Bianca o luase deja la picior prin grădină și căuta fără niciun fel de metodă.

— Să mergem înăuntru, să aruncăm o privire și acolo, a spus Gun-Britt

deschizând ușa de la terasă.

M-am uitat peste masă la Micke.

— Probabil că s-au dus acasă la noi, i-am spus eu. Mă reped până acolo să verific.

Când am dat să mă ridic, lumea a început să se clatine. Băusem chiar atât de mult?

— Merg și eu cu tine, a spus Ola.

N-am mai avut timp să protestez.

Felinarul solitar de pe stradă era aprins, iar cerul era presărat cu stele. Singurul sunet care se auzea era țăcănitul tocurilor mele pe asfalt.

— Așteaptă, a spus Ola.

M-a ajuns din urmă de-abia pe alee. Când am pus mâna pe clanță, i-am simțit respirația grea pe ceafă.

M-a urmat în holul aglomerat și întunecat. Am pus degetul pe comutator, dar nu am apăsat. Mirosul lui m-a făcut să tresar, căldura lui când mi-a atins umărul, piele peste piele. Stăteam mult prea aproape unul de celălalt. Respirația lui era pe buzele mele, iar mâna lui îmi atingea ușor șoldul.

— Încetează, i-am spus eu.

N-a sunat cum aș fi vrut.

Mâna lui Ola era pe spatele meu. S-a lipit strâns de mine.

— Vino!

— Du-te acasă, i-am spus eu. Ești beat.

Ola a rânjit batjocoritor.

Sărutul a fost aspru și flămând.

În următoarea secundă am fost întrerupți de veioza din hol. În lumina pătrunzătoare, în fața noastră stăteau Fabian și William.

10.

Mikael. După accident

Vineri, 13 octombrie 2017

La terapie intensivă, sala rezervată rudelor are pereții goi. Mă trage curentul de la fereastră, iar scaunul scârțâie când mă așez pe el și răsfoiesc pliantul cu informații. Nu sunt în stare să-l citesc, la fel de bine ar putea să fie scris și în greacă.

— Unde este soția mea? întreb.

Tânăra asistentă care m-a însoțit de la camera de urgențe pe scări și, coridoare întortocheate se uită la mine cu blândețe.

— Imediat ce medicii vor avea vesti vor veni și vor vorbi cu dumneavoastră.

Degetul îmi tremură în timp ce caut numărul Siennei în agenda telefonului. De-abia o cunosc. Cinci ani și șase sute de kilometri le despart pe cele două surori și, din câte am înțeles, niciodată nu au fost foarte apropiate.

Când ne văzuserăm ultima oară? Trebuie să fi fost la înmormântarea tatălui lor. Sienna venise cu un nou soț, buze noi și doi copii adolescenți. De-abia a plâns în timpul ceremoniei. *Caracteristic pentru ea,* a spus Bianca după aceea.

— Bună, spun eu când se aude un mic sunet la capătul firului. Sienna?

— Micke? S-a întâmplat ceva?

Altfel de ce aș fi sunat?

— Bianca a fost lovită de o mașină. Mergea cu bicicleta.

Sienna amuțește o clipă.

— E rănită?

— Nu știu prea multe. Încă o examinează medicii. Tocmai am ajuns și eu la spital.

— Dar ce s-a întâmplat, de fapt?

— A fost lovită de o vecină. Era inconștientă când a luat-o ambulanta.

Sienna se forțează să tragă aer printre dinți.
— Și copiii?
— Sunt teferi. Bianca se ducea cu bicicleta doar până la supermarket.
— Eu… o să vin și eu.
La început nu înțeleg ce vrea să zică.
— Vin cu primul zbor.
— Nu vrei să mai aștepți puțin? Să vedem mai întâi ce spun medicii?
Preț de o clipă se face liniște.
— Vin, spune ea.

•

Din când în când, asistenta se uită la mine. Mă întreabă cum mă simt, dacă poate să facă ceva pentru mine, îi spun că tot ce vreau e să știu cum se simte soția mea.

După un minut, sau zece, sau o sută, deja pierdusem noțiunea timpului, telefonul îmi vibrează în mână și pe ecran apare un mesaj. În jurul meu totul se încețoșează.

Iartă-mă! ! Îmi dau seama că asta nu ajută la nimic, dar nu știu ce altceva să îți scriu. Iartă-mă, te rog! Nu îmi dau seama cum a putut să se întâmple așa ceva. Mi-a ieșit brusc în cale. Mi-aș dori să pot să fiu eu în locul ei. N-am să mi-o iert niciodată. Cum de s-a ajuns la asta?

Apăs pe mesaj și îl citesc din nou. Încep să îi scriu un răspuns, dar îl șterg. Scriu altul nou și îl șterg și pe ăsta. Până la urmă las telefonul deoparte. Ce-ar mai fi de zis acum?

— A sosit medicul, spune asistenta.

Doctorul este de vârsta mea, cu un nas de boxer care pare să fi fost rupt la un moment dat în trecut. Când dăm mâna mă privește direct în ochi. Se prezintă drept Arif.

— Din păcate, Bianca are o hemoragie cerebrală. Este foarte grav.

În jurul meu, totul se întunecă. Cuvintele îmi răsună în cap și nu-mi mai simt picioarele.

— Este în drum spre sala de operații, spune doctorul.

Pe nesimțite picioarele îmi amorțesc. Sunt pe cale să mă prăbușesc.

— Ce fel de operație? O să se facă bine, nu?

Doctorul Arif își întoarce ochii căprui și amabili într-o parte. Inspiră adânc, clipește de câteva ori, iar când lasă aerul să-i iasă din plămâni pare că întregul lui corp de boxer se micșorează.

— Îmi pare rău, dar deocamdată nu am ce să vă spun mai mult. Acum trebuie să încercăm să oprim hemoragia.

Privește pe lângă mine, spre perete.

Nu sunt sigur ce s-a întâmplat după asta, dar cred că asistenta m-a prins de braț să nu mă prăbușesc.

*

Sunt în continuare în ceață, amețit și tremurând, când telefonul începe să vibreze din nou. E Gun-Britt.

Îi explic că Bianca trebuie să fie operată.

— Vai, nu! Draga de ea, scumpa Bianca.

— Cum sunt copiii? o întreb eu.

— Sunt în stare de șoc. Îngrijorați.

Cu toate că de-abia sunt în stare să vorbesc, trebuie să le spun câte cuvinte.

— Poți să pui telefonul pe difuzor?

De partea cealaltă, Gun-Britt respiră agitat. Se aude cum deschide o ușă.

— Poliția i-a dat drumul lui Jacqueline, spune ea. Au interogat-o puțin aici în bucătărie, apoi au lăsat-o să plece acasă. Dar au reținut mașina, pentru orice eventualitate.

Nu zic nimic despre asta, nu mai sunt în stare.

— Cel mai important acum e să fie bine Bianca.

— Da, bineînțeles.

Se aude un foșnet, iar zgomotul de fundal se schimbă când pornește difuzorul. Încerc să mă adun.

— Tati? spune William.

— Băiatul tatei.

Mi se pune un nod în gât și încerc să-mi stăpânesc lacrimile.

— E și surioara ta cu tine acolo?

Bella îmi răspunde chiar ea.

— Veniți acasă acum? Doctorul a reparat-o pe mami?

— În curând, șoptesc eu și gâtul mi se contractă. Mai întâi o operează, abia după asta poate să vină și mami acasă.

— Durează mult? întreabă Bella.

— Nu știu.

William pare agitat.

— Unde trebuie s-o opereze?

— La cap, îi răspund eu.
Nu vreau să le ascund nimic, dar câte lucruri sunt ei în stare să asculte?
— Este un doctor foarte bun. O să o facă sănătoasă pe mami din nou.
— Îmi promiți? spune Bella.
— Promit.
Îi promit și îi jur. Altceva nu pot să fac.
— Acum o să vin acasă, îi spun eu.
Nu mai vreau să stau fără ei nicio secundă în plus.
— Vă iubesc.
Gun-Britt oprește difuzorul și închide din nou ușa de la camera copiilor.
— E pur și simplu un coșmar, Micke.
— Știu. Totuși aici nu pot să mai fac nimic acum. Vin acasă la copii.
— Åke și cu mine suntem aici, dacă ai nevoie de ceva. Știi doar.
— Sora Biancăi e și ea pe drum, spun eu.
— Sienna? Credeam că nu mai păstrau legătura.
Și eu la fel. Dar cum de știe Gun-Britt cum o cheamă?
— Micke?
Coboară vocea.
— Da?
— Tot ce s-a petrecut aici e din vina ta, spune ea. Îți dai seama de asta, nu?

11.

Mikael. Înainte de accident

Vara lui 2015

Într-una dintre ultimele dimineți de vară, m-a trezit o voce ce venea de la parter.

— Bună ziua? E cineva acasă?

Bianca a pornit-o în grabă pe scări, doar în chiloți și maiou, în timp ce eu m-am aplecat peste balustradă să văd ce se întâmplă. În hol stătea Fabian, într-un tricou decolorat și bermude, cu părul lui scurt și mai ciufulit ca de obicei.

— Ce faci? m-a întrebat el uitându-se în sus, la mine.

— Dormeam, îi răspunde Bianca.

— Încă mai dormeați? Pot să intru?

De parcă n-ar fi fost deja pe hol.

Am oftat în timp ce Bianca își legă un prosop de baie în jurul taliei și trecu grăbită pe lângă el spre bucătărie.

— Cât e ceasul de fapt?

— Nu știu, spune Fabian.

— Cum ai intrat în casă? am strigat eu de pe scări.

Fabian și-a ridicat capul și mi-a zâmbit atât de larg încât i-aș fi putut vedea amigdalele.

— Pe ușă, bineînțeles.

— Nu era încuiată? a întrebat Bianca.

Amândoi s-au uitat spre mine.

— Știu. Am să fiu mai atent.

De când ne mutaserăm în Köpinge, deprinsesem destul de repede prostul obicei de a lăsa ușa de la intrare neîncuiată. La Stockholm așa ceva era de neconceput, dar aici era cu totul altceva. Mi s-a părut pur și simplu inutil să încui și să descui ușa.

— Nu este nicio sonerie la ușă, a spus Fabian.

— Nu, am oftat eu.

Zăcea încă împachetată într-una dintre cutiile de carton din camera de zi. Mă lua durerea de cap doar când începeam să mă gândesc la asta.

— Pot să mai stau puțin? întrebă Fabian. Pot să vă ajut la văruit. Sau pot să mă joc cu William.

Bianca s-a uitat spre mine cu o privire rugătoare.

Căzuserăm de acord că Fabian era prea mare ca să se joace cu William, dar pe niciunul dintre noi nu ne-a lăsat inima să-i spunem ceva despre asta.

— Trebuie să mai aștepți puțin, a zis Bianca verificându-și mobilul. Este doar opt și un sfert.

— OK, a spus Fabian. Atunci când pot să revin?

— Vino peste câteva ore.

— Câteva ore? a spus el. Poți să îmi spui mai precis?

Bianca și-a înfrânat un oftat.

— Peste *două* ore, i-a spus ea. Întoarce-te peste două ore.

Și Fabian s-a întors. Tot timpul găsea o cale de a se întoarce la noi.

Pe ploaie sau pe vânt, el tot își făcea apariția în grădina noastră, pe alee, în garaj, pe terasa noastră. Fabian era spiridușul din cutie. Când nici nu te așteptai, hop și el, hodoronc-tronc. Cum te întorceai cu spatele un minut sau două, puteai să bagi mâna în foc că băiatul era acolo, dregându-și vocea în urechea ta.

— E ca o fantomă, să dea naiba, i-am spus Biancăi. Apare de nicăieri.

— Nici măcar nu pare interesat să se joace cu William, a spus Bianca.

— Nu, nu, de fapt *pe noi* ne vrea.

Am început să râd și lavabila din rolă mi-a picurat pe podea.

— Mama ei de treabă! Peste tot e numai vopsea.

— Crezi că a fost diagnosticat cu vreo problemă? m-a întrebat Bianca.

— Asta cu siguranță. În ziua de azi este mai ușor să ți se pună un diagnostic decât să primești o scrisoare prin poștă.

Ea a râs și m-a stropit cu bidineaua.

— Nu mai privi și tu totul în alb sau negru. E minunat că oamenii primesc ajutor, că poți să afli de ce te simți cum te simți.

— Bineînțeles. Dar uneori riscă să fie prea mult. Chiar trebuie să punem o etichetă pe fiecare personalitate?

— Poate că nu, a spus Bianca după ce s-a gândit o clipă. Dar ce crezi că are Fabian? Asperger?

— Habar n-am.

— E foarte informat în anumite domenii, a spus Bianca. Eu cred că e și deștept. Vorbește mai degrabă ca un adult, decât ca un adolescent de treisprezece ani.

— Sigur nu e nimic în neregulă cu inteligența lui, am spus eu.

— Atunci ce crezi că are? o ținu Bianca una și bună. Dacă ar fi să ghicești.

Am făcut o pauză.

— Avem mulți elevi cu CEIN, am spus eu.

Bianca a rămas pe gânduri.

— CEIN?

Am zâmbit puțin rușinat.

— Ceva E În Neregulă.

•

Luni mi-am început noul serviciu ca profesor de sport la școala gimnazială din Köpinge. Dimineața se lăsase domol peste acoperișurile caselor, soarele strălucea în spatele unui văl subțire de nori, iar eu mergeam cu bicicleta spre răsărit, de-a lungul pârâului.

Îmi schimbasem locul de muncă de mai multe ori înainte, dar școlile se aflau de fiecare dată în zona Stockholmului și niciodată nu am avut emoții în mod deosebit. De data asta, când am parcat bicicleta și am pornit spre intrare, mă încerca o durere surdă de stomac.

Totul era nou. Pe director îl întâlnisem doar o singură dată în timpul verii și atunci din întâmplare. Un bărbat cumsecade, în jur de 50 de ani, căruia îi plăceau și poeziile lui Tranströmer, și Tottenham Hotspur. Când am intrat în sala de festivități, toți profesorii se aflau acolo și se uitau la mine. Nou-venitul. Zero-optarul.

O săptămână mai târziu au sosit și elevii. Amabili, politicoși și, în general, prietenoși, deși uneori accentul lor mă împiedica să înțeleg ce spuneau. Cei mai mulți dintre ei aparțineau clasei mijlocii rafinate, îmbrăcați în pulovere Gant și blugi strâmți, dar pentru cei veniți de la țară Köpinge era Orașul. În crocși și cu șepci purtate cu cozorocul în față sau în spate, erau aduși de autobuze din satele din jur precum Ålstorp și Hofterup, dar și din alte locuri atât de mici încât le puteai traversa cât îți lua să-ți tragi răsuflarea.

Nu a durat foarte mult până când nervozitatea mea inițială a dispărut fără

urmă. Îmi plăcea școala din Köpinge. Exista un puternic sentiment de solidaritate, deși îmi era greu să mă scutur de senzația de a fi nou într-o lume închisă, unde toți ceilalți păreau să știe totul unii despre alții. Profesorii cunoșteau totul despre elevii lor.

Cutărică și cutărică locuiește aici și acolo.

X este nepotul lui Y și joacă în aceeași echipă de fotbal cu Z, iar eu am copilărit împreună cu mama lui W și a lui O.

— Așa se întâmplă de obicei într-o localitate atât de mică, mi-a spus într-o zi profesoara de engleză, Majros, la automatul de cappucino din cancelarie.

Profesorul de muzică, Roine, cu mustața lui de morsă, mi-a explicat că era chiar o strategie declarată.

— Directorul recrutează doar personal care locuiește în Köpinge.

Carevasăzică de-aia a ținut el să nu mă stabilesc în Lund sau în Malmö.

La orele de educație fizică aveam acces la o sală de sport mare, un teren de fotbal, unul de hochei pe iarbă și unul de baschet, o pistă de atletism și o groapă pentru sărituri în lungime. Depozitul era ticsit de materiale moderne și mulți dintre elevi erau sportivi practicanți, jucători de fotbal și handbal, înotători de performanță, călăreți și jucători de golf. Era o diferență de la cer la pământ în comparație cu școlile de periferie din Stockholm, unde lucrasem înainte.

Într-o vineri, prin septembrie, am încheiat ora cu cei de la 9A cu un joc de urmărire care presupunea să smulgi „coada” colegilor de clasă, în timp ce încercai să ți-o aperi pe a ta.

Trebuia să merg la toaletă încă de la pauza de prânz și m-am tot abținut, dar acum pur și simplu nu mai puteam rezista. Am lăsat două fete serioase, care erau prea răcite ca să facă sport, să supravegheze cum decurge ora.

— Nu durează mai mult de cinci minute.

M-am strecurat în vestiarul băieților, care se afla cel mai aproape, printre boxeri, ciorapi transpirați și miros de corpuri de adolescenți.

Mi-am ținut respirația și am deschis ușa.

— Ce naiba?

Era cineva acolo.

— Fabian!

Stătea în colțul cel mai îndepărtat, lângă dușuri, cu mâna băgată adânc într-o jachetă argintie, care atârna pe unul dintre cârlige.

— Ce faci acolo?

Când m-am repezit spre el, Fabian a rămas nemișcat.

— Nu-i ceea ce crezi, a spus el. Eu… eu…

Fără să mă gândesc de două ori l-am prins de braț, iar când mâna i-a alunecat din buzunarul jachetei strălucitoare de designer, din ea i-a căzut o foarfecă.

— Ce-ai făcut?

A fost de ajuns să iau geaca din cârlig ca să văd. O făcuse praf. O tăietură mare cu foarfecă prin țesătura exclusivistă.

— N-am început eu primul, a spus Fabian. Eu doar mă răzbun.

Am rămas atât de șocat, că am uitat complet că aveam nevoie urgentă să merg la toaletă.

— Ce vrei să zici? Ți-a distrus *ție* cineva hainele?

L-am măsurat din cap până în picioare. Șapca cu BMW, pantalonii lungi cu bretele și pantofii uzați, care odată fuseseră albi.

— Mi-au făcut o mulțime de alte lucruri, a spus el.

— Ce fel de lucruri?

Întreaga față i s-a crispat în semn de protest. Dacă îi făcuseră ceva, era clar că nu avea de gând să spună ce se întâmplase.

— Indiferent ce ți-au fi făcut ei, ce ai făcut tu acum e greșit, Fabian. Dacă cineva se poartă rău cu tine, trebuie să vii la noi, profesorii, sau la mama ta și să ne spui. Răzbunarea nu e bună niciodată. Nu duce decât la un cerc vicios.

— Iartă-mă, mi-a spus el. M-am înfuriat ca naiba.

— A cui e jacheta? l-am întrebat trăgând de stofa argintie tăiată. Trebuie să-ți ceri scuze. Apoi o sunăm pe mama ta. Va trebui să i-o plătiți.

— Nu! Nu pe mama. Pot să plătesc eu pentru jachetă.

M-a implorat, cu palmele lipite ca pentru rugăciune.

— Te rog mult, Micke. Mama nu trebuie să afle nimic. Deja stă prost cu banii.

Mă durea sufletul să-l văd așa. Dar nu aveam de ales. Sau?

La naiba, tăiase o jachetă.

— Îmi recunosc greșeala și îmi cer scuze, mi-a spus Fabian. Fac rost de bani până luni. Numai te rog să nu o amesteci pe mama în asta.

Chiar mi-a părut rău de el, dar de spus, i-am spus oricum.

12.

Fabian. Înainte de accident

Toamna lui 2015

Oamenii sunt ca niște ghicitori, iar mie nu mi-au plăcut niciodată ghicitorile. Răspunsurile la ele sunt mereu trase de păr și ridicole. *Ce pleacă și se întoarce, dar nu ajunge niciodată la ușă?* Ha, ha, ha.

Chestiile astea sunt de tot rahatul.

Niciodată nu mi-au plăcut aceleași lucruri ca celorlalți de vârsta mea. Când se jucau de-a mama, tata și copilul la grădiniță, stăteam pe lângă ei și mă întrebam dacă nu cumva am nimerit pe planeta greșită.

În primii ani de școală primară toți băieții jucau fotbal. Eu urăsc sportul. E foarte ridicol. În timp ce fetele săreau coarda sau își vedeau de treburile lor, eu stăteam în colțul meu cu o carte în mână.

Urăsc Mello[12] și Musical.Iy[13]. Toate prostiile și trăncăneala de pe rețelele sociale. Mie îmi place să citesc și să învăț lucruri noi. Nu povești născocite – pe mine mă interesează realitatea.

Îmi plac mașinile și calculatoarele. BMW și Counter-Strike.

Nu sunt deloc adeptul sentimentelor și al altor chestii de genul ăsta. Oamenii sporovăiesc prea mult. Trebuie să vorbească despre toate, să analizeze și să dea verdicte. Dar ce e în neregulă cu tăcerea și cu solitudinea?

Cei mai mulți cred că sunt bătut în cap. Că sunt atât de prost încât nu-mi dau seama că sunt diferit. În realitate, ei sunt ăia proști. Idioți care spun că le place diversitatea și că fiecare are dreptul să fie exact așa cum e. Nimic mai mult decât o grămadă de vorbe goale. Cuvinte deșarte.

Prefer mașinile și calculatoarele.

Și animalele.

Dacă mamei nu i-ar fi așa de teamă de câini și dacă am fi avut mai mulți bani, mi-aș fi luat unul. Un boxer sau un labrador. Câinele, se spune, e cel mai bun prieten al omului. Devotat și loial.

Cea mai mare pedeapsă pentru un câine e să-l excluzi din haită. Nu să-l cerți, să-l lovești sau să-l înfometezi. Cea mai rea chestie dintre toate este să închizi câinele pe dinafară. Să nu îl lași să ia parte la ceva.

Oamenii sunt și ei animale în multe privințe. Noi doar ne închipuim că suntem așa de speciali.

Am locuit în multe locuri, dar nu îmi amintesc de niciunul. Asta nu mă afectează deloc. M-am născut în California, SUA, de cealaltă parte a Oceanului Atlantic. Într-o bună zi am să mă întorc acolo.

Köpinge este o gaură nenorocită. O turmă de zece mii de oameni. Ca șobolanii. Mama a locuit în multe astfel de locuri. Ea spune că peste tot e la fel.

Înainte, cel puțin îl aveam pe Bengt, dar acum Köpinge este gol. Complet lipsit de sens.

Au rămas mai puțin de cinci ani până când o să pot să-mi iau carnet de conducere. După asta, am și tăiat-o. Înapoi în California, la atelierul auto al tatei. O să lucrez în garaj și mama o să stea pe terasă, în fața ușii cu plasă contra țânțarilor, și o să bea *root beer*.

Nu o să îmi lipsească Köpinge. Nu am să irosesc nici măcar un gând pentru locul ăsta blestemat.

La început am crezut că lucrurile aveau să meargă mai bine când Micke și ceilalți s-au mutat aici. I-am ascultat ideile pline de speranță ale mamei, deși știam exact ce încerca să facă.

Și, într-adevăr, Micke chiar părea un tip ca lumea. Rareori mă înșel la lucrurile astea, de obicei mă prind rapid când vine vorba de oameni falși. Dar după întâmplarea cu jacheta argintie a lui Ruben mi-am dat seama de adevăratul lui caracter.

Când am ajuns acasă, mama stătea la masa din bucătărie și plângea. O mie două sute de coroane pentru o geacă. Acum era obligată să ia un împrumut.

Cum de am putut să fac una ca asta? Era așa de supărată. *Dezamăgită.*

Urăsc să o văd așa.

Și asta doar pentru că Micke nu și-a ținut gura… Aș fi făcut rost de bani singur, într-un fel sau altul.

— De ce trebuie să fie mereu așa, Fabian? m-a întrebat mama.

Aș fi vrut să am un răspuns. Nu-mi doream nimic mai mult pe lume decât să-i promit că nu avea să se mai întâmple niciodată, dar nu fac

promisiuni dacă nu sunt sută la sută sigur că le pot ţine.

Mai târziu, în vinerea aceea, am făcut o descoperire nebună.

Am auzit-o pe mama în dormitor. Uşa era închisă, în faţa ferestrei ei era beznă. Stătusem toată seara la calculator.

La început nu am înţeles. Ceva nu era în regulă. M-am furişat uşor până la uşă şi am ascultat. Mama şoptea şi râdea. Oare vorbea la telefon?

Sunetele care răzbăteau din cameră l-au dat de gol. Vocea era joasă şi profundă, în ciuda faptului că şoptea. Un bărbat nu poate şopti la fel ca o femeie. Până şi modul în care râdea era straniu.

Am simţit că încep să ard, sângele îmi clocotea în vene.

I-am recunoscut vocea. Îmi răsuna în minte încă de când am plecat din California. Un făt poate identifica vocile părinţilor încă dinainte de a se naşte.

Era aici ca să ne ia acasă.

13.

Jacqueline. Înainte de accident

Toamna lui 2015

Ce faci când conștientizezi că ceva e ciudat la propriul tău copil, că ceva nu e în ordine?

Închizi ochii. Speri că nu e adevărat, că e doar o închipuire, o fază, ceva care o să dispară. Încerci să te convingi că toți oamenii sunt diferiți și unici, că nu există un fel corect sau greșit de a fi.

Dar este copilul meu. Copilului tău îi dorești întotdeauna binele și, adesea, cel mai bine este să fii ca toți ceilalți, să nu ieși în evidență prea mult, să nu fii ciudat sau diferit.

Când am început de fapt să înțeleg asta? Mult mai devreme decât am vrut să recunosc. O știam încă de când am cumpărat casa. De când ne-am mutat aici, în Köpinge.

Fabian avea cinci ani și am vrut să îi ofer cele mai bune condiții cu putință. Nu mi-aș fi putut imagina un loc mai bun în care să crească. Köpinge, unde toți se salută între ei, unde poți merge cu bicicleta dintr-o parte într-alta fără să traversezi măcar o singură stradă, unde școlile obțin note maxime la toate inspecțiile și unde fiecare colțișor este curat și îngrijit. Un orășel aproape la fel de idilic ca lumea ideală din Bullerby[14].

Agentul imobiliar a descris casa drept *visul oricărei familii.* Sigur, era puțin prea mare pentru mine și Fabian, dar la vremea aceea nu aveam în plan să locuim aici singuri timp de zece ani.

Când Bengt a căzut de pe scară și și-a rupt gâtul, parcă a murit și o parte din Fabian. Zile întregi s-a ascuns în tăcerea lui. Nu a plâns, dar a refuzat să vorbească despre asta. Când i-am sugerat să vadă un psiholog, a lovit cu pumnul în rama ușii cu atâta putere încât încheieturile degetelor au început să-i sângereze.

Încet, încet a început să se simtă mai bine, dar nu și-a revenit cu adevărat. Arareori zâmbea. Stătea la calculator sau cu nasul într-o carte și

răspundea monosilabic doar când îl întrebam câte ceva.

Nimic nu poate fi mai rău decât să-ți vezi copilul suferind.

De-abia spre vară, odată cu sosirea lui Micke și a Biancăi, lucrurile au început să se schimbe.

•

Într-o vineri, prin septembrie, când veneam de la magazinul de băuturi Systembolaget din Lund, s-a întâmplat să calc accelerația puțin cam tare. Radioul din mașină era dat la maximum și nu am văzut Volvoul negru până când nu a făcut o depășire nebună și a frânat chiar în fața mea. Ce idiot nenorocit! Tocmai eram pe punctul de a apăsa pe claxon, când s-au aprins luminile albastre ale unei mașini de poliție.

Pe banda de urgență aveai loc să staționezi. În timp ce polițistul se apropia, am scos o gumă de mestecat din geantă și am lăsat în jos geamul lateral.

— Ați mers puțin cam repede. Vă grăbiți undeva?

Polițistul și-a băgat pe jumătate capul în mașină.

— Îmi pare rău, domnule polițist, am spus eu.

Privea fix în decolteul meu. Sigur, aș fi putut să mă înfurii, dar am ales, în schimb, să văd ce alte posibilități am.

— Peter, a spus el.

— Pardon?

— Mă numesc Peter. Nu trebuie să îmi spuneți domnule polițist. Permisul de conducere, vă rog.

Am pus geanta în poală și m-am aplecat în față mai mult decât era necesar. Mi-a luat ceva vreme până mi-am găsit portofelul.

— Jacqueline Eva Selander.

A citit el de pe permisul meu de conducere. M-a examinat cu multă atenție, așa cum fac mereu bărbații.

— Jacqueline e suficient, i-am spus eu.

— Mai în față se află o școală, *Jacqueline e suficient.* Ușurel cu accelerația.

M-am făcut mică și am fluturat din gene.

— Îmi pare rău… Peter.

El făcu un pas înapoi. E ceva la uniformele astea. În plus, Peter părea să fi petrecut ceva vreme la sală.

— Acum, serios, niciodată nu am avut un picior prea greu.

Era o replică pe care o șterpelisem dintr-un film și orice urmă de severitate a lui Peter s-a evaporat. S-a luminat la față și mi-a zâmbit când mi-a înapoiat permisul de conducere.

Un bărbat în toată regula. Vene umflate și mușchi încordați sub cămașă.

— Cred că va trebui să-mi dai numărul de telefon, mi-a spus el.

O dovadă în plus că nu mi-am pierdut farmecul. Ai nevoie și să ți se reamintească asta din când în când.

În primele douăzeci și patru de ore, Peter mi-a trimis mesaje și poze. După nici patruzeci și opt de ore, am ajuns împreună în pat.

14.

Jacqueline. După accident

Vineri, 13 octombrie 2017

Când m-am întors din bucătăria lui Micke și a Biancăi, temperatura părea să fi coborât cu câteva grade. Åke stă pe canapea și urmărește știrile pe teletext, în timp ce Gun-Britt a luat copiii și i-a dus la etaj. Tăcerea e plină de capcane ascunse.

Îmi strâng cardiganul în jurul meu în timp ce mă duc la Fabian, care stă în fotoliu.

— Hai. Mergem acasă.

Nici măcar nu se uită la mine. Îmi doresc să pot să-l iau de mână, să-l scutur zdravăn, să-l mângâi și să-l iau în brațe. Să fac lucrurile pe care trebuie să le facă o mamă.

În schimb, îi spun:

— Hai, hai!

Din dreptul ușii, polițistul ne fixează cu privirea. Åke, la fel.

— Nu aveți de gând să o arestați? întreabă Gun-Britt.

S-a oprit la jumătatea scării și strânge balustrada cu atâta forță încât vibrează.

— Este alcoolică, șoptește ea.

Gun-Britt nu și-a ascuns niciodată disprețul față de mine, dar acum deja întrecea orice limită.

— De când te-ai mutat aici n-ai făcut altceva decât să provoci nenorociri. Și acum, uite ce-ai făcut! Asta ai vrut să obții?

Polițiștii se uită la mine. Trebuie să tac, trebuie să mă țin tare. Orice aș spune, o să se interpreteze împotriva mea.

— Calmează-te puțin, îi spune Åke soției sale.

— Dar nu pricepi? Bianca s-ar putea să nu se mai trezească niciodată.

Îmbracă în cuvinte cea mai mare spaimă a mea.

Am încercat să țin realitatea la distanță, dar acum s-a năpustit cu toată

forța asupra mea. Gun-Britt are dreptate. Este numai vina mea.

— E un șoc pentru toți, spune Åke.

Dar Gun-Britt își continuă atacul împotriva mea.

— Dacă ai omorât-o!? Cum ai putut să faci așa ceva?

Ține-ți gura! vreau să strig, dar reușesc să mă stăpânesc. Mă întorc cu spatele la ea.

— A fost un accident, e tot ce rostesc.

Dar Gun-Britt nu se dă bătută.

— Tu ești un accident, Jacqueline.

Plânge dramatic și Åke se grăbește spre ea ca s-o ia în brațe.

— Gata, gata…

Simt că sunt pe punctul de a mă îneca. Aș vrea doar să mă prăbușesc și să dispar în abis până când se va termina toată povestea. Îl prind pe Fabian de mână cu toată puterea și îl fac să se ridice din fotoliu. Nu apucă să se împotrivească înainte să o luăm spre hol.

— Suntem la fel de zdrobiți ca și voi, le spun eu.

Gun-Britt se eliberează din brațele lui Åke și gesticulează spre polițiști.

— De ce nu faceți nimic? Opriți-o!

Polițistul care m-a interogat încearcă să o calmeze. Îi explică că am făcut o probă de alcoolemie în aerul expirat. A ieșit negativă, nicio abatere de la valorile normale.

— Nu am mai pus gura pe băutură din 22 august, îi spun eu.

Promisiunea pe care i-am făcut-o lui Fabian e ca un cerc strâns în jurul capului meu. Nu pot să îi fac rău din nou.

15.

Jacqueline. Înainte de accident

Probabil că așa se întâmplă cu cele mai multe fete. Toți îți spun cât de drăguță ești. Peste tot, indiferent ce faci, trebuie să fii frumoasă și dulce. Și nu ți-o spun doar părinții. Educatoarele, profesorii, instructorii de înot, rudele, cunoscuții și vecinii, cu toții ți-o repetă. În cele din urmă, asta e tot ce știi că trebuie să fii.

Chiar și prietenele. Așa ne cultivăm prietenia.

— *Ce frumoasă ești astăzi.*

— *O, ce păr ai! Ce unghii!*

— *ADOR noua ta bluză.*

Și băieții. Le-am permis să ne judece după aceleași standarde.

— *Cât de sexy ești. Ce fund!*

— *Ce urâtă ești! Jacqueline țâțe-mici.*

Asta e diferența dintre fericire și degradare, dintre succes și eșec. Micuțo, ești frumoasă sau urâtă?

Granița e atât de fină. E suficient un singur cuvânt și totul se schimbă.

Sunt perfect conștientă că am obținut multe în viață datorită trupului meu. Nu ar trebui să mă plâng. Pentru mine, aspectul fizic a fost mai important decât orice diplomă. CV-ul meu erau greutatea, măsurile mele și bolta arcuită dintre coapse. Trebuie să mulțumesc înfățișării mele pentru tot ce am avut. Pentru toți oamenii pe care i-am întâlnit, pentru mâncarea pe care am mâncat-o și băuturile pe care le-am băut. Pentru toate nopțile în care am dansat și am iubit.

Aveam 17 ani când am plecat din Suedia cu o ofertă de nerefuzat. Așa mi-au spus toți atunci. Una dintre cele mai bune agenții de modeling din lume îmi oferea sute de mii de coroane ca să pozez în ținute fabuloase, pe care altfel n-aș fi putut decât să visez să le port, chipul meu pe panouri publicitare, în reviste și la televizor. Câțiva ani am defilat pe catwalk zburând între New York și Los Angeles.

Am avut o carieră frumoasă, dar înainte să împlinesc 30 de ani deja se

încheiase și m-am trezit că stăteam singură cu un bebeluș într-o cameră de hotel în Manhattan și îmi era dor de casă.

De fapt, mereu mi-a fost dor de casă.

— Ce știi să faci? m-a întrebat femeia care m-a înregistrat la serviciul de ocupare a forței de muncă din Tidaholm.

Nu puteam să înțeleg cum ea, care era așa de mediocră, cu tenul gras și părul spălăcit, putea să zâmbească atât de fericită.

— Nu știu, i-am spus descurajată. Nu știu să fac nimic.

Să îmi arcuiesc buzele, să stau pe vârfuri și să dau pe spate camera de filmat cu privirea. Acestea erau talentele mele.

— Asta nu pot s-o cred, mi-a spus agenta de la forțele de muncă, care în mod evident nu era din Labbås[15].

În brațele mele, Fabian țipa ca un animal sălbatic.

— Ce frumos este, a spus femeia.

Dacă nasul nu i-ar fi fost deja strâmb, i-aș fi servit un croșeu de dreapta.

Trei săptămâni mai târziu am șters-o cu Fabian la Jönköping. Ultima porție de morală din partea maică-mii, care a ținut să-mi spună ce părinte de nimic eram, a fost picătura care a umplut paharul. I-am rugat și pe ea, și pe tatăl meu cel mut să facă bine și să ducă în iad și m-am mutat într-o garsonieră cu chicinetă, la un muncitor betonist cu cinci ani mai tânăr decât mine, cu care stătusem de vorbă pe Spraydate[16].

De fapt, când am plecat din America îmi făcusem o promisiune. Să nu mai intru niciodată într-o relație de rahat, să nu mă mai arunc cu capul înainte în povești de dragoste sortite eșecului. Terminasem cu ele. Dacă voi mai avea vreodată de-a face cu un bărbat, va fi ceva ce se poate rezolva rapid și fără complicații, de preferință fără nume. Sau voi lăsa relația să crească încetul cu încetul. Mi-am imaginat o prietenie caldă, cu rădăcini adânci, cu un om cu care să am o afinitate sufletească, cineva cu care să îmbătrânesc, cineva care să ne înțeleagă pe Fabian și pe mine.

Betonistul era bine echipat jos, însă subdezvoltat în regiunea creierului. Când am găsit seringi cu steroizi anabolizanți în frigider, lângă înlocuitorii de lapte, am început să caut ceva mai bun.

De data însă, era mai bine ca locuința să nu includă niciun cromozom Y în afară de cel cu care fusese blestemat micuțul Fabian.

Viața mea a ajuns rareori să arate așa cum mi-am închipuit-o. Presupun că la fel li se întâmplă multor oameni.

16.

Mikael. Înainte de accident

Toamna lui 2015

Curând, toamna a prins Scania în chingile ei. Radioul transmitea avertizări meteo de gradul doi, iar furtunile făceau casa să scârțâie din încheieturi și țiglele să zboare. Gazonul se transformase într-un ocean maroniu de frunze uscate.

De la o săptămână la alta, zilele deveneau tot mai scurte. Ploi torențiale. Întuneric când plecai dimineața de acasă, întuneric când te întorceai.

Într-o seară am dus copiii la culcare devreme, am aprins lumânări și am desfăcut o sticlă de vin.

— Știi ce cred despre asta, mi-a spus Bianca arătând spre flăcările care pâlpâiau.

Gândurile ei prevestitoare de catastrofe nu își luau liber niciodată.

— Promit să le sting înainte să plecăm la culcare, i-am spus eu și m-am ghemuit mai aproape de ea pe canapea.

— Când ne apucăm să văruim ultima bucată? m-a întrebat Bianca.

Mai rămăsese doar dormitorul nostru.

— În weekend, am propus eu.

Până și gândul la asta mă obosea. Munca la școală îmi solicita toată energia. Cei mai mulți elevi se descurcau singuri la sport, dar întotdeauna existau și cazuri dificile, în fiecare clasă. Tineri care din diverse motive aveau o atitudine ostilă față sport sau față de mișcare și sănătate, în general. Cei care mereu își uitau acasă echipamentul pentru gimnastică, eleve care aveau dureri menstruale o dată pe săptămână sau cei care fumau pe ascuns în spatele unui deal, în timpul exercițiilor de orientare. La ei voiam să ajung. Pe ei voiam să îi inspir. Să-i fac să își schimbe părerea despre sport. Dacă reușeam să fac fie și un singur elev să se simtă mai bine, tot chinul și frământările mele n-ar fi fost în zadar.

— Nu trebuie să salvezi lumea, îmi repeta Bianca pe când lucram la

Stockholm.

Dar nu despre asta era vorba. Pur și simplu nu suportam să văd tineri simțindu-se rău și nefăcând nimic în legătură cu asta. Era blestemata mea de îndatorire. În primul rând, tocmai din cauza asta am devenit profesor.

— Te iubesc, mi-a spus Bianca în timp ce stăteam pe canapea.

Nu se putea abține să nu se uite la lumânările aprinse. În cele din urmă am suflat peste ele și le-am stins.

— Am un interviu pentru un job, mi-a spus ea.

— Serios? Ce vești fantastice! E grozav, iubito!

— Nu e chiar agenția visurilor mele, dar chiar și așa pare să fie în regulă. O să lucrez sută la sută pe comision, dar măcar pot să preiau un district stabil în Lund.

Excelent. Toate joburile de agent imobiliar erau plătite pe bază de comision și bineînțeles că nu putea spera să obțină o slujbă de top din prima, având în vedere că de-abia cunoștea piața din Scania.

— Doar că aș fi preferat să mai stau o vreme cu copiii acasă. Acum, când totul este atât de nou pentru toți. O să umblu cu dureri de stomac tot timpul.

— Grădinița de aici pare să fie cât se poate de bună, i-am spus eu.

— Cu siguranță e bună. Și știi că nu are nimic de-a face cu asta.

— O să te descurci de minune, iubito.

Când s-a întors la muncă după concediul de maternitate cu William, totul s-a transformat într-un haos. William și cu mine nu am avut parte nici măcar de o singură clipă de liniște împreună. Bianca suna întruna, venea acasă cu mașina între vizionări, până când m-a adus în pragul nebuniei și am început să îmi pun întrebări în legătură cu rolul meu de părinte. Bianca a clacat și după câteva săptămâni cele mai rele dintre anxietățile ei au dispărut. Asta până când a venit timpul ca William să înceapă grădinița. De-abia putea să facă fața gândului de a-l lăsa acolo și obișnuia să zăbovească în fața secției pentru preșcolari, spionând prin ferestre ce se întâmpla. Își punea toate vizionările în weekend, ca să-l poată lua pe William mai devreme în zilele normale de lucru. Și în curând a început să vorbească și despre un frățior.

M-am uitat la Bianca, cum stătea acolo pe canapea, și m-a copleșit de un val de tandrețe.

— Știu că este greu pentru tine, dar o să facem cumva ca lucrurile să

meargă bine, i-am spus.

Și-a aruncat coada blondă peste cap, a tras de elasticul care o ținea și părul i s-a revărsat în valuri peste perna canapelei.

— M-am săturat să stau tot timpul acasă. Ar fi fost frumos să cunosc pe cineva în Scania.

— Dar nu o știai pe… cum o cheamă… Lisa?

O prietenă bună din timpul studiilor de agent imobiliar, care se mutase aici cu un an mai devreme.

— Dar ea stă în Malmö. Eu mă gândeam la Köpinge. Astă vară măcar erau oameni pe afară. Acum s-a transformat într-un oraș-fantomă.

Avea dreptate. De îndată ce toamna năvălise peste Scania, toate curțile și străzile se goliseră, luminile televizoarelor străluceau de după jaluzelele trase, iar oamenii se grăbeau între mașină și ușa din față, încărcați cu sacoșe pline de cumpărături, genți de serviciu și copiii urlând. Cel mult mai schimbam câte un semn cu mâna peste umăr sau un semn din cap de la fereastra bucătăriei. În timpul săptămânii zilele erau pline de muncă, iar weekendurile, aglomerate cu tot felul activități. Trebuia să mergi la sală, la școala de înot și la reuniunile de familie.

— Cred că o să iasă totul minunat cu serviciul ăsta, i-am spus eu. Sigur o să îți faci o grămadă de prieteni la noua firmă.

Și-a încrucișat degetele de la ambele mâini.

— Încă nu am primit jobul.

— Ca și cum te-ar putea refuza cineva, i-am spus și am sărutat-o.

— Mulțumesc de încurajare, iubitule. Ești un scump.

Două zile mai târziu semna contractul de angajare. Era o mică agenție imobiliară independentă, de care nu auzise niciunul dintre noi, cu sediul într-o clădire destul de părăginită, la marginea Lundului. Impresia Biancăi nu a fost prea grozavă, dar am încercat să o încurajez cât de mult am putut. Totul avea să meargă bine, cu siguranță. Köpinge putea să fie acel nou început la care ne gândiserăm și la care speraserăm. Nu avea să se întâmple peste noapte, dar în viitor, da.

17.

Mikael. Înainte de accident

Toamna lui 2015

Într-o seară de vineri m-am hotărât să reîncep să alerg. De-abia am reușit să-mi trag colanții pe mine și mi-a luat cel puțin o jumătate de oră ca să mă echipez cu o lanternă de frunte, un ceas pentru măsurarea pulsului și un fes pentru alergare care permitea aerisirea. Când în sfârșit am fost gata, ploaia a început să bată puternic și stăruitor în fereastra de la camera de zi.

— Să fiu al naibii dacă nu ies, am spus. Chiar dacă ce am pe mine n-o să-mi servească decât pe post de costum de înot.

Bianca a râs de pe canapea.

— Încă mai poți să-ți faci abonament la sală.

— Nu, nu pot. Tâmpenia asta a înghițit toți banii din indemnizația pentru cheltuieli de îngrijire personală.

Am făcut un gest spre echipamentul care mi se păruse o investiție obligatorie când l-am cumpărat.

— N-a murit nimeni de la puțină ploaie, i-am spus eu și mi-am lovit coapsele cu palmele.

— Dar asta nu e o *mică ploaie,* iubitule. Este cascada Niagara.

Am deschis ușa din față și am făcut un pas șovăitor în grădină. Apa cădea peste mine ca un zid în mișcare, dar nu aveam de gând să dau înapoi. Am mai făcut doi pași, înainte de a sări ca ars înapoi în casă.

— Îmi pare rău.

În partea de jos a scării stătea Fabian, privind șuvoaiele de apă cu mâinile în buzunarele de la blugi și șapca trasă în jos pe frunte.

— Ce faci aici? am țipat către el prin ruperea de nori.

Fabian a început să-și învârtă mâinile una în jurul celeilalte.

— Am sunat la sonerie. Am făcut cum mi-ai spus și am sunat la sonerie.

Am încercat și eu să apăs pe sonerie. Niciun sunet.

Și tocmai îmi consumasem o jumătate de zi ca să montez mizeria aia.

— Probabil că ceva nu e în regulă, i-am spus eu după ce am apăsat o dată și încă o dată.

— Încotro mergi? m-a întrebat Fabian iscodindu-mă cu privirea, fără a încerca să-și ascundă scepticismul.

Și-a întors fața către ploaia torențială.

— Mă duc să alerg, i-am spus eu.

— De ce?

Era o întrebare pertinentă. La care nu aveam niciun răspuns.

— Bianca e acasă? William și Bella? întrebă el. Pot să intru?

— Acum nu, i-am spus eu. E prea târziu.

— Pe bune?!

Și-a împins în față buza de jos și s-a îmbufnat.

— Dar *tu* ce faci aici pe o vreme ca asta? l-am întrebat eu.

— Nu vreau să stau acasă. Mama e enervantă.

— Vino, i-am spus eu și am deschis poarta. Te duc acasă.

Am alergat unul lângă altul sărind peste bălțile din piațetă. Forma mea fizică era într-o stare chiar și mai proastă decât mă așteptam. Pulsul mi-a urcat imediat spre un număr cu trei cifre și mă chinuiam din greu să țin pasul cu Fabian.

Când am ajuns la numărul 15, ușa era încuiată. Fabian a bătut nervos în ea și imediat cineva a deschis-o, dar nu Jacqueline. Era un bărbat. Înalt, cu umeri largi.

— Ce naiba faci aici? i-a spus lui Fabian, care și-a plecat capul și s-a strecurat pe lângă el în căldura casei.

— Salut, i-am spus. Eu locuiesc acolo, la numărul 13.

Bărbatul s-a uitat la mine de parcă aș fi scăpat de la cel mai apropiat azil de nebuni.

— De ce alergi pe furtuna asta nenorocită?

— Fabian era afară și a sunat la ușa noastră, i-am spus eu. Numai că soneria n-a funcționat.

Bărbatul cel mare a privit cu ochii mijiți către ploaie.

— Acum închid ușa, mi-a spus el. Până nu se udă totul.

Am rămas pe loc ca un semn de întrebare, ud până la piele și cu un fes de alergător scump ca naiba, care ar fi trebuit să-mi asigure aerisirea, dar care mai degrabă se strânsese și îmi presa capul.

Apucasem să ajung până la jumătatea drumului către tunelul de sub pod,

în fața locului de joacă și a parcului public, înainte să mă procopsesc cu o întindere la mușchiul coapsei și să mă văd nevoit să șchiopătez spre casă.

Am trântit ușa. Ud fleașcă și accidentat. Imaginea-simbol a sportivului ratat.

În camera de zi, televizorul era pornit.

— Bună, iubito! am strigat eu.

Niciun răspuns.

Am intrat în spălătorie și mi-am scos hainele de pe mine. Am ieșit cu greu din colanții și tricoul pentru alergare și m-am îmbrăcat cu o pereche de pantaloni de trening călduroși și uscați. Când am ieșit pe hol am auzit o voce necunoscută.

— Bună, am spus eu din nou. Iubito?

M-am uitat pe furiș în camera de zi unde Bianca stătea pe canapea și râdea.

— Bună, i-am spus eu pentru a treia oară.

Ea a tresărit și și-a îndreptat spatele.

— Bună, iubitule! Te-ai udat?

În fotoliu, în fața ei, stătea Ola, vecinul de la numărul 14. Avea picioarele încrucișate și își ridicase ochelarii în vârful capului.

— S-a întâmplat ceva îngrozitor, mi-a spus Bianca.

Râsul le-a dispărut imediat, înlocuit de semne îngrijorate din cap.

— Ola a fost jefuit.

— Ce? La bancă?

— Nu, a spus Ola. În fața sălii de sport Gerdahallen, din Lund.

— Acum?

— Ieri seară.

— Tocmai se întorcea de la antrenament, mi-a spus Bianca. L-au atacat doi bărbați.

Ola a dat afirmativ din cap.

— Complet nemascați. Mi-au luat portofelul și mobilul.

— Aveau arme la ei? l-am întrebat eu.

— Din câte am văzut eu, nu. Dar ar fi putut să aibă orice. Cuțite, pistoale. N-am putut să fac nimic altceva decât să le las lucrurile și să plec.

— Ce trist, să dea naiba! Nu-mi vine să cred unde-am ajuns.

L-am bătut ușor pe umăr. Puteam să îmi imaginez cu ușurință cât de îngrozitor trebuie să fi fost. Un elev de-al meu din Stockholm fusese umilit

și obligat să le dea tot ce avea în buzunare câtorva băieți mai mari. Bietul de el a trebuit să stea acasă câteva luni și să lipsească de la școală.

— Doctorul mi-a dat concediu medical, a spus Ola. Și mi-a prescris niște tranchilizante.

Ultimele cuvinte le-a rostit în șoaptă, ca și cum i-ar fi fost greu să admită asta.

— Acum, când s-a lăsat întunericul, am început să tremur puțin, a recunoscut el. Și cât timp iau medicamentele nu am voie să conduc. Așa că m-am gândit să dau o fugă până la voi, să stăm puțin de vorbă.

— Pentru ce mai ai vecini, dacă nu pentru asta? a spus Bianca.

Ola a zâmbit. Dacă ar fi știut ce credea cu adevărat Bianca despre el…

— Mă duc să fac un duș fierbinte, i-am spus Biancăi.

— O iau și eu din loc spre casă, a spus Ola și s-a ridicat. Mă simt mult mai bine acum. Mulțumesc că mi-ați ținut companie.

Bianca l-a atins ușor pe braț.

— Sper să reușești să dormi în noaptea asta.

I-am însoțit până în hol. Ola și-a pus ghetele, paltonul și căciula.

— Ai grijă de tine, i-am spus eu.

A dat din cap recunoscător și Bianca l-a îmbrățișat.

— Îmi pare așa de rău pentru el, a spus ea după ce Ola a plecat. Pare să fie foarte singur.

Aș fi preferat să-i fie altcuiva milă de Ola, dar ar fi fost cinic din partea mea să spun asta. După ce m-am dezbrăcat în baie, m-am întors la Bianca cu un prosop legat în jurul șoldurilor.

— Vrei să facem duș împreună?

Ea a zâmbit, și-a strecurat mâna sub prosopul meu de baie și m-a sărutat apăsat.

— Vino.

Ne-am înghesuit unul într-altul sub duș. Apa fierbinte curgea peste noi și ne stropea.

— Știi? Era un bărbat acasă la Jacqueline, i-am spus eu. Când l-am condus pe Fabian acolo, ne-a deschis un bărbat.

— Și? a spus Bianca. Doar nu credeai că Jacqueline e vreo călugăriță.

— Nu, dar…

Nu știam nici eu de ce mă preocupa. Dar acel bărbat se purtase atât de indiferent.

— Știai că Ola a umblat o vreme cu Jacqueline? a spus Bianca.

— Ce vrei să spui cu *a umblat*?

Păreau un cuplu foarte nepotrivit.

— Tu ce crezi? a zâmbit ea. Ola a spus că ar fi putut fi ceva serios între ei, dacă nu era Fabian.

— Poftim?

— Ola nu o scoate la capăt cu el.

A sunat ca o scuză proastă. Mai mult ca sigur că pe Jacqueline n-avea cum s-o intereseze cineva ca Ola.

— După toate aparențele, Fabian s-a purtat urât cu pisicile lui Ola, a spus Bianca. Dădea în ele cu piciorul și le trăgea de coadă. Pisicile alea sunt ca niște copii pentru Ola.

Am râs atât de tare încât mi-a intrat apă în gură și am început să tușesc.

— Un bărbat în toată firea cu copii-pisici.

Bianca m-a ciupit de burtă și am alunecat, așa că a trebui să mă prind de umerii ei ca să-mi recapăt echilibrul. Vârful nasului ei îmi gâdila bărbia.

— Sper să nu ne trezim și cu Ola dând buzna peste noi din cinci în cinci minute, i-am spus eu.

— Nu-ți face griji, a spus Bianca. Pare să fie cumsecade. Și chiar m-am simțit bine să am puțină companie.

— Compania unui *vecin*?

Bianca a zâmbit.

— De preferință, nu. Dar Ola pare să fie în regulă.

— Cine ești tu? i-am spus eu. Și ce-ai făcut cu soția mea?

18.

Mikael. După accident

Vineri, 13 octombrie 2017

Conduc spre casă ca un nebun. Ies de pe E6 și intru într-o depășire foarte periculoasă chiar înainte de sensul giratoriu care duce către Köpinge. Când parchez, Ola iese în piațetă.

— Cum se simte?

Încui mașina fără să mă uit la el. Mă grăbesc spre poartă.

— Heeei! strigă el. Vreau să știu cum se simte.

Închid poarta în urma mea, dar Ola continuă să vină în spatele meu și se uită pe furiș printr-o crăpătură dintre scânduri.

— E în operație acum, îi spun eu. Altceva nu știm.

Ochii lui Ola se măresc în spatele ochelarilor.

— Pare să fie grav.

Mă întorc și plec. Nu vreau să știu de el.

Imediat ce intru în casă, copiii se năpustesc asupra mea și în curând ajungem să plângem cu toții, unul peste altul, pe canapea.

— Când putem să o vedem pe mami?

— O să rămână cu o cicatrice la cap? O să-i radă părul?

Bella și William mă inundă cu întrebări, iar eu încerc să-i liniștesc, deși nu am niciun răspuns clar.

— Puteți să mergeți acasă acum, le spun eu lui Gun-Britt și lui Åke. Mulțumesc pentru ajutor.

— Putem să mai rămânem, dacă este nevoie, spune Gun-Britt.

Nu e nevoie. Nu am chef să-i ascult acuzațiile bizare. Trebuie să am grijă de copii. Mama lor e pe masa de operație și viitorul e în ceață.

— Sora Biancăi e pe drum, le spun eu. Ne întoarcem la spital de îndată ce luăm cina.

— Cât durează operația? mă întreabă Åke.

— Încă nu se știe. Probabil câteva ore. Apoi va mai trece ceva timp până

se va trezi.
Îi întreb pe copii dacă și-o amintesc pe mătușa Sienna.
William dă din cap.
— Ce nume ciudat, spune Bella. Are copii?
— Sunt mari. Au cel puțin 15 ani.
— Ca Fabian, spune Bella.
Da. Așa e. Deși poate că nu sunt chiar ca Fabian. Dar nu le spun asta, bineînțeles.
— Cred că acum îmi aduc aminte de ea, spune William. De ce vine aici?
— Pentru că e sora lui mami. Este îngrijorată pentru mami.
— Și eu, spune Bella.
O iau în brațe.
— Toți suntem, iubita lui tati.
Ies în hol, unde Gun-Britt își pune paltonul pe ea.
— Cum ai putut lăsa să se întâmple așa ceva? îmi spune ea.
Åke lasă să intre pe ușă vântul înghețat, când iese afară pe scări.
— Termină, îi spun eu.
De fapt nu ar trebui să mă cobor la nivelul ei, dar mă mănâncă degetele și mă văd nevoit să îmi încleștez mâinile.
— Bianca știa mai multe decât crezi tu, spune Gun-Britt. Aproape că bănuia că urma să se întâmple ceva rău. Vara asta mi-a spus…
— Gata! Taci!
Nu am de gând să mai vorbesc despre asta. Bianca este întotdeauna îngrijorată. E nevrotică de când o cunosc. Asta n-are nimic de-a face cu Jacqueline.
— A fost un accident, îi spun eu cu voce joasă.
Gun-Britt își încheie ultimul nasture de la palton. Face doi pași în față și mă privește în ochi.
— Chiar crezi asta?

19.

Fabian. Înainte de accident

Toamna lui 2015

Cel care se ascundea în acea seară în dormitorul mamei nu era tata. Uneori mă gândesc prea mult la el și mi se face așa de dor încât încep să-mi imaginez lucruri. Mi se pare că-l văd, că-i recunosc vocea. Odată m-am repezit la un bărbat în Ikea, absolut convins că era tata. Când s-a întors și am văzut că mă privea o față necunoscută am fost atât de dezamăgit, că am țipat până când au venit cei de la pază.

Peter arată ca mulți alți bărbați pe care mama i-a tot ascuns în dormitor. Mușchi mari și ceva periculos în privire. De parcă nu înțeleg că viața ar fi mult mai ușoară dacă privirea lor ar fi mai prietenoasă.

Îi ascunde doar în prima săptămână sau cam așa ceva. Mereu e la fel. Spune că nu vrea ca lucrurile să evolueze prea rapid. Dar după asta emoțiile preiau controlul. *De data asta va fi diferit.* Are o presimțire profundă că așa va fi.

Ar trebui să își folosească mai mult capul și să se încreadă mai puțin în sentimente.

E ușor să devii pradă, dacă nu îți ții emoțiile în frâu.

Nu știu ce să cred despre Peter. Probabil că nu e cu nimic mai presus decât ceilalți.

La scurt timp după asta, două stele galbene au ajuns să atârne de tavanul din hol. Nu poți să treci pe-acolo fără să lași capul în jos. Peter le-a agățat acolo.

— Pentru că voi sunteți stelele vieții mele.

Vorbe destul de prefăcute, dar mama e vrăjită și crede că tot ce face el e *așa de romantic.*

Peter e polițist și îmi dă voie să pun mâna pe pistolul lui. E mult mai greu decât credeam.

— Ai împușcat vreodată pe cineva? îl întreb eu.

— Doar în picior.
— Ce făcuse?
— Amenința un copil cu un cuțit.
Peter se uită la mine cu un aer grav.
— Mai târziu am aflat că avea probleme psihice.
Cântăresc arma în mână.
— Ai fi în stare să omori pe cineva?
— Dacă trebuie, spune Peter. Poți să nimerești în situații în care nu ai de ales.
Nu cred că ar ezita să facă asta. Chiar sunt un bun cunoscător al firii oamenilor. Mă întreb dacă și mama vede aceleași lucruri ca și mine.
În orice caz, nu-i place că vine la noi în uniformă și își ia arma cu el. Vecinii ar putea să creadă că e vreo criminală.
Peter râde când aude așa ceva.
— Steaua mea, îi spune el și o sărută pe gât.
În momentele alea mă gândesc că e tata. Îi schimb chipul dur și privirea rece ca gheața cu obrajii bucălați și zâmbetul larg al tatei. Are ulei pe degete, o cheie tubulară în mână și pete pe genunchi. Tata își petrece jumătate din timpul cât e treaz sub o mașină ridicată pe o rampă sau cu capul sub capota unui Chevrolet ori a unui Studebaker.
Am două fotografii cu el la mine în cameră, într-o cutie încuiată.
— Tatăl tău adoră decapotabilele, îmi spune mama într-o seară, când vine să-mi ureze noapte bună.
Stăm pe marginea patului și studiem fotografiile.
— Chiar și când ploua mergeam cu acoperișul ridicat, îmi spune ea.
Parcă îi și văd în fața ochilor. Mama cu părul fluturând în vânt și o mână pe mâna tatei, care strânge schimbătorul de viteze. Highway One sub soarele torid al Californiei.
— De ce nu a putut să vină și el în Suedia cu noi? o întreb eu.
Mama se întristează mereu când vorbesc prea mult despre asta.
— Avea atelierul lui. Și mama lui era bătrână.
A rămas acolo ca să aibă grijă de bunica. Mama spune că am moștenit simțul muzicii de la ea.
— Obișnuia să stea într-un leagăn pe terasă, cântând melodii country la muzicuță sau cu vocea.
Și mie îmi place country-ul. Și electropopul german.

Lui Peter nu îi place altceva decât hard rockul. Întotdeauna îi dă drumul la maximum în serile în care vine aici. Åke și Gun-Britt deja s-au plâns de el.

— Lasă-i să îndure puțin, spune Peter. Aici nu-i un afurisit de azil de bătrâni.

Sunt de acord cu el.

Åke și Gun-Britt se plâng aproape de orice. Doar pentru că locuiesc în piațeta asta de cel mai mult timp au senzația că sunt stăpâni. Bengt obișnuia și el să râdă de ei și le spunea *matusalemicii.* Era amuzant, pentru că Bengt era de aceeași vârstă cu Åke. *Dar numai pe hârtie,* spunea el.

Am îndoieli în privința lui Peter, dar mama spune că trebuie să îi dau o șansă. În orice caz, e mișto că e polițist. Am ocazia să merg cu mașina poliției, un V70 cu 245 de cai-putere.

Când ajung acasă de la școală într-o miercuri, o aud pe mama țipând și ocărând. Pe hol stelele atârnă legănându-se, dar mașina lui Peter nu este pe alee. Poate vorbesc la telefon? De obicei așa se întâmplă după câteva săptămâni.

— Nu ești în stare să accepți un refuz? Nu vreau să mai am de-a face cu tine. Am trecut peste asta!

Îmi dau jos geaca cu grijă și mă furișez pe hol. Imediat ce mă zărește, mama tace. În fața ei, cu brațele încrucișate, nu e Peter, ci vecinul nostru. Ola.

— Bună iubire, mă salută mama cu afecțiune.

— Bună, mă salută și Ola.

Mă uit lung la el și atât.

Tot nu a înțeles că trebuie să stea departe de mama?

— Ola tocmai pleca, spune ea.

Eu nu îi spun nici măcar un cuvânt. Îl urmăresc cu privirea când iese pe hol. Face o scurtă oprire în fața ușii și dă din cap către mama înainte de apleca.

— Unde-i Peter? o întreb eu după asta.

Mai mult ca să nu uite de el.

Pentru că, dacă ar trebui să aleg între Peter și Ola, nu-i greu deloc greu să mă hotărăsc.

Ola e un idiot.

20.

Jacqueline. Înainte de accident

Toamna lui 2015

Părinții mei m-au învățat totul despre cum să fiu o fată bună: trebuie să taci și să stai nemișcată, să faci o reverență și să zâmbești. M-au învățat că e important să fii drăguță și dulce și să nu te cerți niciodată. Dar nu m-au învățat nimic despre dragoste.

— Cum știi când ești îndrăgostit de cineva? am întrebat-o pe mama când eram în clasa a treia.

Mama avea un fel anume de a mă privi, cu o uimire totală, ca și cum n-ar fi înțeles niciodată cine sunt și ce caut acolo.

— Îți dai seama, mi-a spus ea. Nu-ți fă griji pentru asta.

Până atunci nu mă îngrijorasem, eram mai mult curioasă, dar atunci am înțeles că era totuși ceva care trebuia să mă îngrijoreze.

Așa că mi-am petrecut jumătate din clasa a treia încercând să mă îndrăgostesc.

Când m-a lovit prima iubire, tocmai împlinisem zece ani. Era ca o boală. Odată ce m-a infectat, n-a trecut mai mult de-o săptămână până când acea furnicătură minunată mi s-a furișat în tot corpul. O privire, un cuvânt, un anume fel de a da cu mâna prin păr. Nimic nu era prea neînsemnat ca să dezlănțuie furtuna dinăuntrul meu.

Am învățat rapid să mă îndrăgostesc de ideea de a fi îndrăgostită. Dar nimeni nu m-a învățat despre dragostea adevărată.

Și iată-mă acum, în pragul celor patruzeci de ani, din nou îndrăgostită.

Peter a năvălit ca o tornadă și a schimbat totul.

— Cum adică să nu te grăbești? a spus el. Nu poți planifica totul. Iubirea te lovește pur și simplu.

M-a bombardat cu mesaje; cuvinte mari și o mulțime de inimi. M-a invitat să luăm cina la un restaurant grecesc din Lund și m-a ținut de mână din piața Mårtentorget și până la gară. M-a sărutat de parcă ar fi vrut să mă

devoreze.

— Dar dacă tu nu simți la fel pentru mine…

— Ba da, l-am asigurat luându-i mâinile și punându-le pe șoldurile mele. Și eu simt exact la fel ca tine.

Întreaga situație a fost amețitoare. Peter m-a făcut să mă simt mai vie decât fusesem în ultimii nu știu câți ani. Trebuia să dau drumul ușor la frână, să îndrăznesc acum și aici din nou. Să-mi regăsesc adevăratul eu, cel înscris în ADN-ul meu. Unii oameni au nevoie de mai multe decât alții ca să simtă că trăiesc. Eu aveam nevoie de totul.

Peter m-a dus într-o excursie la mare. Am jucat minigolf și am împărțit o înghețată la cornet. Mi-a plăcut felul în care m-a ținut de mână, puțin prea strâns, ca și cum i-ar fi fost frică să nu mă piardă. Felul în care și-a pus brațul în jurul meu imediat ce un alt bărbat s-a uitat la mine.

*

Fabian și Peter păreau să se înțeleagă destul de bine. Era încă foarte devreme, dar, oricum, părea promițător.

— Mami, mi-a spus Fabian într-o dimineață, nu îmi place Ola.

Așa, din senin.

— Ce te-a făcut să te gândești la Ola?

Ne așezaserăm la masa din bucătărie, de unde puteam să vedem grădina lui Ola. Poate din cauza asta?

— Mă gândesc la el pentru că nu îmi place de el. E greu să nu te gândești la oamenii care nu-ți plac.

Uneori, raționamentele lui mă depășeau.

— Nici mie nu-mi place prea mult de Ola, i-am spus cu sinceritate. Nu trebuie să te gândești la el.

Fusese o greșeală încă de la început să am o relație cu un vecin. Foarte naiv din partea mea. Ola și Fabian intraseră încă de la început pe o traiectorie ce ducea la conflict.

— Peter e mai bun, a spus Fabian.

Cuvintele lui m-au încălzit. Speranța încă mai trăia în mine.

— Clar.

Fabian și-a terminat micul dejun, și-a pus rucsacul în spate și a plecat cu bicicleta la școală.

Mai târziu, în aceeași după-amiază, am primit un telefon de la școală.

De-a lungul anilor fuseseră atâtea telefoane, scrisori și convocări la

ședințe încât, sincer, îmi pierdusem speranța. Era groaznic să fii arătat cu degetul și să ți se pună la îndoială calitatea de părinte.

Un conflict cu o fată din clasă, mi-a spus directorul când m-a sunat.

Dar lucrurile astea n-ar trebui să le rezolvați *voi*?! am vrut să-l întreb.

— Vin și eu cu tine la școală, a spus Peter când a văzut cât de supărată eram.

I-am spus și lui Fabian, iar el a ridicat din umeri.

— OK, a spus el și s-a uitat la Peter. O să mergi acolo în uniformă?

A venit în cămașă și sacou. Era prima oară când îl vedeam îmbrăcat așa. Sinceră să fiu, aș fi vrut să-i rup hainele de pe el, dar m-am mulțumit să-mi trec limba peste urechea lui când am parcat în fața școlii din Köpinge.

Peter s-a întors să se uite la Fabian, care stătea pe bancheta din spate.

— Ai emoții?

— Nu chiar, a spus Fabian.

— Poți să stai liniștit. Rezolvăm totul.

Afară începuse să se întunece și Peter mirosea a parfum bărbătesc. L-am ținut de braț pe coridoarele școlii.

— Bună Jacqueline, mi-a spus directorul întinzându-mi mâna.

Îmi aducea aminte de Brad Pitt în *12 ani de sclavie.* Păr lung și barbă, dar purtate frumos. Nu era deloc genul directorului tipic.

— Peter, a spus Peter strângându-i mâna.

Directorul ne-a condus în sala de ședințe. *Cunoaștere & iubire,* scria pe un poster. La masă stătea Micke Andersson, care închidea și deschidea întruna un pix.

— Bună ziua, a spus el.

Fabian îmi povestise de conflictul dintre ei care se iscase brusc în timpul unei ore de sport, dar chiar și așa nu mă așteptam ca Micke să fie prezent la ședință.

— Cred că ne-am mai întâlnit, a spus el când Peter s-a prezentat.

— Adică te-am arestat vreodată?

Peter și Fabian au fost singurii care au râs.

— Peter e polițist, i-am explicat eu.

— Da, știu, am văzut mașina, a spus Micke. Locuiesc în aceeași piațetă cu Jacqueline și Fabian.

Peter m-a tras mai aproape de el. Mi-a dat la o parte câteva bucle și m-a sărutat pe obraz. Un gest deplasat și prea intim, dar nu am spus nimic.

— Și aici sunt Lilly și părinții ei, a spus directorul.

Ne-am salutat politicos.

Fata purta o bluză atât de scurtă încât puteai s-o confunzi cu un sutien. Peste ea avea o geacă Fila în culori strălucitoare și blugi cu găuri mari în genunchi.

— Luați loc, vă rog, a spus directorul.

S-au scufundat în scaune. Părinții lui Lilly arătau de parcă ar fi muncit câte zece ore pe zi, zi de zi, în ultimii douăzeci și cinci de ani.

— Între Lilly și Fabian s-a produs un incident în timpul orei de sport de astăzi, a spus directorul. Lucrurile de genul acesta trebuie discutate imediat.

Nu-l mai văzusem niciodată atât de supărat. M-am simțit ca o fetiță care aștepta să fie mustrată. Ca și cum *eu* făcusem ceva rău.

— Ce s-a întâmplat este complet inacceptabil, a continuat directorul.

Această precizare a fost un mic șoc pentru mine. Din ce îmi spusese Fabian, nu era vorba de ceva așa de serios. Lilly nu l-a lăsat în pace, l-a tachinat și ridiculizat, iar până la urmă paharul s-a umplut și el s-a răzbunat.

— Din câte știu, Lilly a fost cea care a început, a spus Peter. L-a atacat verbal pe Fabian. Fără nicio provocare.

Directorul și-a umflat pieptul și l-a oprit.

— Cred că cel mai bine ar fi să vedem mai întâi ce au de spus tinerii.

I-am strâns mâna lui Peter pe sub masă. Era încordat tot. Se vedea foarte clar că nu-i plăcea atitudinea directorului. Probabil că era obișnuit să fie el autoritatea supremă.

— Da, recunosc, a spus Lilly. A fost urât din partea mea că l-am făcut pe Fabian gras, urât și retardat. Deși toți o fac. Majoritatea sunt însă atât de falși că nu îndrăznesc să i-o spună în față.

— Dar de ce? a exclamat tatăl lui Lilly îndreptându-se puțin pe scaun. De ce să îi spui unui coleg de clasă lucruri atât de urâte?

— Mi-am cerut scuze, nu? A fost o prostie. Dar cu siguranță asta nu-i dă dreptul să facă ce-a făcut. Gândește-te ce-o să se mai bârfească despre asta de-acum.

Peter s-a uitat la Fabian.

— Ce ai făcut?

De-abia acum mi-a fost clar că era vorba despre ceva cu adevărat grav.

— A meritat-o, a spus Fabian.

Am simțit că Micke mă privea dintr-o parte și m-a copleșit rușinea. Cu siguranță se gândea că sunt o mamă jalnică.

— Povestește-ne ce-ai făcut, i-a spus directorul lui Fabian.

— Am fotografiat-o cu telefonul. Dar ea era cea care făcea mutre. Nu am forțat-o.

— E cumva interzis să arăți cum ai tu chef? a spus Lilly acoperindu-și ochii cu mâna.

— Ar trebui să îți fie rușine, i-a spus tatăl fetei lui Fabian.

— Vezi ce tâmpenii a făcut? mi-a spus mama fetei.

Mâna lui Peter a zvâcnit de sub masă, dar i-am împins-o înapoi și l-am avertizat din priviri.

— Așadar Fabian i-a făcut poze lui Lilly într-o ipostază provocatoare, a spus directorul. După care le-a postat pe un forum pornografic pe internet.

Nu și asta! Voiam să intru sub masă.

— Fabian!

Cum am putut să dau greș în halul ăsta? De când s-a născut am încercat cu disperare să-l învăț să respecte fetele. De unde atitudinea asta?

Fabian a avut voie să fie diferit. L-am acceptat și l-am iubit necondiționat. Dar să-i trec cu vederea asemenea rahaturi misogine crude, niciodată.

— E adevărat? l-a întrebat Peter. Le-ai încărcat pe un site porno?

Aproape că râdea.

— Ea a început, a spus Fabian din nou.

Lilly și-a tras nasul și și-a șters lacrimile. M-am recunoscut destul de mult în fetița aceea.

— Te-am hărțuit puțin, i-a spus ea. Și acum toată școala crede că sunt o târfă.

— Trebuie să dai jos pozele alea imediat, i-am spus eu lui Fabian.

— OK.

— Sunt lucruri foarte grave, a spus Micke.

A fost prima oară când a zis ceva.

Peter s-a holbat la el ca și cum ar fi vrut să îl întrebe: De unde naiba ai mai apărut și tu?

— Bineînțeles că o să dea jos pozele, a spus Peter. Dar să nu uităm că Lilly a fost cea care a început. Uneori trebuie să ne gândim bine la ce facem, orice lucru poate avea consecințe.

Directorul și Micke au schimbat o privire, înainte de a se întoarce din nou spre Peter.

— La această școală nu ne încurajăm elevii să se răzbune unul pe altul, a spus directorul. Și sper că nici tu nu o faci.

— Nu, nu, nu, i-am răspuns eu.

— Desigur că nu, i-a răspuns Peter. Eu nu spun decât că trebuie să fim atenți și să ne gândim bine la ce facem.

Fabian s-a uitat la mine.

— Pot să dau jos pozele chiar acum.

— Așa o să și faci, a spus directorul. Ceea ce ai făcut intră în sfera penalului.

Peter a scos un șuierat, ca și cum nu era de acord. L-am strâns de deget pe sub masă.

— În orice caz, cred că băiatul a învățat o lecție, a spus el.

— Îmi pare atât de rău pentru tot, am spus eu și i-am căutat privirea lui Lilly.

Părinții ei s-au uitat la mine de parcă aș fi fost diavolul în carne și oase.

— Ceea ce ajunge pe internet nu mai poate fi niciodată eliminat complet, i-a spus directorul lui Fabian. Înțelegi asta, așa e?

Fabian a încuviințat.

Niciodată nu-și arată sentimentele în asemenea situații. Cred că exemplul meu a fost cel care l-a descurajat. De îndată ce arăți că ești slab, ceilalți îți și sar la beregată.

Ne-am întors la mașină prin întunericul serii.

— Un site porno, spuse Peter. A fost creativ.

— Termină, i-am spus eu. Un astfel de lucru poate distruge viața unei fete.

— Și Fabian? Cum crezi că te simți când ți se spune că ești gras și urât? În orice caz, cred că Lilly a înțeles să nu se mai lege de el de acum încolo.

Mi-am înghițit protestele. Poate că Peter nu era cine credeam eu că e. Sigur, era frumos din partea lui că îl apăra pe Fabian, dar felul în care o făcea spunea câte ceva despre propria lui viziune despre femei.

Peter a descuiat mașina, iar Fabian s-a așezat în scaunul din spate. Când s-au aprins farurile, am văzut-o pe Lilly stând chiar în fața noastră, în blugii ei rupți și bluza mini. Părinții ei își aprinseseră fiecare câte o țigară lângă un Saab maroniu.

— A primit ce merita, a spus Fabian.
M-au trecut toți fiorii prin șira spinării.

21.

Mikael. După accident

Vineri, 13 octombrie 2017, și sâmbătă, 14 octombrie 2017

Pe coridorul de la terapie intensivă îi iau de mână pe Bella și William.

— Tati vă iubește atât de mult, știți asta, nu? Totul o să se rezolve.

Îi țin strâns lipiți de mine, în timp ce deschid ușa și merg spre patul în care doarme Bianca. Pătura îi ajunge până la piept, aparatele de lângă ea susură și bâzâie.

Arată palidă. Epuizată. În același timp, ceva pașnic plutește deasupra buzelor ei închise.

Mă gândesc la weekendul nostru la spa, în Ystad. Mirosul de mare și de toamnă. Noi doi, întinși în halate de baie în fața focului care trosnea, dispărând unul în ochii celuilalt.

Operația a decurs bine. Sângerarea din creier a fost oprită, dar medicii încă nu se pot pronunța în privința gravității leziunilor.

— Tot ce putem să facem este să așteptăm, spune doctorul Arif.

Sună atât de irevocabil. O să stăm aici, fără să putem să facem nimic, oră după oră. Și o să așteptăm.

Bella plânge tare. Lacrimile i se scurg șiroaie pe față de parcă în ea s-ar fi rupt un baraj.

Mă așez în genunchi și o iau în brațe.

— De ce nu se trezește mami? Vreau să se trezească!

Ochii Bellei sunt două fante roșii. Ora ei obișnuită de culcare a trecut de mult.

— Și eu vreau, iubita lui tati. Dacă dormi puțin, cred că se trezește și mami mai târziu.

— Și când o să se trezească o să fie sănătoasă? întrebă William.

— Nu se știe. Poate să mai dureze o vreme înainte ca mami să fie cum era înainte. Creierul este cea mai importantă parte din corp.

— Nu e adevărat, spune Bella. Inima este.

— Dacă ți se oprește inima, mori, confirmă William.

Bella plânge cu suspine și își pune brațele din nou după gâtul meu. Și își apasă năsucul de obrazul meu.

— Nu vreau să moară mami. Te rog, tati, zi-mi că nu o să moară.

În clipa aia mă sfărâm și eu în bucăți. Lacrimile îmi curg, iar vocea mi se frânge.

— Nu o să moară. Mami nu o să moară.

— Promiți?

— Da, îi răspund eu. Promit.

Pentru că așa faci. Așa faci când ești tată.

Bella adoarme în brațele mele și în scurt timp și respirația lui William devine somnoroasă și grea. Eu, în schimb, nu am nicio șansă să dorm.

În fiecare minut parcă urc un munte. Încet, încet îmi las privirea să mângâie fiecare rid și fiecare colțișor de pe fața Biancăi. Chiar dacă anii și-au lăsat amprenta pe pielea ei, recunosc fiecare trăsătură din zorii timpurilor, când eram doar eu și ea, când toate ușile erau deschise și niciun vis nu era prea mare.

Pentrueternitate.

Așa am spus noi.

Două cuvinte care s-au contopit într-unul. Exact ca noi.

•

Sâmbătă dimineața, devreme, primesc un mesaj de la Sienna.

Pe drum, în taxi.

Îi răspund printr-un emoticon cu un deget ridicat și o scurtă descriere a drumului.

Exact când apăs pe *trimite,* Bianca începe să se miște. O mică smucitură a unui umăr, care se propagă în sus făcând-o să zvâcnească din cap. Ca un șoc electric. Gura i se deformează și arată ca un om suferind.

Într-o clipă sunt lângă ea și bâjbâi după mâna ei.

— Iubito? Mă auzi?

Buzele i se relaxează și Bianca este din nou senină și nemișcată pe pernă.

— Iubito?

Vreau să se trezească. Mi-e dor de ea.

Cel mai ciudat e că mi-e dor de ea de-atâta timp. Cred că de ani întregi. Mi-e dor de zburdălnicia ei și de ușurința lipsită de griji cu care trata totul,

care m-au făcut să mă îndrăgostesc de ea, de lucrurile pentru care, odată, mi-am spus că eram gata să mor.

Întotdeauna am folosit anii în care copiii erau mici ca țap ispășitor. Și întotdeauna am fost amândoi de acord în această privință.

Mai târziu o să ne fie mai bine, ne convingeam unul pe celălalt. *Trebuie doar să trecem cu bine prin anii grei în care copiii sunt mici.*

Pentrueternitate înseamnă pentru totdeauna.

•

De-abia o recunosc pe Sienna. Pesemne că și-a vopsit părul. Este cu cel puțin zece centimetri mai înaltă decât Bianca, zveltă și atletică, cu ochi căprui. Nu doar personalitatea și interesele le deosebesc pe cele două surori.

Își lasă mâna să alunece încet de-a lungul brațului Biancăi.

— Cum se simte? A decurs bine operația?

Încerc să îi transmit ce mi-au zis doctorii, că au oprit cea mai mare parte a hemoragiei, dar că există în continuare mici sângerări, care nu pot fi operate.

— Nu pot să ne spună mai mult de atât înainte să se trezească. De-abia atunci se poate vedea dacă i-a fost afectat creierul.

Sienna își trage respirația.

— Micuța mea Bianca, spune ea și mângâie obrazul surorii ei. Cum s-a întâmplat? Cum a fost cu putință să fie lovită exact în fața casei?

— Nu știu. William mi-a spus că se ducea cu bicicleta la supermarket. Urma să mâncăm tacos.

Sienna se întoarce spre mine.

— Se întâmplă des să lase copiii singuri acasă?

Sună a reproș. Sper că nu a venit până aici ca să se certe.

— Îți ia cinci minute să ajungi la Ica, îi spun eu. În plus, eu eram deja pe drum spre casă de la muncă.

Sienna îi pune mâna pe frunte.

— Și noi, care abia ne regăsisem.

Nu înțeleg ce vrea să zică.

— Ne-am scris mult astă vară, spune ea.

Bianca nu îmi zisese nimic despre asta.

— De fapt nici nu știu de ce am lăsat să treacă atâta vreme fără să ne auzim. Mai întâi a murit tata și apoi v-ați mutat în Scania.

— Da.

Știam că Sienna a dezaprobat mutarea noastră.

— Ai spus că a lovit-o o vecină? mă întrebă ea.

Înghit în sec.

— Da, de obicei conduce prea repede chiar și prin piațetă.

— Să nu îmi spui că e vorba de acea Jacqueline.

Sienna mă privește țintă. Ce știe ea oare despre Jacqueline?

— A vorbit Bianca cu tine despre ea?

Sienna geme și, brusc, Bianca se mișcă din nou. Umerii îi tremură și capul îi cade într-o parte.

— Iubito!

Buzele Biancăi se întredeschid și pleoapele i se zbat. Clipește și genele i se mișcă rapid.

— Bianca?

Îi iau mâna într-a mea. Mușchii i se contractă și mici spasme îi traversează fața, iar după câteva secunde o privesc direct în ochii ei de smarald.

— Iubito? Mă auzi?

Se uită la mine și totuși parcă nu. Ochii îi rătăcesc dintr-o parte într-alta, privirea nu i se poate fixa.

— Iubito? spun eu. Bianca?

22.

Fabian. Înainte de accident

Iarna lui 2015

Peter înțelege.

— Să nu accepți niciun rahat din partea nimănui, spune el.

Mama nu pricepe nimic. Vrea să mă pedepsească.

— Fără internet două săptămâni, mă amenință ea. Ceea ce i-ai făcut fetei ăleia a fost groaznic.

— Haide, spune Peter. Acum ești nedreaptă. Fata a început totul.

Îi spun mamei că nu-mi pasă dacă oprește internetul. Știu cum stau lucrurile cu ea. Mâine va regreta și va dori să stăm de vorbă, iar apoi nu va mai trece mult până va conecta wifi-ul la loc.

— Cum îți merge de fapt la școală? mă întreabă ea.

Aceeași veche întrebare. De câte ori să-i mai răspund la ea?

— Bine, mama. Îmi merge bine.

Pentru că nu vrei să-ți faci mama să se îngrijoreze. Nu-i poți povesti că școala este iadul pe pământ, o conflagrație mondială, așa cum a fost întotdeauna. *Totul e în regulă.*

În adâncul sufletului, ea știe adevărul. Nu are cum să nu-l știe. E mai bine însă ca unele lucruri să rămână nespuse pentru totdeauna.

•

Trei săptămâni este standardul. Trec trei săptămâni, apoi încep să se certe. De multe ori am așteptat acest moment, poate uneori chiar tânjeam după el, dar cu Peter e altfel. Îmi place din ce în ce mai mult de el.

— Te previn, spune mama. Nu te amesteca în felul în care îmi cresc fiul.

Apoi nu trec mai mult de câteva minute înainte ca ea să plângă și Peter să-și ceară iertare.

Mama este sensibilă.

— Chiar tu ai vrut să vin cu voi la ședință, îi spune Peter.

Îmi ia apărarea. Nu mulți au făcut asta pentru mine în trecut.

— Știu. Iartă-mă.

Când Peter îi mângâie părul, fața i se estompează și e înlocuită de cea a tatei. Mama spune că e îndrăgostită de el. Încă mai există speranță.

Îmi pun căștile și dispar în ecran.

•

O săptămână mai târziu, ninge când mă duc la școală cu bicicleta.

Câțiva băieți s-au ascuns în spatele tufișurilor de lângă tunelul pietonal. Mă bombardează cu bulgări de zăpadă, iar eu pedalez din toate puterile în sus pe deal. Aleargă după mine și mă lovesc în spate și în ceafă.

Când intru în căldura din școală, îl găsesc pe Micke la intrare, într-un trening albastru.

— Ce vreme, nu-i așa?

Mă uit lung la el. A văzut că tocmai vin din viscol, vremea rea e chiar în fața lui.

Pe drumul spre dulapul meu trec pe lângă Lilly și mafia fetelor. Se prefac că nu se uită la mine, dar vocile li se schimbă, șoptesc și susură.

Mereu a fost așa, sunt obișnuit cu asta.

Dacă aș ști o altă cale, dacă aș putea să schimb ceva, orice, aș face-o fără să clipesc. Încerc să mă conving că n-are nicio importanță, că îmi bag picioarele în ei, că pot să creadă ce vor, dar de fapt îmi este imposibil. Mă mint singur. E dureros să nu fii iubit.

Și știu că totul e din vina mea. Am învățat asta devreme.

Nu iese fum fără foc.

Pentru o ceartă e nevoie de doi oameni.

Încerc să merg pe coridor cu capul sus. Fără să mă întorc spre vreunul dintre ei.

Când mă aplec să-mi descui dulapul, din spate, cineva îmi zboară șapca de pe cap. Câțiva băieți dintr-a noua râd. Le ignor privirile, ridic șapca de pe jos și mi-o așez la loc pe cap.

Visez la California. Tata și cu mine, în salopete albastre, în fața atelierului auto. Mama, pe terasă. Bunica, cântând la muzicuță.

•

În dimineața de Sfânta Lucia, mama și Peter stau pe canapea. El a rămas peste noapte la noi. Eu beau ciocolată caldă, iar la televizor cortegiul de Sfânta Lucia alunecă prin zori.

— Mă gândeam să merg la mama, în Piteå, de Crăciun, spune Peter. Ar

fi frumos dacă ați vrea să veniți cu mine.

Mama se uită la mine. Îi pot citi deja gândurile.

— Nu știu. E încă foarte devreme.

— Eh, mama este foarte cumsecade. Nu te gândi la asta. Nu suntem noi ăia foarte tradiționaliști. Puțin hering și șnaps, ceva simplu, fără mese cu rudele sau ceva de genul ăsta.

— Mda.

Mama își frământă degetele, își învârte inelele.

— E un drum destul de lung până la Piteå.

— Mergem cu avionul, bineînțeles, spune Peter.

Sorb zgomotos din ciocolata fierbinte. Mama știe foarte bine că n-o să fiu niciodată de acord cu asta.

— Ce zici? spune Peter. Să rezerv biletele?

Mama se întoarce cu spatele.

La televizor cântă *Staffan era rândaș la cai*[17].

— Nu știu. Nu mai putem aștepta puțin?

— Să așteptăm? Crăciunul este peste o săptămână și ceva.

Peter se ridică atât de brusc încât se lovește de măsuța de lângă canapea și cafeaua se împrăștie pe covor. Cât ai zice pește, mama e în genunchi, cu șervețele în mâini.

Mă doare inima când o văd așa. Aș fi vrut să fiu normal, să fiu un copil mai bun, unul care să nu strice totul. Dar să zbor, pur și simplu, nu pot.

— Peter, spune mama și se duce spre el în bucătărie. Fabian nu a zburat niciodată cu avionul și…

— Și ce? Întotdeauna există o primă dată, nu? Să zbori nu e periculos.

— Dar nu acum, îi spune mama. Avem tot timpul din lume. Nu trebuie să ne grăbim așa de tare.

Peter mormăie ceva, mama șoptește. Vocile lor se transformă în miere, glu-glu-glu, glu-glu-glu, după care își împletesc limbile într-un sărut. Nu suport să-i mai aud și dau televizorul la maximum.

Corul cântă *Seara bună.*

Vă dorim tuturor un Crăciun plin de bucurii.

— Dă volumul mai încet! strigă mama.

Aud pași care bubuie pe hol. Dar nu mama e cea care vine, ci Peter.

— Ce-i în neregulă cu tine? zbiară el.

Îmi smulge telecomanda din mână și apasă cu frenezie pe toate

butoanele până când ecranul se face negru, iar cântecul moare.

23.

Jacqueline. Înainte de accident

A fi părinte e cea mai dificilă sarcină din viață. Cel mai mic pas greșit poate avea consecințe devastatoare. Nu există niciun manual și niciun sfat nu este suficient. Cu toate acestea, pentru o parte a oamenilor pare a fi ceva ce vine de la sine. Ca un fel de actualizare a personalității, o formatare a creierului, acum setat pe modul *părinte.*

Nouă luni cu Fabian în burtă am tot așteptat să mi se întâmple și mie. Până am ajuns în sala de nașteri am tot sperat la asta. Imediat, imediat. *Reformatare încheiată, unitatea repornește.* Dar tot ce am primit de la maternitate a fost un pliant cu instrucțiuni despre cum să începi alăptarea la sân și cum să așezi bebelușul în pătuț, pentru a evita sindromul morții subite a sugarului. Nimic despre cum să înveți un pui de om să fie om.

Fabian este o persoană minunată. *Problema* nu a fost niciodată la el.

Imediat după ce ne-am mutat la Köpinge, m-am angajat temporar ca poștaș la Bring, iar lui Fabian i-am găsit un loc la grădinița de dincolo de parc, la o distanță de cinci minute de mers pe jos de Bråkmakargatan.

Pe de o parte, era exact lucrul de care avea nevoie Fabian – să socializeze cu alți copii de vârsta lui. Avea cinci ani și stătuse întotdeauna acasă cu mine. Pe de altă parte, eram îngrozită că nu va putea să se descurce la grădiniță.

Curând, s-a dovedit că nu aveam de ce să mă îngrijorez. Acomodarea la grădiniță a decurs surprinzător de bine și în scurt timp Fabian și-a găsit și un preferat în rândul personalului, singurul educator bărbat, pe Göran.

Din motive de siguranță, i-am explicat lui Göran că Fabian este puțin mai special. Devenea destul de ușor frustrat dacă lucrurile nu mergeau cum voia el și uneori avea nevoie să se izoleze, când în jurul lui era prea mult zgomot.

— Nu vă faceți griji, mi-a spus Göran. O să meargă totul bine, o să vedeți.

Mi-a fost teamă că nu m-a înțeles, că m-a ușuit la fel ca pe unul dintre

acei părinți nevrotici care își cred copilul unic pe lume.

— Totul a mers bine astăzi, îmi spunea Göran în fiecare după-amiază, când ajungeam leoarcă de transpirație pe bicicletă, pentru a-l lua la timp pe Fabian de la grădiniță.

Poate că doar aveam eu pitici pe creier? Poate că era doar aceeași neliniște care îi macină pe toți părinții, în fiecare zi, peste tot în lume?

Dimineața, Fabian mă bătea neîncetat la cap. *Grăbește-te, mami.* Abia aștepta să meargă la grădiniță și era foarte încântat de Göran. Era destul de evident că lui Fabian îi lipsea o figură paternă. Mă întreba adesea despre tatăl lui din America, iar eu ezitam, fiindcă nu știam ce-aș fi putut să-i spun ca să nu-l dezamăgesc.

Totul a mers bine timp de câteva săptămâni, până când, într-o după-amiază, am primit un telefon de la Göran. Eram pe traseu cu bicicleta de la Poștă și tocmai fusesem într-o clădire, la etajul al treilea, unde livrasem o somație de plată unui bătrân care avea un terrier furios. Vocea lui Göran îmi amintea de lătratul câinelui.

— Trebuie să veniți imediat.

M-am aruncat pe bicicletă și am pedalat până nu mi-am mai simțit picioarele. Am intrat în grădiniță și mi-am scos bocancii cu inima cât un purice. Ușile sălilor de clasă erau închise, iar în fața automatului de cafea erau două educatoare care mi-au întors spatele.

— Fabian a mușcat o fetiță de mână, mi-a spus Göran. A trebuit să fie dusă la spital pentru a fi cusută.

În fundul camerei cu perne stătea Fabian, deja îmbrăcat în salopetă și cu fesul pe cap. În fața ferestrei se jucau ceilalți copii.

— Ce s-a întâmplat?

— Uneori mai apar și conflicte, mi-a spus Göran. Fabian trebuie să mai lucreze la felul în care interacționează cu ceilalți copii. În special cu fetițele. Îi este greu să înțeleagă care sunt limitele.

Eram supărată foc. Totul mersese atât de bine până la momentul ăla.

— De ce nu mi-ați spus nimic despre asta?

Am încercat să-l îmbrățișez pe Fabian, dar fiecare mușchi din trupul lui se împotrivea.

— Niciodată nu e voie să bați sau să muști pe cineva, i-am spus eu. Doar știi asta, Fabian.

A trebuit să mă chinui să par furioasă. De fapt, tot ce voiam era să plâng

și să-l consolez pe Fabian. În schimb, am făcut un pas în spate și am ridicat amenințător pumnul, ca un personaj de desene animate. Ce-ar fi crezut Goran despre mine dacă nu aș fi făcut-o? Ce fel de părinte e acela căruia îi pare rău pentru fiul lui când acesta tocmai a mușcat o fetiță nevinovată de braț?

De îndată ce am ajuns acasă i-am și cerut scuze lui Fabian.

— Știu că nu ai făcut-o intenționat.

— Ba da. Mi-a spus că nu puteam să mă joc și eu, așa că am mușcat-o de braț.

Ceva s-a rupt în mine.

— Nu e voie să muști pe nimeni, Fabian. Când cineva nu se poartă frumos cu tine trebuie să-i spui unui adult. Promite-mi că nu mai faci niciodată așa.

El și-a țuguiat buzele îmbufnat.

— Îhîîî.

— Ce-ai spus?

— Îți promit, mami.

24.

Mikael. Înainte de accident

Iarna 2015–2016

Iarna se transformase într-o baie de nămol în aer liber, cu temperaturi pozitive și ploaie biciuitoare. Vântul necontenit dinspre apus refuza să se potolească, întunericul și melancolia nu se mai dădeau duse. Într-o scoală din Oregon un elev a împușcat mortal opt copii și un profesor înainte să-și pună capăt zilelor, iar câteva săptămâni mai târziu un bărbat mascat a intrat într-o școală din Trolhättan și a ucis trei persoane cu o sabie.

— Ce nebunie, a spus Bianca. E timpul să se introducă detectoare de metal și paznici și în școlile noastre.

Nu era genul de școală pe care să mi-o doresc.

— Este important să încercăm să păstrăm o societate deschisă.

— Dar siguranța trebuie să fie pe primul loc, înainte de orice altceva, a spus Bianca.

Am sărbătorit Crăciunul la Göteborg, la verii mei, pe care abia dacă-i mai cunoșteam și ai căror copii erau cu mulți ani mai mari decât ai noștri. În mașină, pe drumul spre casă, William a întrebat de ce ne-am mutat departe de toți prietenii noștri din Stockholm. Ochii Biancăi au strălucit și a clipit nerăbdătoare în timp ce încerca să îi explice.

Intestinele mi se înnodaseră de-atâta vinovăție. Fusese vina mea, din cauza demonilor mei ne mutaserăm, dar nu am fost în stare să scot niciun cuvânt. Bella și William nu erau încă pregătiți să audă adevărul.

În noaptea de Anul Nou cerul s-a aprins pentru o clipă de artificii, dar apoi întunericul a revenit. Zilele nu erau suficient de lungi, nopțile nu ne ajungeau. Ne-am dus la culcare înainte să ni se limpezească mintea, iar deșteptătorul a sunat exact când ne scufundam în somn.

În Jakarta și în Istanbul oameni nevinovați fuseseră aruncați în aer, Alep fusese sub o ploaie de bombe, iar într-un hotel din Egipt, teroriști înarmați atacaseră turiștii care făceau plajă.

Bianca era foarte neliniștită de știrile la televizor.

— Ce lume le lăsăm copiilor noștri?

Stăteam pe jumătate întinși pe canapea, în timp ce ploaia bătea în fereastră. Se revărsa și năvălea în burlane, totul era scufundat în întuneric.

— Există și puncte luminoase, i-am spus eu. Nu e totul groaznic.

— Nu, bineînțeles că nu. Avem cea mai frumoasă familie din lume și Crăciunul a fost minunat. E doar o perioadă în care ne macină prea multe griji.

Bianca avusese un start anevoios la agenția imobiliară din Lund. Districtul de care răspundea era alcătuit aproape în întregime din locuințe publice situate în zone relativ mizere din partea de nord a orașului, construite între 1965 și 1974, în timpul programului de ridicare a unui milion de locuințe la nivel național. Vânzările mergeau greu, mulți clienți erau pretențioși și complicau lucrurile mai mult decât te-ai fi așteptat.

— De-abia dacă reușesc să fac câțiva bănuți, mi-a spus ea. Proprietarii se ocupă singuri de tot ce-i mai atractiv pe piață.

— Ar trebui să găsești ceva mai bun, i-am spus. Ești mult prea competentă pentru firma asta de trei parale.

— Dar nu cunosc piața de aici. Nu reușesc să ajung nicăieri fără GPS.

— Atunci trebuie să te ajutăm, i-am spus eu. În weekend dăm o tură prin Lund și mergem la fiecare vizionare din oraș și așa învățăm mai multe despre fiecare zonă.

— Ești drăguț, a spus Bianca și m-a ciupit de degetul mare de la picior.

— Știam de la început că nu va fi ușor, i-am spus eu. Dar tu ești un star, iubito. Să nu uiți asta.

Ea a zâmbit reținut în timp ce o cuprindeam în brațe. M-am întors spre ea și m-am simțit ca un adolescent stângaci.

Între noi exista o distanță, o barieră invizibilă care mă împiedica să ajung cu adevărat la ea. O observase oare și Bianca?

Am mângâiat-o de-a lungul gambei.

— Te-ai epilat?

Trecuse mult timp de când n-o mai făcuse. Trebuia s-o iau drept o invitație?

— Meh, a spus ea încolăcindu-se.

Era caldă între coapse.

— Știu că m-am neglijat în ultimul timp, a râs ea. Dar nu trebuie să fii

atât de brutal de sincer.

Mi-am strecurat mâna între coapsele ei și am sărutat-o.

— Te iubesc atât de mult!

Nu era nicidecum o minciună. Dragostea mea pentru ea era mai puternică ca niciodată, chiar dacă se mai schimbase între timp. Voiam să o văd pe Bianca veselă și fericită, nu îmi puteam imagina altceva decât să îmbătrânesc alături de ea și să ne vedem copiii crescând. Dar iubirii mele de-acum îi lipsea senzualitatea anilor de început. Preferam să dorm cu respirația Biancăi pe gât decât să îi mușc ușor sfârcurile, de a căror frumusețe fusesem orbit pe când era cea mai minunată mamă din lume pentru copiii noștri. Dragostea este elastică și se maturizează. Nu simțeam nevoia să mă întorc la toate celelalte lucruri după care tânjisem atât de mult în tinerețea mea.

— Și eu te iubesc, mi-a șoptit Bianca.

•

În vacanța de iarnă ne-am rezervat o călătorie. Nici Bella, nici William nu mai merseseră cu schiurile înainte, dar auzisem că pârtiile din Branäs erau perfecte pentru începători.

În vinerea dinaintea vacantei le-am dat drumul celor din 8B încă de la pauza de prânz. Am făcut duș la școală și m-am schimbat în blugi și cămașă. Mă gândeam să recuperez ultimele ore de după-amiază în altă zi. Cu mult înainte ca soarele să răsară a doua zi, urma să fim în mașină, în drum spre nord.

Când am traversat curtea școlii, părul de pe brațe mi s-a zbârlit de frig. În fața intrării am sforăit ca un cal și am bătut bine din picioare, ca să-mi scutur zăpada pe jumătate topită de pe ghete.

În holul elevilor erau câțiva băieți de la 9C și aproape că trecusem de ei când instinctul mi-a spus că ceva nu era în regulă. Un bun profesor poate să simtă asta în aer.

— Ce faceți, băieți? i-am întrebat eu.

S-au uitat unul la altul ezitând.

— Ne relaxăm și noi.

Patru băieți bine dezvoltați, în pantaloni care le lăsau gleznele la vedere și tricouri polo. Doi dintre ei erau jucători de fotbal de-a dreptul promițători.

— Cine e acolo, i-am întrebat arătând către toaleta din spatele lor.

— Nimeni.

Nu era adevărat. Încuietoarea avea culoarea roșie.

— Alo? am spus eu și am smucit de ușă. E cineva acolo?

— Termină, mi-a spus unul dintre băieți. Nu poți să tragi așa de ușă, ce naiba.

Se numea Andy și era un scandalagiu cu reputație. Genul de băiat cu moped, al cărui tată avea propria firmă de încălzire, ventilație și aer condiționat și care, la rândul lui, fusese cel puțin la fel de arțăgos pe vremea lui la școala din Köpinge.

— Acuma serios, băieți, le-am spus eu. Cine e înăuntru?

Andy s-a umflat în pene și a făcut un pas mare în față. Amenințător de aproape. Era cu câțiva centimetri buni mai înalt decât mine.

— Ca ce chestie te bagi tu în treaba asta?

— Calmează-te, hai, i-am spus eu.

Cineva bătu în ușa de la toaletă și încuietoarea se învârti încetișor. Înăuntru era Fabian, cu umerii cocârjați și ochii plecați.

— Ce se întâmplă aici? am întrebat.

Băieții fotbaliști dădură din umeri ca și cum nu ar fi știut nimic.

— Vrea să stea înăuntru, mi-a răspuns Andy. E o țară liberă.

— Termină.

I-am aruncat cea mai autoritară privire a mea.

— Hai, Andy. Ne băgăm picioarele, au spus prietenii lui.

Dar Andy nu avea de gând să își bage picioarele. Și-a ridicat brațul și s-a înălțat peste mine. S-a întins spre ușă și a prins mânerul.

— Vrea să stea acolo, înăuntru, a repetat el. Nu-i așa, Fabian?

Am încercat să-l împiedic să închidă ușa din nou. Mi-am proptit picioarele în pământ și mi-am folosit spatele ca și cum ar fi fost un sabot de frână, dar Andy tot a reușit să-și croiască drum și să trântească ușa în fața lui Fabian.

— Oprește-te acum, i-am spus eu.

Andy a râs.

Un scurt concurs de forță pentru mânerul ușii. Pulsul mi s-a accelerat. Fusesem jignit și dominat. Un băiat de 16 ani își bătuse joc de autoritatea mea, de mândria mea profesională.

— Dă drumul la ușă! am urlat eu.

Andy râdea și mai tare.

Lângă noi, tovarășii lui aplaudau. Câțiva filmau cu telefoanele.

A fost ultima picătură, după care am explodat. Am dat drumul mânerului de la ușă și mi-am înfipt ambele mâini în fața agresorului lipsit de respect, ale cărui picioare lungi s-au încurcat unul într-altul până când s-a prăvălit la podea.

Am deschis repede ușa pentru ca Fabian să poată ieși.

— Mergi cu mine la director în clipa asta, i-am spus lui Andy care se ridica în grabă.

— *Fuck you.*

M-a măsurat cu privirea.

— O să te reclam.

M-am uitat la el, întrebându-mă dacă vorbea serios, în spatele nostru băieții strigau.

— Am totul pe film, a spus cineva. Dovezi grase, înțelegi?

Andy dădu *high five* cu ei. Alți elevi veneau în fugă, voind să afle ce s-a întâmplat. Cineva a întrebat dacă era adevărat că l-am bătut pe Andy.

M-a străpuns până în măduva oaselor. Am căutat o cale să dispar de acolo. Întrecusem limitele? Din nou?

•

Evident, săptămâna în Branäs a avut de suferit. Fie că mergeam cu Bella în teleschi, fie că jucam PS4 cu William în apartament, fie că rămâneam în cabană cu dureri de picioare și ciocolată fierbinte, fie că mergeam în zigzag pe o pârtie roșie prin soarele orbitor ce se reflecta în zăpadă, incidentul cu Andy mă zgâria pe creier.

— Ce-ai făcut, de fapt? m-a întrebat Bianca. L-ai bruscat?

— Normal că nu ! Îl ajutam pe Fabian să iasă din toaletă când Andy s-a nimerit să cadă la pământ. A fost un accident.

— În cazul ăsta nu e nicio problemă, nu? Sau?

Voiam atât de mult să o liniștesc, să îi spun că nu era mare lucru și că totul avea să fie uitat în curând, dar știam cum merg lucrurile în lumea școlii.

— Înainte de Crăciun am participat la o prelegere despre cum să răspunzi în anumite situații fără să te implici emoțional, i-am spus eu.

Eu și Bianca tocmai deschiseserăm o sticlă de vin roșu și jucam cărți în apartament. Ea nu auzise niciodată de implicarea emoțională redusă.

— Ce presupune?

— În situații presante, ca adult trebuie să dai înapoi și să-ți stăpânești manifestările emoționale, în loc să dojenești și să acționezi autoritar, i-am spus eu. Ușor de spus, greu de făcut. Mai mult, cu o asemenea metodă e dificil să menții orice formă de disciplină.

— Cum așa? Atunci nu trebuia să faci nimic în situația aia? Doar îl încuiaseră pe Fabian în toaletă.

— Ar fi trebuit să aștept ca situația să se liniștească și să le vorbesc cu calm. Mi-am pierdut capul, i-am spus eu. Eram stresat, voiam să ajung acasă și să fac bagajele pentru călătorie. Iar când am văzut figura îngrozită a lui Fabian în toaletă… La naiba!

Am avut o reacție exagerată și am înrăutățit atmosfera.

— Gândește-te dacă… mi-a spus Bianca. Zvonurile se răspândesc repede în Köpinge.

— Sigur nu-i nimic, i-am răspuns eu.

— Data viitoare ignoră-i, bine? Du-te și cheamă-l pe director, în schimb. Eu una nu mai reușesc să fac față la așa ceva.

Cel mai probabil avea dreptate. Riscurile erau mult prea mari și nu-mi permiteam să mai fac și alte greșeli.

Joi am mâncat pizza Värmland cu carne de elan într-un local intim chiar lângă pârtii. Cu fiecare zi care trecea îmi creștea și speranța că incidentul cu Andy avea să fie dat uitării în timpul vacanței, că amenințarea cu reclamația fusese aruncată doar ca să facă impresie, așa cum obișnuiesc elevii în ziua de azi, și că nu va avea consecințe.

Eram atât de sătul după pizza încât îmi era teamă că o să vomit. Când ne-am întors în apartament le-am citit o poveste Bellei și lui William, deși abia reușeau să-și țină ochii deschiși. Apoi m-am strecurat sub pătură lângă Bianca. Ne-am mângâiat și ne-am sărutat. Mâncarea îmi stătea în gât, iar burta era ca un balon.

— Somn ușor, i-am șoptit în mijlocul unui sărut. Te iubesc.

A doua zi dimineață, când m-am trezit, aveam un mesaj de la directorul școlii din Köpinge.

Ai putea să vii la școală în cursul zilei de azi?

25.

Mikael. După accident

Sâmbătă, 14 octombrie 2017

Fața Biancăi se contorsionează, în timp ce-și întoarce capul. Privirea îi rătăcește, pleoapele i se lipesc. Se tânguie.

— Cheamă asistenta, îi spun Siennei. Grăbește-te!

Strâng mai tare mâna Biancăi.

— Iubito, mă auzi? Cum te simți? Poți să spui ceva?

Îmi aduc aminte de cuvintele doctorului. De-abia când se va trezi vom ști dacă i-a fost grav afectat creierul.

— Iubito? Spune ceva.

Încet, Bianca deschide gura. Durerile îi contractă și mai tare fața. Cu voce înăbușită reușește să rostească un singur cuvânt.

— Copiii?

Simt cum tot plumbul se scurge din mine.

— Copiii sunt aici. Dorm amândoi.

Mă dau într-o parte ca să îi vadă bine. Mi se pare că are un zâmbet vag pe chip. Imediat vine și Sienna cu asistenta, o fată în jur de douăzeci și cinci de ani, cu părul de un roșu aprins.

— Bună, Bianca, te-ai trezit?

Asistenta verifică aparatele și îi pune mâna pe braț. Îi explică că a fost operată.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Bianca.

Tânăra asistentă se întoarce spre mine.

— Un accident, îi spun eu. Ai fost lovită de o mașină.

Ochii Biancăi strălucesc goi, de parcă s-ar fi întors spre interior pentru a căuta imagini întipărite în memorie.

— Mergeai la supermarket cu bicicleta, îi povestesc eu.

Pare să fi rămas blocată undeva în depărtare.

— Lovită? De o mașină?

Ezit și Sienna îmi aruncă o privire aspră. Cum să-i explic ce s-a întâmplat?

— Tocmai ieșeai de pe alee.

— Când?

Vorbește încet. Fiecare efort pe care îl face pare să-i provoace dureri.

— Ieri, îi spun eu. Astăzi e sâmbătă.

— Sâmbătă?

Pare incapabilă să-și pună gândurile în ordine.

— Ai dormit multe ore.

Bianca își strânge ochii și își pune mâna pe cap.

— Vă doare? întrebă asistenta. E normal. Ați fost operată.

Bianca se uită drept la mine.

— Lovită de o mașină în piațeta noastră? De cine?

Trag o gură adâncă de aer în piept.

— Jacqueline.

O tăcere lungă se așterne. Bianca mă analizează scrutător. Creierul ei lucrează la o intensitate prea mare. Cuvintele par să i se rostogolească în gură. Limba i se zbate, își mușcă buza de jos.

— A încercat să mă omoare.

— Nu, iubito. Deloc. A fost un accident.

Bianca își scutură capul puternic, dar își duce repede mâna la frunte și geme.

— Îmi cer scuze, îmi spune asistenta cea roșcată. Trebuie să vă rog să vă retrageți acum.

•

O clipă mai târziu trezesc copiii, care se aruncă peste Bianca cu bucurie și lacrimi. Mă simt copleșit de dragoste.

— Și tu? spune Bianca când o zărește pe sora ei.

— Am venit cât de repede am putut, spune Sienna.

Se țin amândouă de mâini.

— Ești bine acum, mami? întreabă Bella. Nu vreau să mai stau aici.

Apăsarea își face loc în privirea Biancăi.

— Sunt foarte obosită, spune ea.

— Dar dormi de o grămadă de vreme, îi spune William.

Bianca îl mângâie ușor cu mâna pe obraz. Pleoapele sunt pe punctul de a i se închide din nou.

— Este important ca Bianca să se odihnească acum, spune asistenta. Dacă vreți, puteți lua micul dejun între timp. Este o cafenea la intrare.

— OK.

Mă uit întrebător la copii.

— Vă e foame?

Amândoi dau din cap afirmativ.

— Foame de lup, spune William.

— Desigur, dacă doriți, puteți să mergeți acasă pentru un timp, spune asistenta.

Nu ar fi rău să facem un duș rapid și să ne schimbăm, dar nu putem să o lăsăm pe Bianca acum, când tocmai s-a trezit.

— Vreau să merg acasă, spune Bella.

Bianca se uită la mine cu ochii pe jumătate închiși.

— Mergeți, spune ea.

— Sigur?

— Vin și eu cu voi, spune Sienna. Trebuie să dormi.

Bianca abia reușește să murmure un da. Este deja pe jumătate adormită.

— Nu vine și mami cu noi? întreabă Bella când ne strecurăm afară din salon.

•

Conduc repede prin oraș, spre vest, pe Fjelievägen.

— Putem să luăm hamburgeri? întreabă William din scaunul din spate.

— Da! De la McDonalds, spune Bella.

— La micul dejun?

Mă uit la Sienna, care stă lângă mine.

— De ce nu?

La Nova virăm pe lângă Max drive-in. Bella încă nu poate să facă diferența între restaurante. Cel mai important este să primească o jucărie în pungă.

Mă mulțumesc cu o cafea, pofta mea de mâncare este inexistentă.

— Auzi, îmi spune Sienna când virez de pe E6, în sensul giratoriu din Köpinge. Cum poți să fii așa de sigur că a fost un accident?

Ochii ei căprui se ascut.

— Știu cine este, continuă ea, această Jacqueline.

— O știi?

— Bianca mi-a povestit despre ea astă-vară.

Arunc o privire rapidă în oglinda retrovizoare. Copiii și-au înfipt adânc mâinile și privirile în pungile cu hamburgeri.

— Nu știu ce ți-a zis Bianca…

— Îi era frică, Micke.

— Poftim? Nu.

Intru pe banda rapidă, în timp ce Sienna se uită la mine de alături.

— Biancăi îi era frică de Jacqueline.

26.

Fabian. Înainte de accident

Primăvara lui 2016

După vacanța de iarnă, este din nou ședință la școală. Am noroc, de data asta nu trebuie să participe și mama. Nu e rândul meu să fiu ars pe rug acum, ci al lui Andy, din 9C.

Cel puțin așa am crezut. Până când luăm loc în sală. Directorul în costum elegant și Andy cu o porție de tutun de prizat sub buză, iar tatăl lui cu brațele încrucișate. Fotbaliștii de la 9C. Și Micke, care n-a apucat să-și schimbe treningul.

— Putem să o luăm de la început? spune directorul. Ce a condus la această situație nefericită?

Andy ridică din umeri. S-a lăsat să alunece în scaun, iar taică-su îl plesnește peste braț.

— Doar am glumit puțin cu Fabian. L-am păcălit să intre în toaletă. Nu a fost nimic serios, o farsă.

Directorul se uită la mine.

Toți se uită la mine.

— Așa ți s-a părut și ție, Fabian?

— Mda.

Nu am nicio intenție să torn pe nimeni.

— L-au încuiat înăuntru, spune Micke.

Vocea îi sună diferit, pare aproape speriat.

Bineînțeles că nu vreau ca Micke să intre în belele pentru că m-a ajutat pe mine, dar mai bine să fie el puțin îmbufnat decât să am de-a face cu Andy și cu ceilalți dintr-a noua tot restul anului.

— Așa s-a întâmplat? întreabă tatăl lui Andy și se uită aspru la fiul lui.

— Nu, spune Andy. Ce crezi? Toaleta se încuie din interior.

Micke e pe punctul de a zice ceva, dar directorul îl întrerupe.

— Indiferent de natura situației, o ceartă a izbucnit când Mikael a sosit

la fața locului. Ție cum ți s-a părut situația, Mikael?
Micke își freacă bărbia cu mâna.
— Le-am spus să îi dea drumul lui Fabian. Când a deschis ușa arăta de-a dreptul înspăimântat.
— Ți-a fost frică? mă întreabă directorul.
— Puțin, recunosc eu.
— A fost vina lui, spune Andy și arată cu mâna spre Micke. I-a stresat pe toți. Era foarte agresiv.
— E imposibil să fie vina mea, spune Micke. Totul era calm până când ai încercat să îl încui pe Fabian în toaletă din nou. Ca profesor, sunt obligat să intervin într-o asemenea situație.
— Toată treaba e filmată, spune Andy și își pune iPhone-ul pe masă, în fața directorului. Aruncați doar o privire.
Am văzut deja videoclipul de mai multe ori. La o jumătate de oră după ce s-a întâmplat, filmul era deja pe Snap și pe Insta. Majoritatea celor care au comentat spuneau că Micke ar trebui să fie dat afară. Eu am scris de pe un cont anonim că fusese un adevărat erou.
Directorul nu bagă în seamă mobilul și se uită la Micke.
— Ți s-a părut că Fabian se afla în pericol? întrebă el.
— Poate în pericol nu. Era speriat.
— A fost o farsă, spune Andy. Nu-i așa?
După cum era de așteptat, este sprijinit sută la sută de băieții din gașca lui.
— Tot ce solicităm sunt scuze din partea lui Mikael și ca școala să ia poziție și să acționeze, spune tatăl lui Andy.
Micke pare extrem de presat.
— Bineînțeles că intenția mea nu a fost ca lucrurile să ajungă în acest punct, spune el. Îmi pare rău că te-am împins, dar ți-am spus de mai multe ori să încetezi.
Andy nu se uită la el.
— Astea au fost niște scuze mediocre, spune tatăl lui.
Micke face o pauză scurtă.
Este aproape înjositor. Și eu am trecut prin aceeași situație de nu știu câte zeci de ori.
— Îmi cer scuze, spune el.
Îmi doresc să fi avut curajul să protestez. Nu Micke ar trebui să își ceară

scuze.

— Au șaisprezece ani, spune tatăl lui Andy. A fost o joacă. Dacă ai de gând să folosești pumnii pentru așa ceva, nu ar trebui să mai fi profesor.

Este cel puțin la fel de înalt ca și fiul lui. Expresie dură, cicatrici pe obraji și mâini cu bătături.

— Am întrecut măsura când te-am trântit, Andy, spune Micke. Îmi pare rău pentru asta. Dar acum e rândul tău să-i ceri scuze lui Fabian.

Yes! În sfârșit cineva care îi vine de hac infractorului.

— Uită de asta, spune Andy.

— Haide, insistă Micke.

Îi admir curajul.

— Fii bărbat și asumă-ți răspunderea pentru ce ai făcut, spune el. Și ai grijă să îl lași pe Fabian în pace de acum încolo.

Directorul tușește în mână și se apleacă în față, dar tatăl lui Andy i-o ia înainte.

— Andy are ADHD. Nu este vina lui.

Micke bate în retragere.

— OK, nu am știut.

— Poate că ar fi bine să te informezi cum trebuie asupra faptelor, spune tatăl lui Andy.

Micke se chircește puțin, își strânge buzele și se uită în jos spre masă. Dar pare că se răzgândește: își adună puterile și își îndreaptă spatele.

— Oricum, tot ar trebui să îi ceară scuze lui Fabian.

Tatăl lui Andy ridică din umeri.

Scena se termină cu directorul obligându-ne pe toți să dăm mâna. Andy mi-o strânge extrem de tare pe a mea, dar refuz să arăt cât de rău mă doare.

— Mikael urmează să primească un avertisment scris pentru ce s-a întâmplat, spune directorul.

Tatăl lui Andy dă din cap mulțumit.

— Am fi putut să mergem mai departe, îi spune el lui Micke. Ar trebui să fii bucuros că ai un șef atât de cumsecade.

În timp ce strânge mâna dreaptă a directorului într-a lui, îl bate ușor pe umăr cu cea stângă.

Merg chiar în spatele lui Micke pe coridor. Încerc de mai multe ori să îi spun ceva, un mulțumesc, să îi arăt că apreciez că a fost de partea mea, dar tot ce îmi vine în minte sună prostesc.

•

Acasă mă închid în cameră cu calculatorul și căștile. Strâng spasmodic joystickul. Apăs pe trăgaci și secer dușmanii pe bandă rulantă, dar după un timp gândurile îmi zboară la Micke și la cum mi-a luat partea și irosesc mai multe vieți.

Nu observ că ușa s-a deschis decât atunci când Peter e lângă mine.

— Am bătut la ușă de mai multe ori, spune el. Nu ai auzit?

— Nu.

Îi arăt cu mâna spre căști și pun jocul pe pauză.

— N-ai putea să vii să ne ajuți cu mâncarea? Nu faci decât să stai aici fără să miști un deget.

— Mă joc, spun eu.

Închide ușa și apăs pe play.

De fiecare dată e la fel. Sperasem că Peter este diferit, dar este exact ca toți ceilalți. Cicălitor și sâcâitor.

— Fabian! spune el deschizând din nou ușa. Ce dracu?!

Intră direct în cameră și scoate monitorul din priză. Îmi smulge joystickul din mână și împinge scaunul, aproape să mă răstoarne.

— Nu ți-am spus să vii să ne ajuți?

E roșu la față.

— Nu, nu mi-ai spus.

Căci nu o făcuse.

— Fabian, cu mine nu te joci. Treci în bucătărie și fă ceva util!

— De ce țipi la mine?

Apuc bine rezemătoarele pentru brațe și îmi apăs spatele de scaun. Fac grevă stând pe scaun. Peter nu își poate stăpâni furia care clocotește în el.

— Acum, am zis!

Și-a ieșit din minți. Mă ia de brațe și mă smulge de acolo. Îmi înțepenesc corpul încercând să rezist, mă aplec în față și dau din mâini în toate direcțiile.

— Poponar nenorocit!

— Ce-ai zis?

Peter îmi răsucește mâna la spate. Îmi pune un genunchi într-o parte și se lasă cu toată greutatea peste mine. Mă doare așa de rău că urlu.

— Cere-ți iertare, șuieră el.

— Dă-i drumul!

Mama dă buzna în cameră și îl lovește cu pumnii.

— Mai întâi trebuie să-și ceară scuze.

— Încetează! spune mama. Îi faci rău!

Furia lui Peter se dezumflă într-un oftat greu. Chiar dacă nu mă mai strânge cu atâta forță și își mută genunchiul, eu continui să țip.

— Pleacă de-aici, spune mama.

Trage și smucește de cămașa lui Peter până arată ca o pâlnie.

— Cere-ți scuze, repetă el.

Poate să se ducă dracului. Niciodată nu am să-i cer scuze.

— Ieși, ieși, ieși! țipă mama când în sfârșit îmi dă drumul. Dispari de-aici!

Peter șuieră și pufnește la distanță de-un fir de păr de fața ei, dar mama nu se clintește nici măcar un milimetru. Își ia geaca de pe cuierul din hol și își încalță bocancii. Lovește tare stelele care atârnă de tavan și se holbează la mine pentru ultima dată.

Mama se prăvălește pe podea lângă mine și plânge, în timp ce mașina accelerează în piațetă.

27.

Mikael. Înainte de accident

Primăvara lui 2016

Bella a venit spre mine pe hol, și-a luat avânt de la distanță și mi-a aterizat în brațe.

— Tati!

Bâlbâindu-se îmi povestește toate întâmplările zilei, toate sentimentele și gândurile ei.

— Am fost la bibliotecă azi, tati. Am împrumutat altă carte cu Alfons Åberg.

Are ochii și nasul Biancăi. Nu mă mai satur să mă uit la ea.

— Apoi am primit un melcișor cu scorțișoară de la Ola.

La colțul gurii i-a rămas puțin zahăr tos.

— A fost Ola pe aici? am întrebat-o eu.

— Ola *e* aici!

Bella mă târăște în camera de zi. Pe măsuța de lângă canapea zăceau rămășițele unei gustări copioase de după-amiază, iar pe canapea stăteau Bianca și Ola, ușor lăsați pe spate.

— I-a reținut poliția, spune Ola.

Am sărutat-o pe Bianca, profitând de ocazie să-i arăt din priviri ce părere am despre neașteptata ei companie.

— I-au prins? l-am întrebat eu. Bine lucrat.

— Au avut semnalmente bune după care să se ghideze. Se pare că gunoaiele astea au mai jefuit cel puțin încă zece persoane înainte.

— Ola a trebuit să-i identifice la secția de poliție, a spus Bianca.

— A fost suprarealist. Ca într-un serial polițist american. Filmaseră o serie de persoane așezate pe un rând.

— I-ai recunoscut? l-am întrebat eu.

— Fără nicio ezitare. I-am indicat pe amândoi din prima. Sunt doar niște adolescenți.

— Atunci să sperăm că primesc o pedeapsă semnificativă, care să îi ajute să se trezească și să revină pe calea cea dreaptă, i-am spus eu.

Ola s-a îndreptat pe canapea. După expresia de pe fața lui părea că vrea să protesteze, dar s-a răzgândit și m-a întrebat în schimb cum îmi merge la școală.

— Bianca mi-a povestit că ai primit un avertisment scris. E o nebunie.

— Nu știu. Am întrecut măsura.

Ola a ridicat din sprâncene.

— Ca profesor trebuie să iei atitudine. Nu e ca și cum l-ai fi doborât la pământ. Ce ne facem dacă le retragem profesorilor toată autoritatea?

Viziunea lui asupra lucrurilor părea să fie prea în alb și negru.

— Acest elev are ADHD, i-am explicat eu. Dacă aș fi știut asta, probabil că nu aș fi…

— Dar asta nu este o scuză. Dacă ai ADHD ai dreptul să te porți cum vrei?

— Bineînțeles că nu. Însă un elev de felul ăsta trebuie abordat într-un mod diferit.

— Nu sunt foarte convins, a spus Ola, căutând sprijinul Biancăi. Când eram la școală am avut și eu câțiva colegi care mereu creau probleme. În ziua de azi, fără doar și poate, ar fi primit și ei un diagnostic sau altul. Dar profesorii i-au pus la punct și le-au cerut să respecte aceleași reguli ca toți ceilalți. Au ajuns oameni de nădejde. Cu toții. Ce-i învățăm astăzi la școală pe cei care creează probleme?

Într-un fel, avea dreptate. Ajutasem un băiat hărțuit de colegi, care fusese încuiat într-o toaletă, și tot eu eram cel tras la răspundere. În multe privințe, comunitatea adulților capitulase.

— Este un fel de echilibristică, nu-i așa?! i-am spus eu. Sigur că încercăm să ne raportăm la fiecare elev în parte așa cum este el, indiferent ce scrie în fisa lui medicală, însă, într-adevăr, această individualizare extremă creează și probleme. La urma urmelor, omul este un animal social. Iar în anumite situații trebuie să ne supunem normelor sociale.

— Exact, a spus Ola. Noroc că nu m-am făcut profesor. Dar vă admir pe voi, cei care aveți forța să faceți asta.

— Lucrurile au început să meargă foarte prost când a fost introdus costul standard pe elev și alegerea liberă a școlii, i-am spus eu.

Bianca a intervenit, spunând că este în favoarea unei piețe libere în toate

domeniile, cu excepția școlii, întrucât cunoașterea nu este o marfă.

— Dar această permanentă individualizare nu privește doar școala, i-am spus eu. Poate fi întâlnită peste tot. Și nu are de-a face doar cu diagnosticele.

— Adevărat, a spus Ola.

Bianca părea să fi rămas pe gânduri.

— Fabian, de exemplu. El nu are niciun diagnostic.

Ola s-a uitat la ea surprins.

— Nu pe hârtie, așa e.

— Mă întreb de ce, a continuat Bianca. E posibil ca Jacqueline să se fi opus?

— Deloc imposibil, a spus Ola.

Am fugit în bucătărie. Bianca știa ce părere aveam. Era și neprofesional, și lipsit de etică să discut despre un elev în acest fel.

— Am văzut un documentar despre sindromul Asperger, spunea Ola în camera de zi. S-ar putea să fie vorba despre asta.

Ca și cum ar fi putut să-l diagnosticheze după ce s-a uitat la un film.

— Am auzit că Bill Gates are Asperger, i-a răspuns Bianca. Dar acum diagnosticul ăsta nu se mai poate aplica, după câte se pare. Trebuie folosită denumirea de tulburare de spectru autist în locul lui.

— Când eram copil nu se numea ADHD, ci tulburare de atenție, îi spune Ola. Te pune pe gânduri. Imaginează-ți cum ar fi dacă ar schimba numele cancerului sau pe-al diabetului.

— Dar nu e chiar același lucru, a spus Bianca.

M-am bucurat că i s-a opus. De ce continua să îl primească pe neisprăvitul ăsta la noi acasă? Ce se întâmplase cu deviza ei de a ține vecinii la o distanță sigură?

— S-a făcut timpul să plec acasă, a spus Ola.

În sfârșit.

Am dat din cap în semn de rămas-bun, în timp ce el își încălța pantofii pe hol.

— L-ați văzut pe polițaiul cu care se vede Jacqueline? a spus el și a clătinat din cap dezaprobator. Îmi transmite vibrații negative.

Și mie îmi dădea exact aceeași senzație, dar nu voiam sub nicio formă să contribui la bârfă. Nici Bianca nu părea dispusă să-i dea apă la moară, așa că, în scurt timp, Ola era pe treptele de-afară, de partea corectă a ușii.

Bianca s-a furișat în spatele meu lângă chiuvetă și punându-și mâinile pe umerii mei a început să mi-i maseze.

— Pari încordat.

Durerea mi se răspândise din ceafă până în creier. Am încercat să mă abțin și să nu spun ceva ce aș fi putut să regret mai târziu.

— De fapt, ce căuta aici?

Mâinile Biancăi se opriră din masat.

— Ola? Cred că îi era urât singur. E din nou în concediu medical. Nu e în stare să lucreze.

— Dar el n-are niciun prieten? am întrebat-o eu.

Bianca își ridică brațele de pe umerii mei.

— Ce ai, iubitule? Ești gelos?

Probabil că eram. Puțin.

— Nu-mi place de el, i-am spus.

— Nu e nimic în neregulă cu Ola.

M-am întors cu fața spre ea și am privit-o în ochi. Discuția asta nu avea cum să ducă la ceva bun.

— De fapt, ce presupune în realitate avertismentul scris? m-a întrebat Bianca.

Am smuls cu greu răspunsul din mine.

— Practic, este modul în care directorul le arată clienților săi, adică părinților, că ia măsuri. Dar, teoretic, înseamnă că pot fi concediat dacă se mai întâmplă ceva asemănător.

Bianca a tras adânc aer în piept și m-a privit neliniștită.

— Fă în așa fel încât să nu se mai repete povestea de la Stockholm.

•

Câteva zile mai târziu treceam pe lângă supermarketul Ica în drum spre casă. Bianca luase copiii de la școală, iar eu chiar nu aveam niciun motiv să mă grăbesc așa cum o făcusem, dar în ultima perioadă eram cuprins de un vag sentiment că viața mi se scurge printre degete de fiecare dată când mă uitam la Bella și la William. Sau la Bianca.

Aveam căștile de la iPod în urechi și alegeam niște fructe, când o mână mi-a atins ușor cotul.

— Scuză-mă, i-am spus și mi-am scos căștile.

Jacqueline ținea în mână un măr. Avea un ruj de un roz aprins și ochi blânzi.

— Voiam doar să îți mulțumesc, mi-a spus ea. Fabian mi-a povestit ce s-a întâmplat la școală.

— Ei…

M-am înroșit la față.

— E meseria mea. Din păcate, n-a prea fost un succes…

— Să nu crezi asta, a spus Jacqueline. Băiatul acela, Andy, tatăl lui este prieten vechi cu directorul. Am auzit că și el, și fiu-său sunt niște ticăloși. Mă bucur așa de mult că l-ai ajutat pe Fabian. Școala întotdeauna mi-a spus că e numai vina lui. Mereu e Fabian cel care provoacă totul.

— Foarte… urât.

M-am uitat în jurul meu. M-am străduit să am un ton neutru, fiindcă oamenii au urechi foarte mari.

— A fost un adevărat calvar, a continuat Jacqueline, care nu remarcase ezitarea mea. Nici nu bănuiești cât de mult a trebuit să lupt pentru ca Fabian să se descurce la școală. Dacă nu ți s-a pus un diagnostic, este aproape imposibil să găsești un pic de înțelegere.

Am înnodat punga de plastic cu perele pe care le alesesem și mi-am înfrânat curiozitatea.

— Îmi dau seama ce gândești, mi-a spus Jacqueline învârtind mărul în mână. Jur, m-am dat peste cap să poată primi un diagnostic. Fabian a văzut mai mulți psihologi și medici decât majoritatea oamenilor într-o viață întreagă. Niciunul nu a căzut de acord cu celălalt, iar o parte au fost de-a dreptul nepoliticoși. Fabian îndeplinește anumite criterii, dar pe altele, nu. În unele situații se manifestă într-un fel, în timp ce în altele are o reacție diferită. M-am bătut la sânge pentru asta.

Așa cum facem cu toții pentru copiii noștri.

Jacqueline ținea mărul chiar sub bărbie. În tot ce făcea exista o urmă de senzualitate. Poate că ținea de trecutul ei profesional, de toate acele ore petrecute în fața obiectivului camerei.

— Acum am ajuns în punctul în care Fabian refuză să mai vorbească cu cineva, a spus ea.

Am aruncat o privire rapidă în jurul raionului cu legume și fructe. Dintr-odată, părea că jumătate din Köpinge se adunase acolo.

— Oricum, am vrut doar să-ți mulțumesc, mi-a spus Jacqueline și și-a pus mărul în coș.

Mi s-a încălzit inima. O confirmare a faptului că acționasem cu cele mai

bune intenții.

— La revedere, mi-a spus Jacqueline.

Degetele ei mi-au atins brațul și am simțit o furnicătură caldă, care mi s-a răspândit în tot corpul. În timp ce se îndepărta, m-am uitat la blugii ei strâmți, la picioarele lungi pe tocuri înalte și la cascada aurie a părului. Jacqueline Selander era diferită de toate celelalte femei care mă atinseseră vreodată.

M-am smuls din gânduri și mi-am cufundat mâinile printre clementine.

Vino-ți în fire, ce naiba!

Aveam cea mai fantastică soție din univers, o familie minunată. Să mă uit după o altă femeie însemna o trădare.

Ca un clișeu ambulant, i-am cumpărat Biancăi un braț de trandafiri de la magazin. Când am ajuns acasă am găsit-o pe hol, cu un zâmbet larg pe buze. Și-a aruncat brațele în jurul meu, țipând de bucurie.

— Am un nou loc de muncă! La una dintre cele mai importante și mai bune firme din Lund.

— Supertare, iubito! Ce vești minunate!

Am dat drumul sacoșelor pe podea ca să scot trandafirii.

— Totul e meritul lui Ola, mi-a spus Bianca.

M-am înțepat într-un ghimpe.

— Mama mă-sii!

— El mi-a făcut rost de job la agenția de tranzacții imobiliare a băncii.

28.

Mikael. După accident

Sâmbătă, 14 octombrie 2017

Ajuns în sfârșit acasă de la spital, mănânc resturile de cartofi prăjiți ai copiilor când primesc un telefon de la poliție. Un bărbat îmi spune că lucrează la poliția judiciară și că dorește să vorbească cu mine cât mai curând posibil.

După ce termin de făcut un duș apare și el. Îmbrăcat în civil, cu o cămașă albă bine călcată. Ras pe cap.

Sienna a luat copiii cu ea sus, la etaj. Mă așez în bucătărie cu polițistul în fața mea. Îl întreb dacă ar dori ceva. Cafea? Nu vrea, dar îmi mulțumește.

Apasă tastele unui reportofon ca să pornească înregistrarea audio. O lumină roșie se aprinde și el citește numărul cazului și explică că urmează să fiu audiat ca martor. Abia atunci îmi dau seama cât de agitat sunt.

— Am înțeles că soția dumneavoastră și-a recăpătat cunoștința după operație. Cum vă simțiți după toate cele întâmplate?

— Neliniștit, îi spun eu. Cred că încă sunt în stare de șoc.

— Firește, spune el.

Pentru o clipă se lasă tăcerea și el mă analizează temeinic cu privirea, în timp ce gura i se încordează.

— Unde vă aflați când Bianca a fost lovită de mașină?

Mă gândesc la asta inutil de mult timp.

— Tocmai terminasem lucrul. Eram pe drum spre casă pe bicicletă, când am auzit sirenele.

— La ce v-ați gândit în acel moment?

Nu-i înțeleg întrebarea.

— La ce m-am gândit?

— Când ați conștientizat că cea lovită de mașină era Bianca?

— Păi, când am intrat în piațetă și i-am văzut bicicleta.

— OK, îmi spune polițistul. Și înainte de asta? Când ați auzit sirenele…
— Ce vreți să spuneți?
E ceva ostil la el, la toată situația și la modul în care se uită la mine. Ar trebui să fie de partea mea.
— Ați spus că ați auzit sirenele când veneați cu bicicleta spre casă. Ce v-ați gândit că s-a întâmplat?
Mi se pare că totul s-a întâmplat acum o sută de ani. Îmi amintesc de aerul răcoros de toamnă în nări, în timp ce veneam ieri cu bicicleta spre casă. Nu mă apăsa nicio grijă. Așteptam cu nerăbdare un weekend relaxant cu familia mea.
— Nu cred că mă gândeam la ceva anume, îi răspund eu.
Sunetul sirenelor încă îmi răsună în minte.
— V-ați întâlnit cu cineva pe drumul de la serviciu până la locuința dumneavoastră?
— Nu.
Încerc să îmi fac ordine printre imaginile rămase în amintire. Nu au trecut nici măcar douăzeci și patru de ore, dar toată lumea mea s-a schimbat.
— De fapt, da. Acum îmi aduc aminte. Cu vecinii mei, Åke și Gun-Britt.
În jurul gurii anchetatorului pare să se răspândească o undă de mulțumire.
— Ați vorbit cu ei?
— Cred că da. Oricum, ceva foarte scurt.
— Vă amintiți ce v-ați spus?
— Am vorbit despre sirene. Auziseră o bufnitură mai sus, pe strada principală.
El dă din cap afirmativ.
— Și atunci la ce v-ați gândit?
— La nimic anume, îi spun eu.
— V-ați neliniștit?
— Da, se poate. Așa cred.
— De ce?
— Nu știu. Pentru că vecinii auziseră o bubuitură. Avusese loc un accident.
— Ați spune că după asta v-ați grăbit?
Încetul cu încetul încep să mă prind. Åke și Gun-Britt trebuie să le fi

spus ceva.

— Da, probabil că m-am grăbit.

— De ce?

— Voiam să înțeleg ce se întâmplă. Eu…

— Bănuiați că i s-ar fi putut întâmpla ceva Biancăi?

— Nu, nu chiar. Sau… mai degrabă era o senzație de neliniște că s-ar fi putut întâmpla orice. Voiam să ajung repede acasă și să mă asigur că familia mea era bine.

Anchetatorul se scărpină pe chelie și își schimbă poziția pe scaun. Își ia niște timp să se gândească. Gândurile încep să se mi se rostogolească înainte și înapoi prin minte. Pare să creadă că îi ascund ceva.

— Exista vreun motiv anume pentru care v-ați îngrijorat că cea lovită ar fi putut fi Bianca? mă întreabă polițistul.

— Dar nu am crezut asta. La fel de bine ar fi putut fi oricine altcineva. Copiii mei.

Nu mă scapă din priviri.

— Când ați înțeles că Jacqueline Selander era cea care a lovit-o pe Bianca cu mașina?

— Când i-am văzut mașina. Tocmai coborâse din ea.

— Și ce ați crezut în acel moment?

Chiar încerc să-mi amintesc, dar totul este un amestec de emoții. Confuzie și amețeală.

— Care este relația dumneavoastră cu Jacqueline Selander? Anchetatorul se apleacă spre mine, cu mâna sprijinită pe masă.

— Suntem… vecini… prieteni… Nimic altceva.

Mă privește, așteptând.

— Nimic altceva?

— Nu.

— Și dacă aș afirma că dețin informații conform cărora dumneavoastră și Jacqueline ați avut o relație amoroasă ce ați spune despre asta?

— Că nu este adevărat.

Păstrează-ți cumpătul. Nu trebuie să mă înfurii.

— Sunteți sigur?

— Nu știu din ce surse v-ați luat *informațiile,* dar între Jacqueline și mine nu a fost niciodată nimic.

Pare că așteaptă să-i spun mai multe, dar mă liniștesc. O tiradă în

apărarea mea n-ar face decât să-i întărească suspiciunile.

— În acest caz, o să ne oprim aici pentru moment, spune el.

Oprește înregistrarea și se ridică.

Este ferm convins că mint.

— Trebuie să mă credeți, îi spun eu. Nu a existat niciodată nimic între Jacqueline și mine. Nu în acel sens.

Nici măcar nu se uită la mine.

După ce anchetatorul a plecat, rămân pe hol, mutându-mi greutatea de pe un picior pe altul. Oare ar trebui să mă duc și să vorbesc cu Jacqueline?

Înainte să reușesc să iau vreo decizie, Sienna își iţește capul peste balustrada scărilor.

— A mers bine?

Încerc să par calm.

— Da, da.

Coboară, ezitând, câteva trepte.

— Poliția suspectează că nu a fost un accident?

— Încetează, îi spun eu. Jacqueline niciodată nu ar… Tremur.

— Biancăi îi era frică de Jacqueline, spune Sienna încă o dată. Mi-a scris că se simțea neliniștită în prezența ei.

Nu e adevărat. Chiar ar fi folosit ea asemenea cuvinte?

— Biancăi nu i-a plăcut deloc de Jacqueline încă din prima zi, îi spun eu. După ce s-a întâmplat cu Bella a devenit și mai îngrijorată. Dar Jacqueline nu e capabilă să ucidă pe cineva. Până și simplul gând la asta este absurd.

Sienna se uită la mine cu priviri acuzatoare. Își deschide brațele și spune ceva, dar e întreruptă de telefonul care îmi sună în buzunar.

Nu recunosc numărul.

— Micke, răspund eu rapid și mă îndepărtez de Sienna.

— Bună ziua.

Vocea pare îndepărtată.

— Mikael Andersson la telefon?

Sienna mă urmărește prin hol. Merg înainte, fără să mă îndrept undeva anume.

— Vă sun de la terapie intensivă, din Lund. Din păcate trebuie să vă transmit că starea Biancăi s-a înrăutățit.

Rămân pe loc în mijlocul bucătăriei. Contururile dispar și totul devine confuz.

— Dar… Cum?
Vocea din telefon devine mai puternică.
— Ar fi bine să veniți aici de îndată.

29.

Jacqueline. Înainte de accident

Vara lui 2016

Singurătatea înseamnă durere. Mă lupt cu ea încă de când eram copil. În familia mea a existat întotdeauna o anumită distanță între părinții mei, dar și între mine și ei. Nu i-am văzut niciodată atingându-se. Nu i-am auzit niciodată spunând „te iubesc”, nici între ei și nici mie. Trăiam într-o casă de păpuși.

Nici prieteni adevărați nu am avut. Oamenii refuză să creadă când le spun asta. *Tu, care ești atât de frumoasă. Probabil că băieții s-au înghesuit întotdeauna în jurul tău. Întotdeauna l-ai avut pe cel pe care l-ai vrut.* Dar nu am putut niciodată să fiu cea care mi-am dorit să fiu.

Abia în adolescență, când am descoperit slăbiciunile bărbaților, am început, în sfârșit, să mă simt văzută. Desigur, aprecierea de care mă bucuram era superficială și efemeră, dar viața mă învățase că doar atât valoram.

Dar singurătatea. Niciodată n-am reușit să-i fac față.

A fi singur înseamnă și a fi forțat să te vezi pe tine însuți. Nicio privire în care să te poți ascunde, niciun sărut în care să dispari. Orice cuvânt gol e mai bun decât gândurile care zgârie.

Nu am vrut să-i mărturisesc nici lui, și nici măcar mie, dar teama de singurătate a fost cea care m-a făcut să-l păstrez pe Fabian.

Au fost mulți ani anevoioși, dar niciodată nu mi-am regretat decizia. Fabian este cel mai bun lucru pe care l-am făcut în viața mea.

•

De când îl dădusem afară pe Peter din casă, îmi vindecam singurătatea cu vin. În fața ferestrei primăvara a înflorit în vară, oamenii purtau pantaloni scurți și zâmbete largi, dar eu stăteam mereu la masa din bucătărie cu inima grea și obosită.

— Mami, m-a întrebat Fabian. De ce ești atât de supărată?

Nu am putut să îi răspund. Deși am formulat cuvintele și le-am așezat direct pe limbă, mi-a fost imposibil să le pronunț. Aveam gâtul iască și limba paralizată.

În hol erau două stele strâmbe. Nu am avut puterea să le dau jos.

La serbarea de sfârșit de an, cel puțin, am lăsat băutura deoparte. Fabian terminase clasa a șaptea și l-am însoțit la vechea biserică din Köpinge. *Den blomstertid nu kommer*[18]. și *Du ska inte tro det blir sommar*[19]. Purta o cămașă cu papion și avea un buchet de flori pentru Micke. Am vărsat câteva lacrimi în curtea bisericii. Mi-am adus aminte, cu sentimente amestecate, de serbările mele de sfârșit de an și mi-am făcut griji pentru viitorul lui Fabian.

După ceremonie, profesorul a strâns copiii din clasă sub un stejar în curtea bisericii, dar Fabian a rămas lângă mine, cu florile ascunse la spate.

— Nu vrei să le spui la revedere prietenilor tăi? l-am întrebat.

Ceilalți părinți se uitau la noi. Au afișat zâmbete largi, dar bineînțeles că știam ce gândeau și credeau, ce spuneau când nu îi auzeam.

— Nu sunt prietenii mei, mi-a spus Fabian. Nu am niciun prieten, doar știi.

Cuvintele lui mi-au sfâșiat sufletul. Erau coșmarul oricărei mame.

Nu era nimic nou pentru mine, dar, atât timp cât nu îmbraci lucrurile groaznice în cuvinte, e ușor să te prefaci că nu există.

Fabian a luat-o din loc spre parcare, iar eu l-am urmat din spate. În fața noastră, pe alee, venea Micke.

— Acestea sunt pentru tine, i-a spus Fabian și i-a dat buchetul.

Florile fuseseră ideea lui. În adâncul sufletului său era un băiat binevoitor.

— Le primesc cu bucurie, i-a spus Micke.

Strălucea în costumul lui albastru și cravata cu model. Soarele îi colorase obrajii.

— Vară plăcută, i-am spus eu.

Zâmbetul lui Micke m-a încălzit și m-a făcut să mă simt plină de speranță din nou. Nu știam care e motivul, dar mă simțeam bine lângă el.

Până și Fabian s-a înseninat.

— O să te bucuri de vacanță? l-a întrebat Micke.

— Poate, i-a răspuns Fabian.

Micke s-a uitat spre biserică, de parcă mi-ar fi transmis că trebuie să

plece.

— Mami s-a despărțit de Peter, i-a spus Fabian.

Nu știu cine s-a simțit mai stânjenit de acele cuvinte, eu sau Micke.

— Fabian, cum… i-am spus eu.

El a chicotit.

Micke și cu mine am schimbat o privire grăbită, după care el și-a continuat în grabă drumul pe alee.

•

Peter a continuat să-mi trimită mesaje. Deseori seara târziu, uneori noaptea. Dacă nu-i răspundeam, îmi trimitea emoticoane cu inimi și semne de exclamare.

Hai, răspunde-mi! Îmi lipsești!!!

Nu sunt sigură dacă el era cel care-mi lipsea, dar ceva îmi lipsea și mie.

Te doresc, mi-a scris Peter.

I-am răspuns cu un zâmbet jenat.

Seara, după serbarea de sfârșit de an școlar, m-am așezat pe marginea patului lângă Fabian. Nu băusem toată ziua.

— Povestește-mi despre tata, m-a rugat el.

Și i-am povestit. Tot basmul, ca de obicei. Cum ne-am întâlnit când mașina mea s-a oprit pe autostradă. Cum am stat lângă el în camion când mi-a remorcat rabla de mașină și a dus-o în atelierul lui. Degetele lui pline de ulei și mușchii tatuați. Cum s-a strecurat sub mașină și a constatat că problema era la pompa de apă. I-am povestit și Fabian s-a luminat ca o lampă.

— Când putem să mergem să-l vedem? m-a întrebat el.

M-am întors spre ușă.

— Costă o avere.

— Pot să ajut și eu să facem economii, mi-a spus el.

— Rămâne să vedem, dragul mamii. Rămâne să vedem.

În seara aceea am băut un singur pahar. Unul singur.

•

Vacanța de vară începuse, iar soarele pătrundea ca o lamă prin fereastra de la bucătărie. Am lăsat-o întredeschisă și am ascultat bondarii bâzâind în grădină.

— Fabian?

În ultimele zile prinsese rădăcini în fața calculatorului, în camera sa.

— Ce joci? l-am întrebat.

Privirea lui nu a părăsit ecranul.

— Un joc de strategie.

Eu vedeam mai degrabă război și arme, explozii, violență și moarte. Nu puteam să pricep ce plăcere găsea în asta.

— Soarele strălucește pe cer, i-am spus eu. Nu vrei să mergem puțin pe afară?

— Mă joc, mami.

Câteva zile mai târziu, în cutia poștală am găsit un fluturaș. Pe timpul verii, Friskis & Svettis[20] organiza seri gratuite de gimnastică în parcul public și chiar aveam nevoie să ies la aer și să mă întâlnesc cu oameni. În orice caz, o încercare nu strica.

Pe drum mi-am suflat în podul palmei ca să mă asigur că nu miroseam a vin. O blondină cu bentiță pe frunte și căști conducea antrenamentul. Pusese muzică eurodisco din anii ’90 într-un difuzor bluetooth și alterna planșa cu sărituri în cruce și flotări.

Soarele se revărsa printre ramurile copacilor, mirosea a verde, iar în scurt timp îmi trăgeam sufletul gâfâind.

Erau aproape numai femei acolo. Pe cele mai multe le recunoșteam, desigur. Dar mi-a luat ceva timp până s-o văd pe Bianca.

Din acel moment am început să arunc câte o privire spre ea la intervale regulate.

Colanții cu modele îi stăteau perfect pe coapse. Picioarele ei păreau a fi foarte puternice. În comparație cu ea, cred că eu arătam anorexică. Când s-a așezat în genunchi pe iarbă, i-am admirat fundul ferm. Mușchii, forța. Zâmbetul permanent de pe buze. În timp ce eu gâfâiam cu răsuflarea tăiată și eram nevoită să fac pauză după pauză pentru apă, Bianca ducea la capăt fiecare exercițiu fără să dea semne că ar putea să-și piardă suflul.

Unii oameni se nasc așa. Trec prin foc și nu se ard, trec prin apă și nu se udă. Toată viața am fost întrecută de astfel de femei. Uneori se opresc și îmi fixează cu invidie picioarele sau sânii, pentru ca apoi să treacă mai departe, conștiente că au tras paiul cel lung la loteria vieții. Nu aș putea niciodată să concurez cu femei precum Bianca Andersson.

Când instructoarea a oprit muzica și ne-a mulțumi, cu aplauze pentru tura de sport a serii, mi-am zis că asta e șansa de care pot să profit. M-am gândit la ce ar fi spus managerul meu din New York: *Dacă nu poți să-i*

învingi, fă-ți-i prieteni. M-am uitat în altă direcție în timp ce m-am apropiat de Bianca din spate.

Aveam în minte o frază bună de salut. Întâlnirea noastră trebuia să pară pur întâmplătoare. Dar, când m-am uitat înapoi, Bianca își schimbase direcția. Cu sticla de apă în mână, pornise deja cu pași vioi de-a lungul cărării. Am urmat-o o vreme, până când l-am zărit pe bărbatul care aștepta sub un castan mare.

Nu mă simțeam pregătită să-l văd pe Micke. Dădeam să mă retrag cu coada între picioare și să merg direct acasă, când i-am observat părul și ochelarii. Cămașa. Bărbatul cu care urma să se întâlnească Bianca pe potecă nu era Micke. Era Ola.

30.

Fabian. Înainte de accident

Vara lui 2016

Ultimul lucru pe care mi-l doresc pe lumea asta este să o văd pe mama tristă. De asta nu spun nimic despre Peter. Oricum, știe deja ce cred despre el.

Într-o zi, din senin, Peter s-a întors pur și simplu la noi. Un sărut și un iartă-mă, o ceartă despre a cui a fost vina, am mai auzit asta de mii de ori, și așa totul a luat-o de la capăt din nou. Ca de obicei. Nu mă mai simt în stare să îmi pese.

— E și de dragul tău, îmi spune mama într-o dimineață, după ce Peter stătuse la masă înșirând vechile lui baliverne. Nu eram fericită fără el. Doar ai văzut și tu cât de mult am băut.

E și de dragul meu. Încerc să gândesc așa.

De dragul meu vomită el toate sporturile pe care le-a practicat când era *de vârsta mea,* toate lucrurile la care a fost el cel mai bun, toate lucrurile cărora crede că ar trebui să îmi dedic timpul, deși mă prind că singurul lucru pe care și-l dorește este să mă înlăture din calea lui.

— Când eram eu de vârsta ta mergeam mereu în tabără verile, îmi zice el.

Nu mă uit la el, mă prefac că nu există. Mă închid în cameră și mă joc la calculator.

Dar vara este lungă și prea caldă. Aerul se termină chiar dacă deschid fereastra. În cele din urmă, tot trebuie să ies din casă.

— Nu ai chef să faci altceva? îmi spune mama când mă vede că stau la umbră cu o carte.

— Citesc.

În schimb, ea stă întinsă ca un ou prăjit, cu pielea pârâind sub soarele dogoritor. Întreaga grădină pute a ulei de cocos.

Peter stă lângă ea, pe jumătate gol, cu o sticlă de bere în mână și cu un

rânjet pe față.

— Ești alb ca varul, să dea naiba.

Niciodată nu mi-a plăcut soarele. Mulți se supun la asemenea chinuri încât aproape ajung să se aleagă cu răni, doar ca să fie „bronzați și frumoși”. Prefer să mă simt confortabil și bine în pielea mea. Culoarea pielii nu contează, spun oamenii, după care dau iama în creme și spray-uri pentru a căpăta o nuanță mai frumoasă.

Fug de soare pe bicicleta mea. Trag în jos de șapcă și dau ture lungi prin Köpinge până când transpirația șiroiește pe mine. Peste tot, oameni care râd și zâmbesc. Mi-e dor de toamnă și de întuneric, când se vor retrage din nou în vizuinile lor.

•

Petrecerea este ideea lui Peter.

— Normal că dăm o petrecere pentru tine, zice el. O singură dată împlinești patruzeci de ani.

Mama strâmbă din nas.

— Nu e nimic de sărbătorit.

— Dimpotrivă, îi răspunde Peter. Ar trebui să sărbătorim mai des.

O să se facă după voia lui, evident.

Nu vreau să mai aud nimic despre asta. Fac câteva ture prin cartier, iar când mă întorc în piațetă îl văd pe Micke, care încarcă tot felul de chestii în Volvoul lui.

— Ce faci?

Își trece dosul palmei peste frunte.

— Împachetez. Mergem pe insula Öland. Ai fost vreodată acolo?

Devin nesigur. Am fost în atât de multe locuri, dar asta când eram mic.

— Nu cred, îi spun eu. Tu ai fost vreodată în California?

— Nu, nu am fost niciodată în Statele Unite, dar mereu am visat să merg acolo.

— Tatăl meu locuiește acolo, îi zic eu. Are un atelier auto în California. Peste câțiva ani am să mă mut acolo să muncesc.

— Serios? mă întreabă Micke.

— De ce? Crezi că te mint?

Își ridică mâinile.

— Bineînțeles că nu. Te cred.

Dar nu pare să fie convins de asta. Și mă deranjează. Credeam că ne

înțelegeam unul pe celălalt mai bine de atât.

Oricum, nu-mi place că pleacă. O săptămână întreagă într-o cabană în Öland, la ce poate să-ți folosească asta?

Îmi parchez bicicleta pe aleea lor și mă înfig într-o geantă de voiaj ca să îl ajut să încarce lucrurile în mașină, în același timp, mama și Peter apar în piațetă.

— Ar trebui să îți iei o rulotă, îi spune Peter lui Micke. E al naibii de practică.

După câte se pare, Micke le-a povestit deja despre concediul lor în Öland. Gun-Britt urmează să ridice corespondența familiei Andersson din cutia poștală, dar Peter îi promite că mai dă și el câte o tură în jurul casei din când în când, să mai arunce o privire la ea.

— Ei, da, sunt în concediu, îi spune el. Dar normal că sunt gata să-mi ajut vecinii, dacă e nevoie.

El nici măcar nu locuiește aici, ce naiba! Micke nu e vecinul lui.

— Avem o mică întrebare, îi zice Peter, după care îi face un semn mamei.

Ea pare aproape agitată.

— Voiam să vă întreb dacă vreți să veniți la petrecere, îi spune ea. O să sărbătorim ziua mea de naștere sâmbăta viitoare. Vă întoarceți până atunci?

Micke dă din cap afirmativ.

— Nici nu-ți vine a crede, nu? spune Peter și o cuprinde cu un braț. Doamna de aici împlinește patruzeci de ani.

Chiar nu sunt deloc entuziasmat de petrecere, dar, dacă Micke și familia lui vin, poate că, în ciuda tuturor lucrurilor, o să fie OK până la urmă.

Micke se uită sceptic la mama.

— Sâmbăta viitoare? În aceeași zi cu petrecerea lui Åke? Într-o fracțiune de secundă, mama se schimbă la față.

— La naiba!

— Vor trebui să o anuleze, spune Peter.

Mama îl străpunge cu privirea.

— Cum am putut să uit de petrecere?

— Sunt sigur că Åke poate s-o mute, spune Micke. Încearcă să închidă portiera din spate, dar una dintre genți îl împiedică.

— Intrăm și vorbim imediat cu el, spune Peter. Și ia-o ușor cu berea în Öland. De obicei e cu câteva grade mai tare pe acolo.

Râde și o trage pe mama după el peste stradă.

Micke se pregătește deja să intre la el în grădină. Merg după el și rămân în fața porții. Există o mică gaură, o crăpătură printre scânduri, prin care trag cu ochiul.

Pe terasă o văd Bianca, doar în sutien, bând ceva dintr-un pahar, cu un pai. Cineva tocmai dă să iasă pe ușa de sticlă. Îmi răsucesc capul ca să văd mai bine.

Ola.

Își strecoară picioarele într-o pereche de Crocs verzi și se trântește lângă Bianca.

— Suntem invitați la o petrecere de patruzeci de ani, îi spune Micke.

Îi văd doar spatele.

— La Jacqueline? îl întreabă Ola.

Bianca pare uimită.

— Ne-a invitat?

— Va invita toți vecinii, îi spune Micke.

Dintr-odată, Bianca zboară de pe scaun țipând și fluturându-și brațele.

— Ooo, ia-l de aici! Piei din fața ochilor mei!

Ceva de sub masă a speriat-o. De-abia când Ola îl alungă și fuge după el, văd că e un porumbel. Un porumbel cenușiu obișnuit.

— Sunt așa de îngrozitor de vicleni, spune Bianca.

E ciudată. Vrea să pară puternică și stabilă, dar de fapt îi e frică de orice. Îmi pare rău pentru Micke.

— Din păcate, s-a produs o încurcătură, spune el. Petrecerea de patruzeci de ani a lui Jacqueline e în aceeași zi în care Åke plănuia să organizeze petrecerea lui anuală.

— E ca naiba, spune Ola. Jacqueline dă întotdeauna lucrurile peste cap.

— Cu siguranță a fost o scăpare, spune Micke.

— Ba deloc. Lui Jacqueline îi plac situațiile de genul ăsta.

Ba deloc? Ola minte. Mama nu ar face niciodată asta intenționat.

— Eu zic să-i boicotăm festivitatea, continuă Ola. Nu se face așa ceva. Åke a anunțat din timp petrecerea lui.

E gelos pe Micke? Ăsta trebuie să fie motivul. Ola s-a prins și el că mamei îi place de Micke.

Deși în ultima vreme a alergat mai mult după Bianca. Ăștia doi par să se potrivească.

— Poate că Åke a anunțat *prea* din timp, spune Micke. Cred că Jacqueline a uitat complet când urma să fie.

— Nu cred, spune Ola.

— În orice caz, Åke a fost primul, spune Bianca. Să-și mute ea petrecerea.

Micke intervine între ei.

— O faceți să pară o problemă enormă. Cu siguranță se poate rezolva în așa fel încât toată lumea să fie mulțumită. N-ar fi frumos dacă am sărbători puțin?

Îmi fierbe sângele în vene. Mă sprijin de poartă, dar mă clatin și pierd gaura.

Mă uit țintă la lemn.

Vederea mi se întunecă și devine neclară, în fața mea îl văd pe tata. Îmi închipui că arată aproximativ ca Micke. Cu o inimă mare și necomplicată.

Aud pași apropiindu-se din spate, mă scutur și revin la realitate.

— Ce naiba faci aici? mă întreabă Peter.

31.

Mikael. După accident

Sâmbătă, 14 octombrie 2017

— Ce se întâmplă?

Smulg ușa salonului de terapie intensivă, dar Bianca nu mai e acolo.

— Tocmai se trezise. Ne-ați spus că putem să mergem până acasă. Că avea nevoie să se odihnească!

Mă plimb prin salon înainte și înapoi, în timp ce Sienna se așază jos cu copiii. Asistenta ne vorbește pe un ton calm și stăpânit.

— Tensiunea arterială a Biancăi a crescut brusc. Acum este la radiologie, pentru o nouă scanare cerebrală.

— Dar totul mergea bine.

Asistenta face un pas în lateral, când încep să gesticulez.

— Imediat ce primim noile rezultate, vor veni și medicii să vă spună mai multe.

Îmi ascund fața în mâini. Nu mai rezist. Aș vrea să mă prăbușesc undeva și să dispar.

Apoi mă uit la copii și știu că nu am de ales, nu îi pot abandona.

— Haideți aici, le spun.

Bella și William vin și se așază fiecare pe câte un genunchi. Îi țin de mâini și îmi aplec fruntea către trupurile lor mici.

— O să fie bine, le spun eu. Totul o să se rezolve.

În spatele lor stă Sienna. Fața ei arată ca un portret din care culorile au început să curgă. În locul gurii și al ochilor i s-au căscat niște hăuri.

— S-a trezit, spun eu. Operația a decurs bine.

Îmi repet întruna că totul va fi bine și mângâi copiii pe păr. Îl bat ușurel pe William pe obraz și o pup pe Bella. Pe buze îmi rămân lacrimi sărate de copil.

Timpul de-abia se mișcă. Pereții par să se strângă, iar aerul este închis și cald. Sunetele aparatelor îmi sfredelesc urechile.

Când se deschide ușa, sărim toți patru în picioare.

O aduc pe Bianca pe o targă cu rotile și o așază pe pat. Nu se mișcă. Toată pacea de pe fața ei a dispărut. Acum e cufundată într-un somn greu și chinuit, cu un furtun în gură.

— O, iubito…

Imagini după imagini îmi pâlpâie în fața ochilor: Bianca în rochie de mireasă, desculță pe plajă. Preotul sub o umbrelă și cartea de psalmi cu paginile smulse de vânt. La bine și la rău, până când moartea ne va despărți. Cursul de pregătire pentru naștere la care am respirat până nu am mai avut aer și am izbucnit amândoi într-o criză isterică de râs până când moașa ne-a certat zdravăn și am fugit de acolo mână în mână. Fotografia din Mallorca de pe comoda noastră din hol: fiecare cu câte un copil fericit pe umeri, Bianca pe vârfuri, buze peste buze. *Pentrueternitate.*

— Vă iubesc, le șoptesc privindu-i unul câte unul. Bianca, William, Bella.

Când sosește doctorul Arif, cu o figură dezolată, lacrimile încetaseră să mai curgă.

— Pot să vorbesc cu dumneavoastră? îmi spune el.

Picioarele mi se moaie, când mă ridic să merg după el pe coridor. Descuie o ușă și intrăm într-o altă cameră.

— Așezați-vă.

Îmi țin mâinile strâns încleștate în poală.

— Tensiunea arterială a Biancăi a crescut brusc, spune Arif. Ne-a fost greu s-o trezim.

— De ce?

Nu știu dacă vreau să aud răspunsul.

— Din păcate, radiografiile arată că micile sângerări de la nivelul creierului ei au evoluat.

Dau din cap. E cazul să se oprească, acum.

— Îmi pare foarte rău, spune Arif.

Nu înțeleg. Bianca se trezise, am vorbit cu ea.

— Ce înseamnă asta mai exact? îl întreb eu.

Doctorul Arif înghite în sec. Mâinile încep să îmi amorțească.

— În situația de față nu mai este nimic de făcut. Putem doar să așteptăm și să vedem ce se întâmplă.

— Dar… trebuie să existe ceva ce ați putea să faceți. Nu o puteți opera

din nou?

— Riscurile sunt, din păcate, prea mari. O operație ar presupune sacrificarea unei zone relativ mari a creierului. Nu merită. Bianca nu ar mai putea să meargă sau să vorbească niciodată. Funcțiile cognitive i-ar fi de asemenea grav afectate.

Cum voi putea să le explic asta copiilor mei? Nu se mai poate face nimic.

— Deci nu putem decât să așteptăm? îl întreb eu. Iar?

Arif își închide ochii.

— Îmi pare teribil de rău.

Mă uit țintă la el, imaginea se fisurează, văd stele și umbre. Apoi conexiunea se întrerupe și totul se stinge.

32.

Jacqueline. Înainte de accident

Vara lui 2016

— Noroc pentru sărbătorita casei! strigă Peter și-și ridică sticla de bere în aer.

Un minut eram bucuroasă că îl aveam din nou lângă mine. În următorul mă uram pentru că nu rezistasem. În orice caz, acum măcar aveam pe cineva cu care să vorbesc, cineva care să mă atingă și să îmi spună că mă iubește.

Grădina s-a umplut de strigăte de „La mulți ani!" și râsete.

După mulți de dacă și poate, Åke și Gun-Britt au acceptat să-și amâne petrecerea pentru altă dată. Anul acesta avea să fie o petrecere de iarnă.

— Noroc pentru cei 30 de ani împliniți!

Barbara, o veche colegă din vremea când lucrasem la Bring, își ridică paharul spre mine.

— Treizeci *I wish*!

Am luat o gură din pahar și Barbara a râs așa de tare încât sânii ei imenși au început să sară ca niște baloane sub rochia de ocazie lipsită de gust, cu volane mov, marca Ellos.

— Ești de aur, mi-a spus ea și și-a ciocnit paharul de-al meu.

O afirmație lipsită de sens, pentru cei mai mulți. Barbara are sinestezie și vede toți oamenii în culori.

Trecuseră șapte ani de la prima mea zi de muncă la Bring, dar încă puteam să simt mirosul aerului cald și stătut în care mă aruncase agentul de la forțele de muncă, alături de un morman de scrisori de sortat.

Bring era alcătuit din morți vii de sex masculin care râdeau când trăgeau vânturi și se înroșeau ca focul de fiecare dată când vorbeai cu ei. Barbara a fost salvarea mea acolo. A venit direct spre mine, m-a prins de braț și mi-a șoptit:

— Trebuie să fii foarte specială. Ești de aur.

Nu auzisem niciodată despre oameni care îi văd pe ceilalți în culori. A fost unul din multele lucruri pe care le-am învățat de la Barbara în timpul petrecut la Bring, primul meu job pe pământ suedez, primul job care nu s-a datorat picioarelor sau sânilor mei.

Aveam 32 de ani și nu știam cum e să te trezești la șase dimineața, să te abții când trebuia să mergi la toaletă și să bei cafea doar la ore fixe. Să alergi în sus și-n jos ca o veveriță, scară după scară, ca să pui pliante publicitare, pe care nimeni nu le voia, în cutiile de scrisori. O muncă adevărată, cu totul diferită de prezentările de modă și fotografii excitați.

— Ești atât de-al naibii de frumoasă, îmi spunea Barbara adeseori. *Flawless.* Ca dintr-un afurisit de vis.

Putea să se oprească la mijlocul scării și să se uite țintă la mine. Mai lipsea doar să-i iasă limba pe dinafară.

— Hai termină acum, îi spuneam eu.

— Ești dintr-o altă lume, să dea naiba! mormăia Barbara.

Obișnuiam să ne petrecem pauzele împreună în minuscula sală de prânz, după ce terminam de sortat corespondența zilei. Sandvișurile Barbarei, cu brânză, marmeladă, smochine și nuci, erau considerate un clasic la Bring.

— Nu mai rămâi tu mult timp aici, spunea ea. Fetele ca tine nu rămân în locuri ca ăsta.

— *Bullshit.*

Refuzam să mă simt superioară. Defilasem cândva pe catwalk purtând pe umăr genți ale designerilor francezi. Acum alergam pe coridoarele de la mansardă cu geanta plină de cărți poștale și facturi. Faci ce poți și ce ți se cere. Nu am visat niciodată la altceva decât să supraviețuiesc și să fiu iubită de cineva.

— La naiba, doar ai fost model și actriță, spunea Barbara.

— A fost un rol foarte mic. Mai degrabă de figurant.

— Termină, nu te mai desconsidera, îmi spunea ea ținând zdravăn o țigară între dinți în timp ce pedalam pe bicicletele noastre de poștaș încărcate ochi. Și m-am gândit că mi-aș fi dorit să am o Barbara mult mai devreme în viața mea.

— Nu ne-am mai văzut de mult, mi-a spus când ne-am regăsi la petrecerea mea de patruzeci de ani.

Șapte ani trec repede. Nu îmi dădeam seama cât mă schimbasem în timpul ăsta. Sânii îmi erau ceva mai lăsați, aveam celulită pe coapse, dar

înăuntru eram în continuare aceeași adolescentă nesigură care își flutura genele și lua avionul spre America.

— Ce mare s-a făcut, a spus Barbara făcând un semn din cap în direcția lui Fabian.

Îmi luase patruzeci și cinci de minute să-l forțez să-și pună cămașa. Șapca cu BMW, în schimb, nu era negociabilă.

— Mă bucur că m-ai invitat, mi-a spus Barbara.

Trecuseră mai mulți ani de când nu-i mai dădusem niciun semn. Mesajele și e-mailurile ei rămăseseră fără răspuns în telefonul meu.

— Mă bucur mult că ai venit, i-am spus eu și i-am umplut paharul cu punci, în timp ce Peter își vântura mâinile prin aer ca să împrăștie fumul de la grătar.

— Ce vecin cumsecade ai, a spus Barbara aplecându-se spre mine. E singur?

— Cine? Micke?

— Nu, nu. Cel de-acolo. Ola.

Mi-a făcut un semn discret spre Ola, care stătea lângă Peter cu un cocteil în mână. Avea deja ochii roșii și se clătina.

— Uită de el, i-am spus.

Barbara a râs, dar imediat și-a dat seama că vorbeam serios.

— Înțeleg, spuse ea.

Bineînțeles că nu înțelesese, dar nu conta.

•

Carnea s-a ars, dar toată lumea a spus că era gustoasă și așa. Cartofii mei gratinați au primit atâtea cuvinte de laudă, că am fost nevoită să recunosc în cele din urmă că îi cumpărasem de-a gata de la Lidl.

După mâncare a venit timpul pentru un grog. Peter a ridicat boxele pe fereastra de la dormitor și am dansat dezlănțuiți pe șlagăre din anii ’80, în grădină.

— Să dea naiba ce anosti sunt, mi-a șuierat Peter în ureche aruncând o privire spre Micke și Bianca.

— Șșș, i-am spus eu și am chicotit.

Avea dreptate. Soții Andersson stăteau înghesuiți într-un colț, ca cei mai deplorabili *party poopers*[21] din lume.

Åke și Gun-Britt ne-au anunțat încă de dimineață că nu vor putea veni. Au dat vina pe migrena lui Åke, dar de fapt nu puteau să se împace cu

gândul că petrecerea lor fusese amânată.

— La naiba, e timpul să ne încălzim puțin, a spus Peter.

A plecat cu pași șovăitori spre masă și a început să alinieze pahare. Bianca a făcut o figură de snoabă când l-a văzut turnând Sambuca și încercând s-o aprindă cu bricheta lui Zippo.

— Mama mă-sii.

— Uite aici, a spus Barbara întinzându-i o brichetă de plastic Bic.

Între timp, gemenii Mutic din Eslov preluaseră controlul asupra muzicii și dăduseră drumul la o baladă iugoslavă, cu viori și tot tacâmul, la maximum.

I-am aruncat Biancăi o privire, în timp ce l-am prins de mâini pe Micke și l-am tras după mine pe iarbă. După o scurtă rezistență, s-a lăsat păgubaș când mi-am aruncat brațele în jurul gâtului lui și am început să-mi mișc șoldurile în ritmul muzicii.

— Sunt atât de fericită că ai venit, i-am spus eu. În ciuda tuturor lucrurilor.

Bănuiam că Micke pusese un cuvânt bun ca să-l convingă pe Åke să-și amâne petrecerea.

— N-am vrut s-o ratăm, a răspuns el.

Era ceva special în felul în care cădea lumina pe fața lui. Făcea gropițe în obraji când râdea.

Lângă noi, gemenii se învârteau într-un fel de dans balcanic.

— Mulțumesc mult că i-ai luat partea lui Fabian la școală, i-am spus. Înseamnă foarte mult pentru mine.

Mi-am dat capul pe spate și mi-am lipit sânii de pieptul lui. El s-a îndepărtat puțin, părând stânjenit.

Băusem prea mult. Din nou.

Atât de-al naibii de tipic pentru Jacqueline. Atât de tragic. Un bărbat se apropie un pic de mine și eu mă transform într-o fântână de sentimente imposibile.

— Mulțumesc pentru dans.

Am zâmbit.

Știam că-l pot avea pe Micke. Nici măcar n-ar fi fost cine știe ce provocare. Dar nu mai eram așa. Nu aveam de gând să distrug o întreagă familie. Nu din nou.

Când m-am întors, Ola se furișase în spatele meu. Fără nicio urmă de

tact și plin de impertinență m-a îmbrățișat, privindu-mă cu ochi încețoșați.

— Dă-mi drumul, i-am spus.

— Haide ! Încetează să mai faci pe inaccesibila. Vreau doar să dansez.

— La naiba! i-am spus și l-am împins la o parte încât aproape că și-a pierdut echilibrul și a alunecat în spate din cauza mocasinilor lui.

Cu coada ochilor L-am văzut pe Peter. Cu ochii roșii de furie și pumnii încleștați.

— Ai vreo problemă?

— Nu, nu îngăimă Ola.

Dar Peter l-a și înșfăcat.

— Ia-ți labele de pe ea.

— Doar dansam, i-a spus Ola încercând să se elibereze.

Peter s-a uitat întrebător spre mine.

— Uită de el, i-am spus eu.

Nu voiam să asist la vreo scenă. Ce aveau să creadă Micke și Bianca? Rușinată, m-am uitat spre micul grup amuțit care încă mai rezista la ceea ce mai rămăsese din petrecerea mea de patruzeci de ani.

Peter l-a împins pe Ola pe gazon.

— Acuma, cară-te acasă! i-a spus el. Înainte încasezi un pumn serios.

Cu un mormăit, Ola s-a îndreptat spre poartă cu spatele, clătinându-se.

— Bolnavul dracului, ți-ai pierdut mințile, a spus el părând să caute sprijin din partea Biancăi și a lui Micke.

Cinci minute mai târziu se îndreptau și ei spre casă. Bianca avea o expresie înfricoșată în ochii ei verzi când s-a agățat strâns de Micke. N-au zis nimic, însă Micke mi-a pus o mână pe braț ca pentru a-mi mulțumi, dar și în semn de regret.

— Cred că petrecerea a murit, am spus eu.

Și probabil că nu doar petrecerea. Peter și-a întins brațele în aer într-un gest de consternare, dar eu eram sătulă și obosită de dramele lui. Când Micke a luat-o pe Bianca de mână și au ieșit împreună în piațeta luminată de lună, mi-am dorit să fi fost eu femeia de lângă el. Totul ar fi putut să fie atât de diferit.

Mi-am scos pantofii și m-am grăbit spre casă. Pe drum, l-am împins cu cotul într-o parte pe Peter, care a înjurat, prefăcându-se că nu înțelege de ce.

— Poți să iei un taxi, i-am spus și i-am trântit cu putere ușa în față.

Puțin mai târziu stăteam pe marginea căzii plângând, până ce machiajul,

care îmi luase o oră de muncă, s-a dezintegrat.

Story of my life.

Mereu mi s-a spus că sunt prea emotivă. *You wear your heart on your sleeve,* îmi spusese agentul meu din L.A. A trebuit să învăț să-mi ascund sentimentele. Există nenumărate unghere în care le poți ascunde, o mulțime de toalete în care poți să plângi.

După un timp, Peter a început să lovească cu pumnii în ușa de la intrare și să bată în ferestre, dar nu aveam de gând să îl las să intre în casă. N-o să mai las niciodată pe cineva să intre. De fiecare dată se sfârșea prost. Alegeam greșit, făceam lucruri greșit. *Era* ceva greșit la mine.

M-am privit în oglinda de la baie. Un monstru mânjit cu mascara.

Anumite lucruri nu se pot repara. Și ce faci cu astfel de lucruri care nu pot fi îndreptate? Le ascunzi într-un colț, le arunci, le uiți de tot?

Pentru mine rămăsese doar fuga.

33.

Jacqueline. După accident

Duminică, 15 octombrie 2017

— Mi-e frică, mami.

Fabian stă la masa de la bucătărie și se uită pierdut în gol. Are tricoul pătat și chiuveta miroase oribil.

— Cum o să se termine totul?

Mi-aș dori să am cuvinte de mângâiere și garanții, dar refuz să mai fac vreo promisiune pe care să n-o pot respecta.

— Nu vreau să mă întorc acolo. Refuz să mă întorc în acel loc.

Fabian se leagănă în continuu, mâinile i se rotesc nebunește una în jurul celeilalte.

— Nu înțelegi cât de groaznic a fost.

Nu pot să-l privesc. Durerea este insuportabilă.

Cum de-am putut accepta să-l trimit acolo? Încerc să mă scutur de amintiri. Groaza din ochii lui Fabian când l-au târât afară spre mașină. Cu imaginea asta în cap m-am chinuit în timpul orelor de la centrul de recuperare. Această imagine care m-a făcut să rezist și să rămân când tentația de a fugi ajunsese aproape de nestăpânit.

— Imaginează-ți dacă ajungi la închisoare, îmi spune Fabian. Mă vor trimite înapoi la acel centru pentru copii!

— Nu, n-o să te mai întorci niciodată acolo.

Nu știu cât timp a trecut de când stăm împreună în bucătărie, dar în fața ferestrei întunericul apucă să se preschimbe din umbre subțiri în păcură densă. O mașină virează în piațetă și toată bucătăria se umple de lumina farurilor.

— Peter!

Se aude un ciocănit puternic la ușă și Fabian se repede în camera lui.

— Deschide! urlă Peter.

— Nu ești bine-venit aici! îi strig eu.

Stăm nas în nas, fiecare de câte-o parte a ușii.

— Dă-mi cinci minute.

Nu știu ce să fac. Mă gândesc la vecini. O să îi trezească și pe cei care nu sunt treji deja.

Imediat ce descui, Peter intră în casă și mă îmbrățișează.

— Termină, îi spun eu și îl împing. Ce vrei? Îmi ia obrajii în mâinile lui mari.

— Haide. Sunt *eu.*

Nasturii de sus de la cămașa din flanel sunt descheiați, iar mânecile îi sunt suflecate până la cot. Nu s-a bărbierit de zile întregi.

— Nu vreau să mai vii pe aici.

— Jacqueline, îmi spune el. Este în regulă să nu fii puternică acum.

Închid ochii și încerc să mă împotrivesc când Peter îmi dă la o parte o șuviță de păr de pe obraz.

— Ai nevoie de mine, îmi spune el. Avem nevoie unul de celălalt. Lasă-mă să fiu aici pentru tine și Fabian.

Aceeași ispitire acum ca și-n trecut, aceleași mângâieri care m-au bântuit toată viața.

Dar acum sunt alta.

— Înțelegi că anchetatorii vor vrea să mă interogheze și pe mine, îmi spune el.

— De ce ar face asta?

Nu mă ascultă.

— Pot spune toate lucrurile care trebuie. Știu cum funcționează.

— Încetează! Am spus deja totul poliției. Am recunoscut și mi-am asumat responsabilitatea pentru ce am făcut.

— Serviciile sociale or să ți-l ia din nou pe Fabian, îmi spune Peter.

Mă eliberez, trec pe lângă el și deschid ușa din față spre întunericul de-afară.

— Dispari!

— Haide, îmi spune el mult mai bând. Nu trebuie să treci prin asta singură.

— Nu sunt singură.

Peter zâmbește preț de o clipă, apoi ochii îi fulgeră și vocea i se îngroașă din nou.

— Te referi la Micke?

— Nu fi ridicol, îi spun eu.
— Știam eu. Ți-o tragi cu el!
— Ieși afară! îi spun eu.
Vizavi, o lumină strălucește la fereastra lui Åke și Gun-Britt. În cel mai rău caz, o să scap alergând prin piațetă spre ei.
— Ai încercat să o omori pe Bianca? mă întreabă Peter.
— Nu ești întreg la minte?
Nu poate să vorbească serios.
— Ai profitat de ocazie ca să scapi de ea.
— Ești bolnav, îi spun. Nu înțelegi că a fost un accident? Chiar crezi că aș fi în stare s-o rănesc pe Bianca dinadins?
Rânjește batjocoritor, iar eu îmi încordez mușchii gambei, mă pregătesc să îi trag un șut între picioare dacă e nevoie.
— Acum, pleacă!
Se uită la mine cu gura căscată. Face un pas în față.
— Te iubesc.
Cuvintele lui mustesc de ură.
Fac un pas înapoi.
— Dar nu meriți asta nici cât negru sub unghie, îmi spune el.
În aceeași clipă Fabian trântește ușa de la camera lui. În mână are bâta de brännboll[22].
— Lasă-ne în pace!
Se leagănă încoace și-ncolo, respirând sacadat și sonor pe nas.
Nu l-am văzut niciodată așa. Complet nebun.
— Și dacă nu vă las? îi spune Peter. O să mă lovești cu aia? Tu nu ești în stare să omori nici măcar o muscă.
Bâta de lemn vibrează în mâinile lui Fabian. Tremur din cap până-n picioare.
Peter ezită câteva secunde, apoi trece în grabă prin fața mea și dispare în frig și în întuneric. Trag repede ușa după mine și încui. Bâta de brännboll cade pe podea.
Fabian și cu mine stăm cât de aproape pot să stea o mamă și un fiu fără să se atingă unul de celălalt. Furia animalică îl părăsește încet, încet.
Afară, motorul mașinii pornește în noapte.

34.

Mikael. Înainte de accident

Vara lui 2016

În dimineața de după petrecerea de patruzeci de ani a lui Jacqueline am dormit până târziu și m-am trezit când copiii au început să mă folosească pe post de trambulină. Săreau în sus și în jos, îmi aterizau pe burtă și mă gâdilau sub brațe.

— Hai, tati, trezește-te! mi-a spus William. Vrem clătite.

— Broasca mea a murit, mi s-a plâns Bella.

Am simțit că am o betonieră în cap, dar nu aveam de ales, trebuia să mă târăsc din pat și să pregătesc micul dejun.

Bianca stătea desculță, într-un halat, lângă insula din bucătărie.

— Bună, mi-a spus ea dându-mi o sărutare.

Cafetiera deja bolborosea și m-am apucat să fac aluatul pentru clătite.

— Ei bine, Peter ăla, a spus Bianca, nu e chiar în toate mințile.

— Și Ola s-a purtat foarte urât.

— Da, dar a fost nevoit să se apere. Peter era cât pe ce să-l lovească. Ca polițist ar trebui să dea dovadă de mai multă judecată…

Am furat o ceașcă de cafea din vas înainte să apuce să se scurgă tot lichidul din filtru. A stropit peste tot și mi-a pătat pantalonii de trening.

— A fost ca și cum ne-am fi întors în timp la o petrecere din anii ’40, a spus Bianca în timp ce îmi ștergeam pantalonii cu un șervețel umed.

— Nu înțeleg ce vede Jacqueline la Peter, i-am spus eu.

Bianca m-a ajutat să scot pata.

— Cel mai rău îmi pare de Fabian. Închipuie-ți cum o fi să trebuiască să locuiești în aceeași casă cu nebunii ăia doi.

A sunat ca un caz de *guilt by association.* Ca și cum comportamentul reprobabil al lui Peter ar fi contaminat-o și pe Jacqueline. Am bănuit că Bianca era puțin geloasă. Cel mai probabil pentru că am dansat cu Jacqueline, care era destul de cherchelită și s-a purtat cu prea multă

familiaritate.

— În ceea ce mă privește, nu mai vreau nicio petrecere cu vecinii, a spus Bianca și s-a ridicat.

Am îmbrățișat-o din spate, i-am mângâiat clavicula și am continuat să-mi plimb mâinile în jos, peste sâni.

— Trebuia să te fi ascultat de la început, i-am spus eu. Este periculos să-ți petreci timpul cu vecinii.

Când am sărutat-o pe gât a început să toarcă, iar eu am avut o erecție lipit de spatele ei.

În aceeași clipă, amintirea dansului cu Jacqueline mi-a fulgerat prin fața ochilor. A trebuit să clipesc ca să alung imaginile. Cum puteam să mă gândesc la altcineva în timp ce îmi îmbrățișam soția?

Mobilul Biancăi a început să sune, iar după ce și-a tastat parola, pe ecran a apărut o notificare care o anunța că primise un mesaj nou de la Ola.

— Ce îți scrie? am întrebat-o eu.

— Că se simte, evident, vinovat. Dar că el a spus de mult că Peter și Jacqueline nu sunt sănătoși la cap.

M-a deranjat că îi luă partea lui Ola fără nicio urmă de reproș la adresa lui. Se comportase la fel de rău ca și Peter.

— Sper că n-ai uitat că Ola a fost condamnat pentru acte de violentă fizică.

Bianca a devenit rigidă, iar pielea i-a înghețat sub mâinile mele. Erecția mi-a dispărut instantaneu.

— A fost un eveniment ciudat, mi-a răspuns ea. Pot să înțeleg că Ola a fost furios.

— Furios, da. Dar e cu totul altceva, nu-i așa?

Chiar avea de gând să îl apere? Ea însăși păruse îngrozită când mi-a povestit despre condamnarea lui. Despre cum venise Ola acasă la mama lui, care suferea de demență, și o găsise udă în pat, în ciuda faptului că în casă se afla un angajat al serviciului de îngrijire la domiciliu. Potrivit declarațiilor victimei, un infirmier de 20 de ani, Ola și-ar fi pierdut mințile când acesta i-a explicat că îi schimbase deja scutecul și nu mai avea voie să o facă din nou, dar că Ola putea să o facă. Instanța hotărâse că, aruncându-se asupra tânărului îngrijitor, izbindu-l de perete și scuipându-l între ochi, Ola se făcuse vinovat de atac, dincolo de orice îndoială rezonabilă.

— Gândește-te ce-ai fi făcut dacă era mama ta, mi-a spus Bianca

îndepărtându-mi mâinile de pe talia ei.

— Într-adevăr, este ca naiba. Dar nici nu prea poți să spui că îngrijitorul avea vreo vină. Și nu e în regulă să recurgi la violență niciodată, nu?

— Bineînțeles că nu.

Bianca și-a turnat restul de cafea în ceașcă și a închis aparatul.

I-a spălat Ola creierul? Când mi-am pierdut controlul la școala din Stockholm nu mi-a arătat nicio fărâmă de înțelegere. A fost neîndurătoare. Și mi-a spus că, dacă avea să se mai întâmple încă o dată, va lua copiii și va dispărea.

Mă târâsem în genunchi și o implorasem să îmi dea o a doua șansă. Și mi-am asumat greșeala. Violența este întotdeauna greșită.

După câte se pare, pentru Ola Nilsson se aplicau alte reguli.

Într-adevăr, îi făcuse rost Biancăi de un nou job. Îi eram recunoscător pentru asta. De atunci era mult mai fericită, mai radioasă. Totuși.

— Te simți cumva îndatorată față de Ola? am întrebat-o. Nu e meritul lui că ai obținut jobul. Ești un agent imobiliar foarte bun, cel mai bun pe care l-ar fi putut avea, iubito.

Mi-a zâmbit rece.

— Mulțumesc.

Am avut senzația ciudată că am început să ne mințim. Nu doar unul pe celălalt, dar și pe noi înșine.

De-abia când au adormit copiii și înserarea se lăsase peste acoperișuri, m-am târât de pe canapea și mi-am scos pantalonii de trening pătați cu cafea.

— Trebuie să preiau controlul asupra vieții mele, i-am spus eu.

Bianca a zâmbit uimită.

— Acum? În boxeri?

— Ies să alerg o tură.

Împotrivirea din mine era masivă, dar nu aveam de gând să mă las învins de ea. Faptul că pierdusem o întreagă zi de vară vegetând pe canapea din cauza mahmurelii ținea de timpuri îndepărtate. Acum eram adult, cap de familie.

Când am traversat piațeta în pantalonii de alergare din ce în ce mai strâmți, am aruncat o privire spre grădina lui Jacqueline. Sticle, borcane și pahare peste tot. Baloane dezumflate și serpentine rupte pe gazonul bătătorit.

Ce dezastru. De ce nu făcuse curățenie?

Eram pe punctul de a-mi continua drumul pe potecă, când am văzut-o pe Jacqueline pe un șezlong, lângă peretele casei.

— Bună, i-am spus eu.

Niciun răspuns. Purta o pereche de ochelari de soare negri. Cu siguranță se simțea ca naiba. Oare dormea?

— Jacqueline?

Am deschis poarta și am intrat în curte.

— Cum îți merge?

Ea a tresărit, s-a ridicat și și-a scos ochelarii de soare. S-a uitat spre mine somnoroasă, nemachiată și cu părul vâlvoi.

— Îmi pare rău, mi-a spus. Mi-e rușine.

Și-a umplut plămânii cu aer. Buza de jos i-a tremurat și, înainte să apuce să dea aerul afară, fața i s-a făcut țăndări.

— Cum te simți?

Am făcut câțiva pași spre ea. Ce puteam să fac?

— Ce s-a întâmplat ieri m-a dat peste cap. Ce fiasco total.

— Nu te mai gândi la asta. Poate ar trebui să bei niște apă? Vino, te conduc înăuntru.

Pe masa din camera de zi era deja un pahar. A luat câteva înghițituri, s-a așezat pe marginea canapelei și și-a șters lacrimile cu degetul mic.

— Cred că am un fel de infirmitate.

— Ce vrei să zici?

A râs apatică.

— Ceva e în neregulă cu mine. Cred că sufăr de o boală psihică care mă face să distrug orice fel de relație.

Mi-am mușcat limba. Mai degrabă, problema ei era tendința de a avea relații cu nulități.

— Dragostea nu e ușoară, i-am spus în schimb.

— Mi-aș dori să fiu ca Fabian. Nu-i pasă prea mult de lucruri de genul ăsta, a spus Jacqueline. Sau ca tine: o persoană normală, care nu provoacă drame din sfert în sfert de oră.

— O s-o iau ca pe un compliment, i-am spus eu.

— Asta și era.

S-a uitat la mine aparent ușurată, dar am simțit că dedesubt se mai ascundea ceva, ceva mai trist, o dezamăgire.

— Asta nu îmi stă în fire, îmi spuse ea. Nu-mi place să vorbesc despre astfel de lucruri cu cineva pe care de-abia îl cunosc. Sau să vorbesc despre asta cu cineva în general.

Era o dovadă de mare încredere. Nu știam dacă o să fiu în stare să mă descurc.

— Altfel la ce bun să mai ai vecini? i-am spus eu. Doar să le bați la ușă și să le ceri niște zahăr cu împrumut?

Era greu să reziști în fața surâsului ei pe jumătate mohorât.

— Sunt atât de sătulă de mine. De toate. Poate că ar trebui să ne mutăm departe de aici și să o luăm de la capăt.

La fel cum tăcuserăm Bianca și cu mine.

— Unde e Fabian? am întrebat-o și m-am uitat în jur.

N-ar trebui să audă toate astea.

— El… Noi…

Jacqueline se ridică în picioare și arătă către ușa de la baie.

— E acolo înăuntru.

M-am uitat țintă către încuietoarea roșie.

— M-am înfuriat așa de tare pe el, a spus Jacqueline.

La naiba, de ce trebuie mereu să plătească Fabian pentru toate?

— L-ai încuiat în baie?

Jacqueline se uită în altă parte.

— Bineînțeles că nu se poate încuia decât pe dinăuntru.

Aceeași explicație pe care o auzisem de la Andy din 9C.

— Nu are niciun sens să-l pedepsești și să-i interzici să iasă din casă. El oricum preferă să rămână înăuntru, mi-a spus Jacqueline. Să-l încui în cameră? Poate să trăiască acolo decenii întregi, fără nicio problemă. Ce-ar trebui să fac? Trebuie să găsesc o pedeapsă pentru el. Altfel cum să se învețe minte?

Nu era treaba mea, nu știam nimic despre cum este să trăiești în aceeași casă cu un adolescent ca Fabian, dar instinctul îmi spunea că sub nicio formă nu asta era calea corectă de a acționa.

— Nu poți să vorbești tu cu el? Să încerci să-l faci să-i vină mintea la cap?

M-am simțit ca ultimul *besserwisser*[{23}] de pe fața pământului.

— Am încercat deja totul cu el.

Jacqueline suspină adânc și o șuviță de păr îi căzu pe chip. Mi-a părut

rău pentru ea, dar ce puteam eu să fac? Nu voiam să devin și mai implicat în familia Selander.

— Pot să vorbesc cu consilierul școlii, i-am spus eu. Mai e și un psiholog cu care școala colaborează.

Jacqueline a ridicat palma în aer ca să mă oprească.

— Mulțumesc, dar nu are rost. Am trecut deja prin toată tevatura asta și Fabian refuză.

— Eu…

Am aruncat o privire plină de semnificație spre ușă.

— Mă gândeam să dau o tură de jogging.

— Îmi cer scuze din nou, mi-a spus ea. Îți mulțumesc că m-ai ascultat. Mă simt cea mai mare neghioabă de pe fața pământului.

— Nu te simți așa, i-am spus eu. Întotdeauna există cineva mai rău ca tine.

M-am bucurat să o văd râzând. În timpul turei de alergare nu m-am putut gândi la altceva decât la ea și la Fabian. Mi l-am imaginat stând încuiat în toaletă, cu bretonul peste ochi. Amarul și resemnarea lui Jacqueline. Deși am ascultat un podcast tot timpul cât am alergat, când m-am întors în piațetă, patruzeci de minute mai târziu, nu aveam nici cea mai vagă idee despre ce fusese vorba în episod.

În fața la numărul 15 era mașina lui Peter, parcată neglijent.

Eram complet terminat de oboseală când m-am aruncat pe canapea lângă Bianca. În timp ce îmi recăpătăm suflul, i-am povestit despre Jacqueline, despre câmpul de luptă din grădină, despre cum avusese un moment de cădere psihică și îl surghiunise pe Fabian în toaletă.

— L-a închis în baie? Serios?

Bianca era consternată.

— Situația asta devine din ce în ce mai bolnavă.

Am fost de acord cu ea.

— Cred că cel mai bine ar fi să nu mai aveam nimic de-a face cu oamenii ăia, a spus Bianca.

— Putem să ne mutăm oricând în Laponia, i-am spus eu.

M-a săgetat cu privirea. Nici măcar o umbră de zâmbet nu i-a apărut pe chip.

— Ar trebui să o raportezi la serviciile sociale.

35.

Mikael. După accident

Duminică, 15 octombrie 2017

— De ce nu se trezește? întreabă Bella. Vreau să merg acasă.

Stă pe genunchii mei, în fața patului Biancăi.

— Mami, hai, trezește-te. Te rog mult.

O mângâi pe obraz în vreme ce timpul trece.

Îmi amintesc de ziua în care am întâlnit-o prima dată pe Bianca. Trebuia să intru repede în magazinul universal Åhlén și m-am oprit la raionul pentru bărbați.

— Aveți nevoie de ajutor? am auzit o voce în spatele meu.

M-am gândit să răspund cu un zâmbet și să dispar rapid, dar când m-am întors am fost întâmpinat de o pereche de ochi verzi, fascinanți. Cumpărasem haine de mai multe mii de coroane și m-am blestemat de unul singur zile la rând după aceea pentru că nu-i cerusem numărul de telefon. Slavă cerului că măcar știam unde lucrează.

Săptămâna următoare am tot avut treburi prin oraș și într-o zi m-am strecurat la Åhlén ca să-i arunc o privire, fie și numai pentru o clipă. Ascuns în spatele unui stand de paltoane, priveam spre casele de marcat când am văzut-o venind înspre mine.

— Aveți nevoie de ajutor? m-a întrebat.

Același zâmbet minunat. M-am bâlbâit și am rămas blocat. În cele din urmă, am întrebat-o dacă m-a recunoscut.

— Nu, ar fi trebuit?

M-am încurcat într-un noian de explicații fără sens în timp ce ea se uita la mine cu un mic zâmbet în colțul gurii. După o mulțime de cuvinte învălmășite, am reușit să articulez o întrebare: Vrei să ieșim cândva la o cafea?

Două săptămâni mai târziu, după o cafea, o plimbare și o cină romantică pe balconul meu, mi-a mărturisit că într-adevăr mă recunoscuse în ziua

aceea, la Åhlén. Și că se gândise la mine de multe ori de-atunci.

Vara următoare am plecat împreună în Sardinia și de atunci am fost de nedespărțit.

— Tati, îmi spune Bella punându-și mânuța pe bărbia mea.

Frica mea se reflectă în ochii ei. Nu m-a văzut aproape niciodată plângând.

— Când poate mami să vină acasă cu noi? mă întreabă ea.

Răspunsul mi se dezintegrează în gât și iese sub forma unei bolboroseli deznădăjduite.

— Eu… nu… știu.

Toată această așteptare. E ca și cum ai atârna în aer în timpul unui salt și nu-ți dorești nimic mai mult decât să aterizezi.

— Vreau să mă uit la un film, spune William.

Bella sare din brațele mele spre el.

— Și eu.

Sienna îi ajută să dea drumul la *Copiii din Bullerby* pe tabletă, iar vocea caldă de povestitoare a lui Astrid se întretaie cu sunetele aparatelor.

La scurt timp intră un asistent și ne salută tăcut. Trece pe lângă copii, ridică jaluzelele și pentru o jumătate de minut lasă să pătrundă în salon aerul proaspăt.

— E deja întuneric, suspină el.

Pentru mine oricum nu are nicio importanță. Salonul ăsta este întotdeauna întunecos. Timpul nu mai există, lumina e undeva departe.

Asistentul se oprește la ușă și salută pe cineva. Schimbă câteva propoziții înainte de a se întoarce în salon.

— Aveți vizitatori.

Nici nu apucă să-mi treacă vreun gând prin minte că Ola se și află în fața mea. Are nasturii de la cămașă închiși până la gât și ochelarii aburiți.

Nu vreau să îl văd pe aici.

— Ce vrei?

Mă ridic brusc de pe scaun.

— Bună, Ola, îi spune Bella ridicând privirea de pe tabletă.

Trebuie să mă stăpânesc de dragul copiilor.

— Am cumpărat o floare înainte să vin aici, spune Ola, dar nu m-au lăsat să o aduc înăuntru.

Îi întinde mâna Siennei și se prezintă.

— Nu rămân mult. Voiam doar să văd cum se simte.

Degetele de la picioare mi se chircesc, dar nu am de gând să fac vreo scenă. Nu aici și nu acum.

Ola stă lângă pat și se uită în jos la Bianca.

— Ce spun doctorii? întreabă el.

— Putem doar să așteptăm și să vedem.

— Este complet de neconceput, spune el ducându-și mâna la gură.

— E mai bine să pleci acum, îi spun eu.

Încuviințează. Mai zăbovește o clipă ca s-o privească pe Bianca. Când pleacă, ies după el pe coridor.

— Ai vorbit cu Jacqueline? îl întreb eu.

— Foarte puțin.

— De ce a cumpărat mașina aia? Un BMW? Ea, care a condus mereu tot felul de rable vechi.

Ola dă din umeri.

— Fabian e nebun după BMW.

Știu, dar… Cum de și-a permis o astfel de mașină?

— N-am s-o iert niciodată, îi spun eu.

— Înțeleg.

— Cum a fost posibil să n-o vadă pe Bianca? Băuse?

Ola își trage în sus fermoarul de la jachetă.

— Nu mai bea. Tocmai s-a întors de la centrul de recuperare.

Într-un fel, asta face ca lucrurile să fie și mai îngrozitoare. Jacqueline nu era sub influența alcoolului. Era ea însăși, în deplin control al simțurilor sale.

— Trebuie să fi mers prea repede. Jacqueline a condus întotdeauna ca o nebună prin cartier.

— E posibil, spune Ola.

Nonșalanța lui mă face să vomit.

— Bianca zace acolo înăuntru și nu știm dacă se va mai trezi vreodată. Pricepi?

Mă uit țintă la gâtul lui. Undeva am auzit că e nevoie de șase secunde pentru a lăsa pe cineva inconștient, dacă apeși cu degetele mari în locurile potrivite.

— Sper să meargă la închisoare, îi spun eu.

Ola continuă să tragă de fermoar în sus și în jos.

— Nu cred, îmi spune el. Neatenție în trafic, vătămări corporale grave. Cred că va primi o amendă.

— Nu. Nu poți să lovești un om, să îl bagi în comă și să scapi după aia cu o amendă.

De fapt, nu știu de ce mi se pare așa de important ca Jacqueline să primească o pedeapsă aspră. Este o reacție primitivă și mi-e greu să mă împac cu asta, dar gândurile de răzbunare și dreptate nu mă slăbesc deloc.

— Eu am plecat, spune Ola.

— Mulțumesc.

Chiar în acel moment, Sienna întredeschide ușa.

— Așteaptă, spune ea. Trebuie să te întreb ceva.

Iese din salon și se așază cu spatele lipit de ușă.

— Bianca mi-a povestit astă vară că îi era frică de Jacqueline. Că i-ai spus lucruri care au neliniștit-o.

Ola dă drumul fermoarului și privește în gol pe coridor.

— Mda, nu știu. Ce anume?

— Că tu credeai că Jacqueline avea de gând să îl cucerească pe Micke. Bianca se temea că îi era în primejdie căsătoria, că familia ei avea să se destrame.

Cuvintele m-au lovit cu putere în plexul solar.

— Câte mizerii ai putut să spui, îi zic eu lui Ola.

— I-am povestit doar ce mi-a făcut Jacqueline mie. Cu siguranță că Bianca e capabilă să tragă și singură concluziile.

Sienna aproape că a căzut, în clipa în care ușa din spatele ei s-a deschis.

— Tati? spune Bella. Ce faceți?

Se uită la noi pe rând, unul după altul.

— Ola tocmai pleca, îi spun eu.

În același timp iese și doctorul Arif de pe altă ușă.

— Cum vă simțiți?

Sienna îi răspunde, dar nu înțeleg ce spune. Abia după ce Ola dispare pe holul ce duce spre lifturi mă întorc și eu spre Arif.

— O să fac câteva teste, spune doctorul. Puteți să fiți și dumneavoastră de față, însă copiii ar fi mai bine să rămână în salonul de așteptare.

Bella pare neliniștită. Pe tableta ei, copiii din Bullerby dansează în jurul unui stâlp împodobit de Sânziene.

— Despre ce fel de teste este vorba? îl întreb eu.

Doctorul Arii se uită spre Bella și își coboară vocea.

— Voi încerca să o stimulez pe Bianca în diverse moduri, printre altele prin inducerea durerii, ca să văd cum reacționează. Asta pentru că, deocamdată, nu vedem niciun semn că ar fi pe cale să se trezească.

36.

Fabian. Înainte de accident

Toamna lui 2016

Poate că doar am avut ghinion. În rândul corpului didactic n-ar trebui să existe mai mulți idioți decât printre ceilalți oameni. Totuși mi-a fost dat să întâlnesc mai multe capete pătrate decât pot să număr pe degetele de la mâini și picioare.

Singurul care mi-a plăcut cu adevărat a fost Helmer, profesorul meu pentru copii cu nevoi speciale din școala primară. Obișnuiam să jucăm *skitgubbe*[24] și *vändåtta*[25] împreună în sala C1, dar căreia toți îi spuneau sala PC. Jocul de cărți erau o recompensă pentru faptul că întotdeauna îmi terminam sarcinile cu mult înaintea tuturor celorlalți. Și Helmer, și eu înțelegeam foarte bine că nu aveam nevoie de un profesor pentru copii cu nevoi speciale. Era doar un mod prin care profesoarele încercau să scape de mine la clasă.

Dar zilele de muncă ale lui Helmer s-au încheiat, a ieșit la pensie și au sosit noi profesori și profesoare. O întreagă armată de idioți.

Acum sunt în clasa a opta. A mai rămas doar un an și jumătate și apoi voi fi liber. Mulți profesori vorbesc deja despre liceu, despre cât de importante sunt notele ca să intrăm la profilul potrivit și bla, bla, bla. Nu dau doi bani pe liceu.

Cel mai bun lucru e că odată ce crești e tot mai ușor să chiulești. Falsifici pe mobil notificările pentru programarea la dentist, poți să dai vina pe anxietate sau poți să spui că trebuie să vorbești cu psihologul școlii. Unii profesori nici măcar nu trec prezența. Câteodată mă duc la bibliotecă și mă joc sau stau pe YouTube, în vreme ce Frida, cea mai silitoare elevă, tortureazăr restul clasei cu discursul ei despre sustenabilitate și încălzirea globală.

La suedeză îl avem pe profesorul Kenneth, gras și chelios. Cred că în tinerețe visa să fie scriitor. Acum corectează erorile gramaticale din

recenziile cărților ușor de citit, pe care nouăzeci la sută din clasă tot nu a fost în stare să le parcurgă.

Roine, proful de muzică, un tip din epoca de piatră, cu părul lung, nici nu ne aude, nici nu ne vede. La matematică îl avem pe Mats, care are trei fii la școală și o soție care s-a mutat în Tenerife. Se zvonește că în weekenduri o face pe travestitul în Malmö.

Și, bineînțeles, pe Micke. Înainte de treaba cu Andy, cei mai mulți îl plăceau. Acum lumea zice că e dubios. O parte din mine speră că Micke o să fie concediat, fiindcă îmi place mai mult de el ca vecin decât ca profesor.

Cea mai groaznică dintre toți este totuși Miss Pink. De fapt o cheamă Majros, ca pe o vacă, și predă engleză. Se îmbracă în fiecare zi în roz.

Pentru Miss Pink cel mai groaznic este când elevii ei pronunță un cuvânt cu accent american.

— *That's not the right pronunciation.*

Aproape că cere să i se creeze o memă.

O postez pe chatul clasei și devine rapid virală, așa că, bineînțeles, ajunge și sub ochii directorului.

— E adevărat? spune mama. Chiar tu ai făcut asta?

Bineînțeles că e furioasă, dar cumva e și puțin impresionată, chiar dacă nu o recunoaște.

— E doar o glumă, îi spun eu când mărește imaginea pe ecran.

Am decupat văcuța Mamma Mu[26] și am colorat-o în roz. Peste ea am așezat fața lui Majros *a.k.a*. Miss Pink. *That's not the right pronunciation.* Cel mai tare este că am reușit să distorsionez vocea așa încât cuvântul *pronunciation* chiar să fie pronunțat greșit de data asta.

— Este o dictatoare, mami. Toată școala o urăște.

— Nu are nicio importanță ce a făcut sau cum este, Fabian. Nicăieri, oriunde te-ai duce, așa ceva nu se face. Niciodată nu e bine să fii răutăcios.

Pedeapsa constă în trei săptămâni fără calculator, fără conexiune, fără mobil.

— Nu pot mai bine să stau închis în baie?

Mama refuză.

Cu toate astea, știu că îmi va da calculatorul înapoi înainte ca săptămâna să se termine.

Urăsc să o dezamăgesc pe mama, dar de data asta e pentru ceva ce merită. La școală sunt văzut cu alți ochi acum. Primesc bătăi prietenoase pe

spate și urale. Câțiva tipi dintr-a noua îmi spun *King* și cred că mema mea este cea mai șmecheră pe care au văzut-o vreodată. Iar în ultima săptămână, Miss Pink nu s-a mai plâns de pronunția nimănui din clasă.

•

Câteva săptămâni mai târziu are loc un nou episod dramatic. Mama a fost chemată la scoală.

— Gata cu ședințele, Fabian. Nu mai sunt în stare!

Mă simt cel mai mare trădător.

Mama a luptat întotdeauna pentru mine. În toți acești ani, la toate ședințele. Toți profesorii și asistenții sociali pe care a fost obligată să îi asculte și cărora a trebuit să le facă față. Ea este soldatul meu.

Dacă Fabian vrea să fie așa, atunci așa trebuie să fie.

Școala este o glumă. O nenorocită de închisoare. Tot ce trebuie să știi oricum există pe internet.

Fii tu însuți – toți ceilalți sunt deja luați, stă scris pe peretele din clasa noastră principală.

Dacă toți gândesc la fel, nimeni nu gândește.

E greu să găsești vorbe mai de rahat decât astea.

Ce caut eu aici? Vreau să lucrez într-un atelier auto. N-o să trag niciun folos din cântatul la tobe bongo, redactarea articolelor de dezbatere sau calculul diagonalei unui cub.

— Acum ce s-a mai întâmplat? întreabă mama când ne așezăm pe scaun în sala de ședințe. Credeam că povestea cu Majros s-a rezolvat deja.

Directorul, care până atunci se uitase țintă la sânii ei, și-a ridicat în sfârșit privirea.

— Într-adevăr, așa este. Fabian i-a cerut scuze profesoarei Majros. De data aceasta, Kenneth este cel care a solicitat această ședință.

Kenneth stă vizavi de noi și bate cu degetele în masă ca și cum ar cânta la o tobă. Este dirigintele meu și îmi amintește destul de mult de tatăl din *Family Guy.*

— Ideea este să discutăm despre cum își va continua Fabian studiile.

Kenneth se uită la mama, care este din ce în ce mai iritată.

— Am vorbit despre asta de foarte multe ori. Ce-ar mai fi de spus?

Directorul se trage de cravată, așa cum se trag bebelușii de puță când ajung să meargă fără scutece.

— Fabian, tu cum crezi că îți merge la școală? întreabă el.

— Bine, îi răspund eu și dau din umeri.

Nu ar fi în stare să suporte adevărul.

— După câte înțeleg, Fabian și-a îndeplinit toate obiectivele școlare, spune mama. A avut rezultate foarte bune la testările naționale.

— Așa e, confirmă Kenneth, dând din cap afirmativ. Nu are probleme cu studiile.

— Este vorba despre *mediul social,* spune directorul. După cum sigur știți, în municipalitatea noastră există o școală pentru elevii cu nevoi speciale.

Mama pornește imediat la atac.

— Nu se pune problema ca Fabian să schimbe școala în acest moment.

A băut toată ziua. O simt din vocea ei.

— Apar foarte multe conflicte la școală, spune Kenneth. Atât cu profesorii, cât și cu ceilalți elevi. Din ce cauză crezi că se întâmplă așa, Fabian?

Pentru că sunt bătuți în cap.

Normal că nu spun asta.

— Chiar nu știu.

— O altă soluție ar fi ca lui Fabian să i se desemneze un asistent pentru elevi, spune Kenneth.

Directorul îl privește nemulțumit. Asistenții pentru elevi sunt costisitori.

— Am mai vorbit despre asta în trecut, spune mama. Fabian nu vrea să aibă niciun asistent.

Acei asistenți pentru elevi sunt oricum toți o apă și un pământ. Suflete de artiști cu creierii prăjiți, care au renunțat la studiile de pedagogie și au nevoie să-și suplimenteze veniturile provenite din ajutoarele sociale de stat. Și întotdeauna sunt mai interesați de telefoanele lor decât de muncă. Cine ar suporta să aibă unul dintr-ăștia pe urmele lui la școală?

— Ceva trebuie să se schimbe, spune Kenneth.

Directorul se uită la mine.

— Există cineva din cadrul personalului în care ai încredere în mod deosebit?

Toți trei se uită țintă la mine. Nu sunt sigur că înțeleg ce urmărește directorul. Nu am încredere în nimeni altcineva decât în mine.

— Micke, propune mama.

— Da, așa e. Poate.

Micke este în regulă. E de partea mea. Chiar cred că lui îi pasă pe bune.

— Mikael Andersson? spune directorul, care în sfârșit dă drumul cravatei. Profesorul de educație fizică?

— Credeam că nu îți place sportul, spune Kenneth.

— Nici mie nu-mi place.

Mama și cu mine ne zâmbim unul altuia. Ne place de Micke amândurora, sunt convins de asta.

— Pot să vorbesc eu cu Mikael, spune directorul. Dacă îl eliberez de o serie de alte sarcini ar putea să fie un fel de mentor pentru Fabian. Ce părere aveți despre asta?

Mama se luminează la față.

— Tu ce părere ai? mă întreabă ea.

Un mentor? Abia dacă știu ce înseamnă asta. Dar este o șansă de a mă apropia de Micke.

— Sună OK.

— Atunci așa facem, spune directorul.

Se ridică de pe scaun și întinde mâna spre mama.

Preț de o clipă pare că are de gând să o îmbrățișeze.

37.

Mikael. Înainte de accident

Toamna lui 2016

Când Bianca a ajuns acasă deja se întunecase. Copiii și cu mine mâncaserăm, iar restul de *pyttipanna*[27] era pe aragaz, acoperită cu o folie de aluminiu.

— Am făcut cea mai bună afacere de până acum! strigă Bianca din hol. Un milion și jumătate de coroane peste prețul de pornire. Șeful a deschis sticla de șampanie!

— Minunat, iubito!

Am luat-o în brațe.

De când se mutase de la vechea firmă, multe se schimbaseră. Arăta mai vioaie și părea mai fericită. În același timp însă, era din ce în ce mai puțin pe-acasă și era atât de stresată încât își rătăcea lucrurile.

În timp ce mânca restul de pyttipanna mi-a povestit totul despre apartamentul pe care îl vându-se, despre cum licitația pornise modest, pentru ca până la urmă să crească până la cer, și despre cum a copleșit-o șeful ei cu laude.

— Iartă-mă, nu mă pot opri din vorbit, a spus și a băut un pahar mare cu lapte. Cum ți-a mers astăzi?

— Bine, i-am spus eu. Aproape ca de obicei.

Nu știam cum să-i dau vestea fără să-i ucid bucuria.

— Directorul mi-a cerut să-i fiu un fel de mentor lui Fabian. A avut o ședință cu Jacqueline și cu el din care a reieșit că eu sunt singurul profesor în care Fabian are încredere.

Vestea îmi stârnise emoții amestecate. Pe de o parte, știam ce avea să creadă Bianca despre asta. Pe de altă parte, nu puteam să nu îmi simt orgoliul mângâiat.

— Glumești? a spus ea. Credeam că ne-am înțeles că nu mai rămânem în legătură cu ei decât pentru strictul necesar.

— Ba da, însă aici e vorba de serviciul meu.

Fabian nu se atașase de niciun alt adult de mai mulți ani. Nu puteam să-i ignor pur și simplu încrederea.

— Chiar ești prea drăguț, iubitule, a spus Bianca ștergându-și laptele de pe buze cu șervețelul.

De sub el, un zâmbet discret aștepta să iasă la lumină.

A primit vestea cu mult mai bine decât mă așteptam. După toate probabilitățile, pentru asta trebuia să-i mulțumesc afacerii reușite cu apartamentul.

După ce am făcut duș și am pus așternuturi curate în pat, am făcut dragoste mult timp și am adormit unul în brațele celuilalt.

•

Sâmbăta aceea Bianca a avut trei vizionări în Lund. Eu și copiii am plecat cu mașina și am condus până la rezervația naturală din Skrylle. Ne-am plimbat prin pădure și am prăjit cârnați pe bețe pentru frigărui.

Seara, Bella și William au adormit devreme. Bianca și cu mine am băut o sticlă de vin spumant pe canapea și ne-am uitat la *Så mycket bättre*[28].

Când s-a auzit cineva bătând la ușă, ne-am uitat mai întâi unul la celălalt, iar apoi la ceasul de pe perete.

— Cine poate fi la ora asta?

— Trebuie să fie Fabian, care vrea să discute ceva cu mentorul lui, a spus Bianca, nu fără ironie în glas.

Am ieșit împreună pe hol. De cealaltă parte a ușii stătea Gun-Britt.

— Nu o să vă vină să credeți că așa ceva poate fi adevărat, ne-a spus ea.

— Acum ce mai e?

— Jacqueline va începe să lucreze de probă la grădiniță.

Bianca sughiță.

— La grădinița *noastră?* A Bellei?

— De unde știi? am întrebat-o eu.

Gun-Britt a râs.

Existau două oracole în acest loc. Unul era grupul de Facebook *Köpingekoll,* celălalt era Gun-Britt, de pe Bråkmakargatan.

— Jacqueline doar nu e educatoare, nu? i-am spus eu. A lucrat ca poștăriță înainte.

— Mi se pare că a urmat profilul pentru educatoare la liceu, a spus Bianca. Probabil că e suficient pentru asta.

— Pot să intru? a spus Gun-Britt. Nu stau mult.

A ridicat, în mod conspirativ, degetul arătător în aer, înainte de a trece pragul.

— Nu se știe niciodată cine ascultă.

În calitatea ei de trăgător cu urechea notoriu era, firește, conștientă de riscuri.

— Mă întreb dacă o să lucreze la grupa Bellei, am spus eu.

Bianca îmi aruncă o privire mânioasă.

— Chiar sper să nu.

— Ciudat că nu se impun niște cerințe mai stricte pentru angajarea personalului, a spus Gun-Britt. În Jacqueline nu poți să ai bază.

— De ce spui asta?

Mă săturasem până peste cap de toată vorbăria asta de doi bani. Gun-Britt și Åke vorbeau tot timpul despre buna înțelegere dintre vecinii din piațetă, dar imediat ce prindeau ocazia își vărsau toată furia pe Jacqueline și pe Fabian.

— Cred că ești nedreaptă, i-am spus eu. De ce să nu poată lucra Jacqueline la grădiniță?

— Fii serios. Doar știi și tu de ce nu, a spus Bianca. Educația dată de Jacqueline nu este chiar foarte modernă. Îl încuie pe Fabian în baie, de exemplu.

— Cred că lucrurile nu sunt așa de simple cu el, i-am spus eu.

— Și apoi bea, a spus Gun-Britt. Toată lumea știe asta.

M-am întors cu spatele la ea și i-am făcut semn Biancăi că am de gând să o strangulez în curând pe babornită.

— Nu v-ați prins deja că trebuie să vă feriți de Jacqueline? ne-a chestionat Gun-Britt. Întrebați-l pe Ola.

— Ce?

M-am întors să mă uit la ea. Nu am putut să-mi înfrânez curiozitatea.

— Totul a fost foarte tragic, a spus Gun-Britt. Mi-a plăcut foarte mult Mette-Louise, soția lui Ola.

— O cunoști pe soția lui Ola?

— Fosta soție, a precizat Bianca.

— Am devenit prieteni buni imediat ce s-au mutat aici, a spus Gun-Britt. Mette-Louise era foarte amabilă. Mi-a luat ceva timp să îl iert pe Ola după ce s-a întâmplat.

— Așadar Ola încă era căsătorit când s-a mutat aici?

— Exact.

Nu înțelesesem asta. În schimb, pentru Bianca nu părea să fie vreo noutate.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o eu.

Gun-Britt afișă o expresie dramatică pe chip.

— Jacqueline.

— Ce vrei să zici? Adică Ola și-a înșelat soția cu Jacqueline?

— Abia ce apucaseră să se instaleze, a spus Gun-Britt. Erau în mijlocul renovării casei. Desigur, Mette-Louise a fost devastată.

Bianca a clătinat din cap, manifestându-și părerea de rău. Cât de multe știa despre asta?

— Imediat după ce Mette-Louise s-a mutat, Jacqueline nu a mai vrut să aibă nimic de-a face cu Ola, a continuat Gun-Britt. De parcă tot ce a urmărit a fost să le distrugă relația. Odată ce totul s-a terminat, și-a pierdut tot interesul.

Ola și Jacqueline. Oare ea îi distrusese căsătoria?

— Aveți grijă, ne spuse Gun-Britt. Jacqueline nu își poate ține labele la distanță. De asta a și fost dată afară din serviciul de poștăriță. Așa că fii cu ochii pe el tot timpul.

Nu puteam să cred ce-mi auzeau urechile.

Se referea la mine. Eu eram cel care nu trebuia scăpat din ochi.

Nemernica asta venise aici și insinua că îi eram infidel soției mele.

— Nu sunt un animal, i-am spus. Am o voință proprie.

— Da, da, mormăi oracolul. Cu siguranță.

Pentru mine, asta a fost picătura care a făcut să dea pe dinafară paharul.

— Mă duc sus să mă culc. E târziu.

Am urcat scările făcând o mulțime de zgomot. În hol, Bianca îi spunea la revedere lui Gun-Britt, iar eu am dispărut în toaletă să mă spăl pe dinți.

Când am intrat în dormitorul nostru, Bianca stătea la marginea patului. Într-unul din colțurile camerei, tapetul maroniu începuse să se onduleze.

— Trebuia să fi văruit totul când ne-am mutat, i-am spus eu. Acum, probabil că nu o s-o mai facem niciodată.

— O să ne ocupăm de asta în curând, a spus Bianca. Acum nu mai am putere.

Am privit-o adânc în ochi. M-am gândit la Ola și la Jacqueline. La

aluziile infame ale lui Gun-Britt.

— Cred că știi că niciodată nu aș putea să-ți fiu…

Cuvântul a opus o rezistență copleșitoare, când am încercat să-l rostesc.

Bianca și-a coborât privirea.

— Te iubesc, i-am spus în schimb.

S-a uitat la mine cu atenție și buzele ni s-au întâlnit.

— Și eu te iubesc.

38.

Mikael. După accident

Luni, 16 octombrie 2017

Minutele se tot adună unul peste altul, pe măsură ce mă plimb din perete în perete în salonul minuscul rezervat rudelor. Sienna stă cu copiii, care se cufundă fericiți în lumea lui Astrid Lindgren pe tabletă.

Duminică seara târziu am aflat că Bianca nu reacționează la stimulii de durere. Doctorul Arif ne-a vorbit rar, pe un ton grav, și ne-a explicat că se vor face teste suplimentare la intervale egale de timp.

Plutesc într-un *limbo,* un răstimp suspendat între prezent și viitor. Vreau să știu ce se întâmplă, dar în același timp nu vreau. Dacă timpul s-ar opri în loc acum, măcar am fi cu toții aici: Bianca, Bella, William și eu. Aici și acum. Peste o secundă sau două s-ar putea să fie prea târziu.

Cum se măsoară activitatea cerebrală? Cum se măsoară viața?

Mi-l imaginez pe doctorul Arif cu un mic instrument între degete. Care îmi măsoară viitorul acum.

Despre moarte am vorbit rar, dar când tatăl Biancăi s-a dus, am întredeschis ușa inevitabilului.

— Trebuie să existe ceva mai mult de atât, a spus Bianca.

— Trebuie oare?

În mână avea o fotografie palidă, de mărimea unui timbru, a tatălui ei. Acum, o poartă la gât, într-o amuletă.

— Altfel, totul este… atât de… lipsit de sens.

— Nu este lipsit de sens, i-am spus eu. Viața e minunată. Trebuie să profităm de ea.

Am făcut noi asta? Am profitat de timp? Mă uit la copiii noștri și la viitorul care le sclipește în ochi. Nimic nu este încă prea târziu.

— Stai jos o clipă, îmi spune Sienna.

Scutur din cap. Mi se învârt prea multe lucruri în el.

Intru pe pagina cotidianului *Sydsvenskan* de pe telefon și citesc ultimele

noutăți.

Poliția suspectează comiterea unei infracțiuni în legătură cu accidentul de circulație din Köpinge de vinerea trecută, în care o femeie de 35 de ani a fost grav rănită. Împotriva femeii care conducea mașina a fost demarată o anchetă preliminară. Aceasta este bănuită de săvârșirea infracțiunii de neglijență în trafic și pricinuire de vătămări corporale.

Poate că, până la urmă, dreptatea va învinge.

Întotdeauna am avut încredere în ea. Providență, karma, numiți-o cum vreți. Echilibrul sistemului. Cum îți așterni, așa dormi.

Ușa se deschide încetișor. O lumină slabă se scurge de pe coridor și mă prinde în plasa unei realități tăioase ca un brici.

— Ai putea să vii cu mine, Micke? îmi spune doctorul Arif.

Picioarele îmi sunt grele ca plumbul. Scurta călătorie până în salonul Biancăi mi se pare nesfârșită.

În minte o văd pe Bianca ridicându-se din pat. Este supărată pe mine, vociferează și strigă, dar nu-mi pasă, fiindcă trăiește, e trează și ne iubim și totul o să fie bine.

Apoi imaginile din visul meu încep să se sfărâme încet și eu pășesc printre ruine până la patul în care doarme.

— Nu mă părăsi, iubito, îi șoptesc.

Bianca îmi răspunde cu imobilitate și tăcere. Ca o statuie cu un tub în gură.

Ce înseamnă o viață demnă? Clipesc și închid ochii, dar în fața mea văd o coajă goală, o legumă, un ambalaj uman.

— Te rog, stai jos, îmi spune Arif.

Ochii lui mari sunt încărcați de jale.

— Uite cum stau lucrurile, spune el. Din păcate, nu detectăm nicio activitate cerebrală la Bianca. Nu răspunde la niciun test.

Aștept un *dar*. Întotdeauna există un *dar*.

— Știi cumva care era poziția Biancăi față de donarea de organe?

Despre ce vorbește?

— Nu înțeleg, îi spun eu.

Doctorul Arif își coboară și privirea, și glasul.

— Îmi pare foarte rău. Nu este absolut nicio grabă.

Mă uit la Bianca.

— Dar respiră. Ce vreți să spuneți?

Arif înghite în sec.
— Bianca nu respiră singură. Intubația este cea care îi ține corpul în viață.
Nu mai rezist. Mă prăbușesc cu totul.
Pentrueternitate.
Ce s-a întâmplat cu *pentrueternitate?*

39.

Jacqueline. După accident

Luni, 16 octombrie 2017

Poliția ne-a chemat la audieri. În autobuzul spre Lund, Fabian începe să aibă îndoieli.

— Nu știu dacă pot să fac asta.

— O să te descurci, îi spun eu.

Se uită pe geam la ogoarele somnolente. Un plug, urmărit de un stol de ciori, taie brazde lungi în pământul negru.

L-am pregătit din timp. Am trecut prin totul de mai multe ori de când m-au sunat de la poliție. Fabian știe exact ce să facă.

— Urăsc să mint, îmi spune el.

— Dar nu trebuie să minți. Spui doar ce am hotărât. Despre restul nu spunem nimic.

— Și dacă mă întreabă?

Ezit și eu. Dacă n-o să meargă?

— Haide, îi spun eu când autobuzul se oprește.

Tăcuți, traversăm piața gării. Fabian își ține mâinile în buzunarele de la geacă și șapca peste ochi. Și eu, la rândul meu, îmi țin privirea în pământ.

Sediul poliției din Lund se află pe un colț de stradă și recepția este aproape goală. Numai de-aș scăpa fără să dau ochii cu Peter. Pășesc de-a lungul peretelui și mă grăbesc până la un ghișeu să explic pentru ce am venit.

O brunetă în jur de treizeci de ani se prezintă drept Emelie. Ea este cea care ne va interoga.

— Mă bucur că ați putut veni după o convocare atât de scurtă, ne spune ea.

Nu credeam că avem de ales.

— Bună, spune Emelie și îi întinde mâna lui Fabian.

El mormăie un „Bună” drept răspuns, fără să-i întindă mâna. Mă întreb

dacă ar trebui să-i explic, dar de ce aș face-o? Nu are dreptul să se aștept ca toți să o salute în același fel.

— Vreți ceva de băut?

Emelie urcă scările înaintea noastră.

— Nu, mulțumesc, îi spun eu.

Ne oprim lângă o mică sală de interogatoriu, unde ne așteaptă un bărbat înalt, ras în cap.

— Am vrea să vorbim cu fiecare dintre voi separat, spune Emelie. Dacă începem cu dumneavoastră, Jacqueline, Fabian poate să aștepte aici. Sunt câteva reviste acolo, dacă vrei să-ți umpli timpul cu ceva.

Fabian se așază în mijlocul canapelei de două locuri, îl întreb dacă este în regulă, iar el dă din cap afirmativ.

Emelie și bărbatul ras în cap m-au lăsat să intru în sala de interogatoriu și încep să vorbesc încă dinainte să mă așez.

— Sinceră să fiu, nu înțeleg de ce este necesară această audiere. Am povestit tot ce s-a întâmplat. Este obligatoriu să îl supunem și pe Fabian la asta?

Polițiștii se uită unul la celălalt.

— Fabian este un copil puțin mai special, le spun eu. Genul ăsta de lucruri îl fac să devină foarte nervos.

Emelie spune că înțelege.

— Avem doar câteva mici întrebări pentru el, spune colegul ei. Cu siguranță o să meargă repede.

— Cum vă simțiți după cele întâmplate? mă întreabă Emelie.

Are ochi blânzi de căprioară și un fel plăcut de a fi.

— Este înspăimântător. Încă nu îmi vine să cred că e adevărat. Suntem triști și șocați. Disperați.

Emelie își pune mâinile pe masă, una peste cealaltă, și se uită prin hârtiile ei. Colegul ei a dat drumul la înregistrare.

— Jacqueline, ați fost deja înștiințată despre suspiciunea de comitere a unei infracțiuni. Astăzi o să vă interogăm în calitate de suspect pentru neglijență în trafic și pricinuire de vătămări corporale. Aveți dreptul de a nu spune nimic pe durata audierii și, de asemenea, aveți dreptul la un apărător.

— Nu am nevoie de niciun avocat, le spun eu direct.

— Înțelegeți suspiciunile care sunt îndreptate împotriva dumneavoastră? mă întreabă bărbatul.

— Da.

— Care este punctul dumneavoastră de vedere în legătură cu ele?

Am mai trecut deja o dată prin toate astea.

— Îmi asum răspunderea pentru ce am făcut. Bineînțeles că nu am vrut să rănesc pe nimeni, dar dacă mă fac vinovată de vreo infracțiune, sunt pregătită să îmi primesc pedeapsa.

Emelie dă din cap afirmativ. Cred că îi pare rău pentru mine. Își dă seama, desigur, că cele întâmplate au fost un accident.

— Ne puteți povesti din nou ce s-a întâmplat vinerea trecută?

Amintirile mă catapultează înapoi în timp. Fabian și cu mine la Ica, BMW-ul în parcare. Cât de multe pot povesti?

— Trebuia să cumpărăm mâncare pentru cină și să facem aprovizionarea cu alimente de bază. Cel mai adesea îmi fac cumpărăturile la Lidl, e cel mai ieftin, dar Ica e mai aproape de noi.

— V-ați întâlnit cu cineva la Ica? mă întreabă Emelie. Vreun cunoscut?

Încerc să-mi păstrez mintea limpede și să respir calmă.

— În Köpinge cei mai mulți ne cunoaștem între noi. Bineînțeles că știu oamenii. Locuiesc acolo de zece ani.

— Așa e, spune Emelie. Dar vă amintiți de cineva anume cu care v-ați întâlnit vinerea trecută? V-ați oprit să vorbiți cu cineva?

Îmi mușc ușor buza de jos.

De fapt, cât de multe știe poliția? Poate că ne-o fi văzut cineva la Ica sau în parcarea din față. Și, dacă mă prind că am mințit sau că am ascuns ceva, se duce totul de râpă.

— Îmi amintesc că l-am văzut pe Roine acolo. Este profesor de muzică la școala din Köpinge, spun eu. L-am salutat.

— Și altcineva? spune bărbatul ras în cap.

Expresia lui este departe de a fi la fel de binevoitoare ca cea a lui Emelie.

— I-am salutat și pe polonezii care au chioșcul de dulciuri, îi spun eu. Iar afară, în parcare, am dat nas în nas cu unul dintre vecinii noștri, Ola Nilsson.

Emelie pare mulțumită, ca și cum ceea ce i-am spus se potrivește cu informațiile lor.

— Altceva vă mai amintiți? S-a întâmplat ceva înainte să urcați în mașină?

— Nimic deosebit.

— Mașina aceasta, spune polițistul și își scarpină țeasta cheală. Un BMW 323. Ați cumpărat-o acum vreo săptămână. Așa este?

— Da, da.

Ce să spun despre mașină?

— Există vreun motiv special pentru această achiziție?

Mă lupt cu nervozitatea, fac tot ce ține de mine să nu se observe.

— Aveam nevoie de o mașină nouă.

— Ce s-a întâmplat cu cea veche? Fiindcă ați avut o altă mașină înainte, nu e așa?

— Un Renault. Am dat-o la schimb.

— Deci nu avea vreo problemă.

Încerc să zâmbesc.

— Era veche. Pornea când voia ea.

Emelie pare să știe despre ce vorbesc din proprie experiență.

— Cum v-ați finanțat BMW-ul? mă întrebă el.

— Am luat un împrumut obișnuit pentru mașină.

Emelie îmi întâlnește privirea peste masă.

— Vă întrebăm deoarece achiziția mașinii iese în evidență în comparație cu cheltuielile dumneavoastră obișnuite. Dacă ne uităm la situația dumneavoastră economică, poate părea puțin curios că ați băgat atât de mulți bani într-o mașină.

Îmi suflu o șuviță de păr de pe față.

— Am cumpărat-o de dragul lui Fabian, le spun eu. El iubește BMW-urile.

Emelie zâmbește. Până și colegul ei se înmoaie, ca și cum ar înțelege și el. Probabil că e și el părinte.

— Cât de mult o să mai țineți mașina? îi întreb eu.

— O puteți lua chiar astăzi, spune Emelie.

Cheliosul tușește în îndoitura cotului.

— Să ne întoarcem la ziua de vineri. Dumneavoastră și Fabian ați stat în mașină, în parcarea de lângă supermarketul Ica. Ce s-a întâmplat după aceea?

Mi-aș dori să pot evita amintirile. Dacă nu mă gândesc prea mult la ele, imaginea din mintea mea pare să se schimbe. De parcă aș putea controla realitatea în așa fel încât ceea ce s-a întâmplat cu adevărat să se potrivească cu ceea ce povestesc.

— Am condus spre casă, îi spun eu.
— Direct spre casă?
— Da, durează cel mult trei, patru minute. Nu era trafic aproape deloc.
— Ați vorbit despre ceva anume, dumneavoastră și Fabian? Ce v-ați spus în mașină?
Încerc să îmi aduc aminte.
— Cred că am fost mai degrabă tăcuți.
Amintirile îmi revin sub formă de imagini statice, intermitente.
Mai întâi: strada din fața mea. Asfalt, frunze de toamnă și garduri vii de lemn-câinesc. Abia dacă se zărește vreun om pe-afară.
Următoarea imagine: gardul de tuia de pe colț. Mașina, care a prins o viteză prea mare. Teroarea de pe chipul lui Fabian.
Apoi: bum! Mașina frânează brusc și totul devine încețoșat și plin de umbre. Sunt azvârlită în față, iar centura de siguranță mi se întinde peste piept.
Într-o jumătate de secundă am și ieșit din mașină. Bicicleta este primul lucru pe care îl văd, roata care se învârte. Pe asfalt zace întinsă Bianca și eu nu mă mai opresc din țipat. Un țipăt ce vine din abis.
— Vreau să vă întreb ceva ce nu are nicio legătură cu asta, spune Emelie.
Își îndreaptă spatele și pielea de pe față pare să i se întindă.
— Avem o informație potrivit căreia de curând ați urmat o terapie împotriva abuzului de alcool. Ați putea să ne confirmați în caz că este adevărat?
Nu este niciun secret, totuși mă întreb de unde le vin informațiile. Gun-Britt? Sau Peter?
— Am fost la centrul de recuperare Nämndemansgården, îi spun eu. În curând se împlinesc opt săptămâni de când nu am mai băut.
— Felicitări, îmi spune Emelie.
Îmi place Emelie. Pare să fie un om cu care poți să te înțelegi.
— Sper că înțelegeți că a fost un accident, nu? Nu mai sunt bună de nimic de vineri și mă lupt în continuu să nu alunec pe panta aceea din nou. De dragul lui Fabian. I-am promis că nu mai beau niciodată.
— Înțeleg, spune Emelie.
— Am fost testată vineri. Eram trează.
— Știu. Totuși sunt nevoită să vă pun aceste întrebări.
— Bineînțeles, spun eu.

Își face doar treaba.

— Am mai făcut și o altă descoperire, spune Emelie, răsfoindu-și hârtiile. Este vorba despre Fabian.

Aerul mi se blochează în gât. De data asta ce mai e?

— S-a depus o plângere la poliție împotriva lui pentru comiterea unei infracțiuni.

— Da… așa e… dar asta a fost demult.

Scenele dezgustătoare îmi revin în minte.

— Dar ce are asta de-a face cu situația de față? o întreb eu.

— Probabil nimic, spune Emelie.

Atunci de ce pare așa de îngrijorată?

— Tot ce s-a întâmplat atunci a fost o mare greșeală, spun eu, fără să înțeleg nici măcar eu ce vreau să zic.

Emelie se uită în hârtiile ei și trage adânc aer în piept.

— Victima a fost o fetiță.

40.

Jacqueline. Înainte de accident

Mi-a plăcut serviciul meu la Bring. Am făcut mișcare pe bicicletă, am cunoscut o grămadă de oameni fericiți și m-am distrat cu colegii.

— Încă nu mă părăsești, nu? mă tot întreba Barbara.

Din prima zi a fost convinsă că aș putea să plec de-acolo în orice moment.

— Tu, care ești obișnuită cu ședințe foto strălucitoare, cât de mult o să suporți să livrezi pliante publicitare și avize de sosire a comenzilor prin poștă?

Puțin câte puțin, i-am distrus imaginea nejustificat de pozitivă pe care o avea despre munca de model. I-am povestit despre momentul în care am fugit de la etajul 16 pe scara de incendiu, pentru a scăpa de un agent care, stimulat de amfetamine, voia să mă stranguleze. Și despre cum l-am lovit pe un asistent fotograf drept între ochi când, pe nepusă masă, mi-a smuls chiloții într-un lift.

— Să fii poștăriță poate că nu e chiar așa de rău până la urmă, nu? a râs Barbara și și-a înfipt dinții într-unul din legendarele ei sandvișuri.

M-am simțit excepțional de bine cât am fost poștăriță. Asta până la episodul cu Dejan Brynhildsen.

•

Când Fabian a început clasa pregătitoare, am sperat că multe probleme aveau să-și găsească rezolvarea. Știa deja să scrie și să citească și părea foarte interesat să învețe mai multe. Eram destul de sigură că lipsa stimulării intelectuale de la grădiniță a contribuit la o parte din conflictele pe care le-a avut cu ceilalți colegi.

Asistenta școlii ne-a chemat la controlul de la șase ani, iar după testele pentru vedere și auz Fabian a răspuns fără tragere de inimă la întrebările despre obiceiurile lui alimentare, orele de culcare și colegii de joacă. Asistenta mi-a atras atenția că indicele lui de masă corporală era puțin prea mare și m-a întrebat dacă sunt familiarizată cu modelul farfuriei[29]. După

care nu am mai auzit nimic despre asta până într-o zi, când am găsit în cutia de scrisori o convocare la secția de neuropsihiatrie pentru copii și tineri.

•

Dejan era prea tânăr pentru un coordonator de echipă. Avea douăzeci și șapte de ani. Făcuse o carieră fulminantă la Bring. A terminat cu livrarea corespondenței după numai o jumătate de an și a ajuns până în biroul din Malmö, înainte de a fi numit responsabil pentru Köpinge.

Avea ochi căprui și își ținea părul prins în coadă de cal. Arăta ca un barman sau un DJ dintr-un club de noapte. Poza mereu, folosind cuvinte de genul *posh* sau *șmecher,* iar mie îmi spunea *fată*. Îl uram, dar în același timp nu puteam să-mi iau ochii de la el.

— Te vrea, mi-a spus Barbara într-o zi, când ne-am așezat pe platforma de încărcare după încă o tură de livrat poșta și am reușit să ne eliberăm bietele noastre picioare din șosetele transpirate.

— Da' de unde, termină.

— Oricum, eu nu aș ezita să-i dau o șansă, în locul tău, a spus Barbara, făcând un gest explicit cu limba.

Nu a durat mult până când Dejan Brynhildsen a devenit dușmanul fiecărui poștaș de la oficiul din Köpinge. Era un carierist care nu-și mai încăpea în propria piele și căruia nu-i păsa nici cât negru sub unghie de noi, minionii lui.

— Acum trebuie să dăm cu subsemnatul de fiecare dată când mergem în pauză, mi-a spus Barbara într-o dimineață. Și este interzis să ieșim la aer pe rampa de încărcare a poștei.

Dejan a reconfigurat districtele și a reușit să restrângă numărul de angajați cu o cincime. Eram convinsă că aveam să fiu și eu zburată. Ultimul venit, primul plecat. Dar într-o zi ne-am trezit că Torsten cel chel și Sture transpiratul nu mai erau cu noi. Mutați în altă parte.

— La Köpinge va rămâne doar elita, a spus Dejan cu un rânjet.

Barbara mi-a șoptit:

— În curând îmi vine și mie rândul.

— Asta n-o să se întâmple, i-am spus eu.

Într-o după-amiază târzie, pe când eram pe punctul de a ieși din camera pentru cafea, Dejan mi-a spus că vrea să vorbească cu mine.

Biroul lui era la fel de mare cât toată camera noastră de sortare. Scaunul lui de lucru arăta ca un nenorocit de tron.

— Am făcut ceva greșit?

Deja mă gândeam la ce alte slujbe aș fi putut să aplic.

— Dimpotrivă, mi-a spus Dejan. Vreau să te laud. Faci o treabă grozavă, Jackie.

Nu mă întrebase niciodată dacă poate să-mi spună așa.

— Jacqueline, l-am corectat eu.

— Așa, a spus el, cu privirea ațintită asupra mea.

A venit mult prea aproape de mine, și-a strâns buzele în formă de O și mi-a suflat bretonul de pe frunte. Imediat, mâna i-a alunecat încet pe coapsa mea.

Am vrut să-l lovesc cu genunchiul între picioare.

•

Personalul de la școală fusese cel care solicitase ca Fabian să fie examinat în secția de neuropsihiatrie pentru copii și tineri. Primul psiholog cu care ne-am întâlnit era un somnambul cu ochelari groși și voce tărăgănată. M-a intervievat în legătură cu calitățile mele de părinte și relația mea cu Fabian. În spatele fiecărei întrebări se ascundea un reproș. În două ocazii a vorbit cu Fabian și l-a studiat în timp ce se juca, citea sau când schița desenul unui copac și al unui lac cu o luntre pe el.

— Nu-i nimic în neregulă cu băiatul, a conchis tăios psihologul. Uneori, școala își închipuie tot felul de lucruri.

Potrivit educatoarelor, Fabian întâmpina dificultăți în a interacționa cu copiii de vârsta lui atât în timpul orelor în clasă, cât și în pauze. Nu era nicio noutate pentru mine.

— Este precoce, a spus psihologul. Fabian este un băiat inteligent și deosebit de pragmatic. Nu găsește nicio stimulare intelectuală în socializarea cu cei de vârsta lui. Să sperăm că vor ajunge și ei la nivelul lui în curând.

Am ieșit de la clinică pentru ultima oară țopăind și cu zâmbetul pe buze. I-am făcut cinste lui Fabian cu o înghețată la dozator la Sofiagrillen, afară, la soare.

Când l-am lăsat la școală, am plecat cu capul sus, șoptindu-mi în gând că nu eșuasem, că nu era nimic în neregulă cu Fabian, că de vină era mediul de la școală.

O săptămână mai târziu, profesorii m-au sunat din nou. Fabian se încuiase în rezerva de biciclete și refuza să mai iasă.

•

Dejan a convocat o ședință de evaluare a personalului. Eu am fost programată ultima, într-o după-amiază de vineri. Luminile erau stinse în toată clădirea, când m-am așezat să-mi aștept rândul în fața biroului. Dejan a întârziat.

— Sorry, am avut un telefon important.

Mi-a cerut să mă așez și a început să se învârtă în jurul meu.

— O să devenim cei mai buni din Scania, mi-a spus el. O satisfacție mai mare pentru clienți, o rentabilitate mai bună. Pentru asta e nevoie de o organizație redusă.

Deodată s-a oprit în spatele meu și a început să-mi maseze umerii cu mâinile lui calde.

— Știi că îmi place de tine, Jackie. Ești unul dintre cei mai buni oameni ai mei.

Avea un miros aspru și masculin. Mâinile îi erau puternice și apăsau exact în punctele potrivite.

— Știu că umbli mult cu Barbara, a spus el. Ea, din păcate, nu e făcută din același aluat.

— Poftim?

I-am dat mâinile la o parte și m-am întors spre el.

— Despre ce vorbești?

Dejan își ridică brațele în aer.

— Înțeleg că sunteți amice și așa mai departe. Și respect asta. Dar nu o pot păstra pe Barbara. Trage toată echipa în jos.

— Ai de gând să o muți pe Barbara?

I s-a schimonosit toată fața.

— Mda, am încercat. Dar nu o vrea nimeni.

M-a durut atât de tare. Știam cum e să fii ostracizat.

Aveam doar câteva secunde la dispoziție. Alegerea era între mine și Barbara, măcar atâta lucru înțelegeam și eu.

— Las-o în pace pe Barbara.

Dejan a părut șocat când am împins scaunul într-o parte și am trântit ușa cu toată forța. Am trecut ca acceleratul pe coridor, cu pași mândri și lacrimi în ochi.

O săptămână mai târziu, hârtia era pe masa mea de sortat poșta. Concediere din lipsă de activitate.

Barbara a plâns și a spus că trebuie să existe ceva ce-am putea face.

Sindicatul? Nu eram înscrisă în sindicat.

O petiție? Am râs și i-am promis că totul avea să fie bine.

Eu o să mă descurc. Ea o să mă uite.

•

Înainte de a intra în clasa întâi, școala a propus ca lui Fabian să i se desemneze o persoană care să îl ajute în clasă. O fată plină de viață, care tocmai abandonase liceul și își schimba culoarea părului în fiecare săptămână. Fabian a spus că e în regulă, dar nu înțelegea de ce tocmai el, care era cel mai deștept din clasă, trebuia să aibă un profesor în plus, când existau atât de mulți alți copii care aveau mai multă nevoie de așa ceva.

Am avut noroc că acasă, în piațetă, îl avea pe Bengt.

De îndată ce se simțea abătut, o ștergea la numărul 13, la Bengt, și se întorcea cu soarele în priviri.

— Bengt este bunicul lui Alice, dar spune că pot să-i zic și eu bunicu', dacă vreau.

M-a cuprins un val de căldură. Bineînțeles că era vina mea că lui Fabian îi lipsea un model masculin în viața lui, dar Bengt era cel mai bun la care m-aș fi putut gândi.

În anul în care Fabian urma să împlinească opt ani și în care eu am devenit șomeră, Bengt a cumpărat o piscină gonflabilă pentru *nepoții lui.* Fabian a refuzat să intre în ea, apa nu era suficient de caldă. De aceea Bengt a fost nevoit să alerge încolo și-ncoace între baie și bazin cu o găleată de plastic, ca s-o umple cu apă fierbinte.

Când fata lui Bengt, o cucoană îngâmfată în pantofi cu tocuri și fustă pantalon, a venit să se debaraseze de Alice, lăsând-o în grija bunicului, ca de obicei, Fabian stătea în piscină cu manșete gonflabile în jurul brațelor și ochelari de înot pe față.

— Vreau și eu să fac o baie, a spus Alice.

Mama ei s-a uitat acuzator la Bengt și la mine. Niciodată nu ascunsese ce credea despre faptul că tatăl ei îl lăsa pe Fabian să-și petreacă timpul acolo. După câte se părea, considera că îmi revenea mie sarcina de a pune capăt acestui lucru, deoarece Bengt avea o inimă prea mare pentru așa ceva.

— Nu avem costum de baie la noi, i-a spus ea lui Alice. Și nu sunt mai mult de șaptesprezece grade în aer.

— Dar sunt treizeci și patru în apă, a spus Fabian fluturând un

termometru de plastic.

— Bineînțeles că intri și tu să te scalzi, a spus Bengt mângâind-o ușor pe Alice pe cap.

În timp ce se dezbrăca de tot pe gazon, fetița dârdâia de frig.

— Vino, i-a spus Fabian.

Și ea a sărit în apa caldă.

Mama ei ne-a aruncat o privire îmbufnată, înainte să-i dea lui Bengt o îmbrățișare rapidă.

— Uite, eu trebuie s-o șterg. Am programare la terapeut peste zece minute. La terapeuta pentru unghii, vreau să spun.

Bengt i-a făcut un semn cu mâna, în timp ce copiii plonjau în apă și se bălăceau împreună în piscină. Am zâmbit în sinea mea când am traversat piațeta în drum spre casă. M-am gândit să mă răsfăț cu două-trei pahare de vin.

Am fost plecată maximum jumătate de oră. Când m-am întors și am deschis poarta, Bengt era ghemuit lângă piscină și o consola pe Alice. Fetița era înfășurată într-un halat și clănțănea din dinți.

— Ce s-a întâmplat?

M-am repezit spre Fabian. El era încă în apă, cu privirea fixă și capul plecat. Ochelarii de înot îi lăsaseră cercuri roșii pe față, iar manșetele pentru brațe pluteau pe lângă el.

— A atins-o, a spus Bengt.

— Ce vrei să zici?

Fabian s-a întors în altă direcție.

— Ce-ai făcut?

L-am prins de braț și l-am scos pe sus din piscină.

— Ce i-ai făcut?

— Ia-l ușor, mi-a spus Bengt.

— Voiam doar să văd cum arată, a spus Fabian. N-am mai văzut niciodată o păsărică până acum.

Creierul mi s-a scurtcircuitat și stomacul mi s-a ridicat în gât.

Fabian își trăgea nasul și plângea cu suspine. L-am mângâiat pe păr, băiatul meu iubit. În mine se amestecau dezgustul și tristețea.

Acceptasem de multă vreme că Fabian era altfel decât ceilalți și că întâmpina dificultăți în interacțiunile sociale. Nu percepea semnalele lumii exterioare la fel de clar ca majoritatea. Dar nici nu aveam de gând să tolerez

ca el să trateze fetele cu lipsă de respect. De data asta încălcase toate limitele. Acum era vorba de un abuz.

— Chiar m-a durut, a spus Alice.

Bengt a cuprins-o cu ambele brațe.

— Trebuie să îi povestesc despre asta mamei ei, a spus el.

— Bineînțeles.

L-am înțeles.

Și am mai înțeles și că mama lui Alice avea să se facă foc și pară.

41.

Mikael. Înainte de accident

Iarna lui 2016

Tocmai terminasem ora de gimnastică la aparate, când Roine m-a oprit pe scări.

— Trebuie să vii cu mine. E vorba de Fabian.

Roine a mers cu pași hotărâți până în sala de muzică, unde Fabian stătea cu mâinile strânse între coapse.

— Doar ești îndrumătorul lui acum, nu? a spus Roine trăgându-se de mustață.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat eu.

Fabian a mormăit ceva neinteligibil.

— A suflat din trompetă drept în urechea unei colege de clasă, a spus Roine. Am încercat să-l fac să înțeleagă că în felul acesta poate provoca deficiențe de auz.

— De ce ai făcut asta? l-am întrebat pe Fabian.

S-a uitat țintă la mine.

— Cânta prost.

Își bătea joc de mine? În orice caz, avea o figură serioasă.

— Cred că e mai bine să stau de vorbă cu Fabian între patru ochi, i-am spus lui Roine, care n-a avut nicio obiecție și a început să-și stângă imediat lucrurile.

— Povestește-mi, acum, i-am spus lui Fabian imediat ce am rămas singuri. Ce s-a întâmplat?

Și-a înfășurat mâinile una în jurul celeilalte, în poală.

— Cred că Roine are și el o deficiență de auz.

— Poftim?

— Urma să cântăm *We shall overcome,* dar Sofie, Tindra și alte câteva fete au cântat *Scula lui Fabi este strâmbă*. În cele din urmă am luat trompeta și i-am suflat lui Sofie în ureche.

— Deci Roine nu le-a auzit pe fete?
— În orice caz, trompeta nu a ratat-o.
Am suspinat adânc.
— O să vorbesc cu el.
— Nu mai contează, a spus Fabian. Acum sunt chit cu ele.
M-am uitat la ceas. Întârziaserăm deja amândoi la următoarea oră.
— Mulțumesc oricum, mi-a spus Fabian.
Cât de multe mai trebuia să îndure puștiul ăsta? N-avea cum să-i fie ușor să fie diferit într-o comunitate mică și omogenă precum Köpinge.
Știam că Biancăi nu-i plăcea deloc asta, dar eram bucuros că Fabian avea atât de multă încredere în mine. Iar asta nu însemna că trebuia să intru mai des în contact cu Jacqueline.
Fabian a zâmbit și mi-am pus ușor mâna pe umărul lui.
Nu ar fi trebuit să fac asta. S-a smucit într-o parte, de parcă aș fi avut cărbuni încinși între degete.
— Nu mă atinge!
— Scuze, i-am spus eu.
Gâfâia și scutura din cap.
— Urăsc contactul fizic.

•

Pe la ora patru am plecat cu bicicleta la grădiniță să o iau pe Bella. Întârziasem și îmi curgea transpirația pe sub jacheta groasă, matlasată, în timp ce umblam prin clădire.
Până la ora asta, cei mai mulți copii fuseseră deja luați de la grădiniță. În Köpinge, părinții cu copii mici nu lucrau cu normă întreagă.
Bella stătea pe podea și construia ceva din cuburi. Am strigat-o și ea mi-a sărit în brațe.
— Ai avut o zi bună? am întrebat-o.
— Da.
Și-a îngropat fața în pieptul meu.
— Totul a fost super, a spus o voce din spatele nostru.
O voce pe care o recunoșteam.
— Nu-i așa, Bella?
Jacqueline o bătu ușurel pe Bella pe umăr.
— Bună, i-am spus eu. Deci aici ești.
— Fac un stagiu de practică la grădiniță. De mult mă tot gândesc că aș

vrea să lucrez cu copiii. E grozav de amuzant.

Bineînțeles că-i înțelegeam bucuria. Dar chiar trebuia să lucreze la grupa Bellei? Bianca avea să ia foc.

— Jacqueline este noua mea educatoare, mi-a spus Bella.

Am afișat un zâmbet și am sperat ca neliniștea să nu mi se strecoare în suflet.

— Ce frumos! Bine ai venit, Jacqueline!

*

În seara aceea, Bianca a avut o vizionare suplimentară în Lund.

— Mă aduce Ola acasă, mi-a spus ea la telefon. Ciugulim ceva pe drum, așa că nu trebuie să-mi păstrezi nimic pentru cină.

— Ola? i-am spus eu. Banca nu se închide la ora trei în fiecare zi?

Ce făcea el la birou atât de târziu?

Bianca a izbucnit în râs.

Gelozia nu este niciodată frumoasă, dar probabil că este mai puțin periculoasă decât naivitatea.

Când a ajuns acasă, trimisesem deja copiii la culcare și urmăream știrile sportive stând pe canapea și cu picioarele întinse pe măsuța de cafea. Bianca a intrat direct în casă, fără să-și scoată pantofii sau jacheta.

— A venit o fată din Köpinge în seara asta la vizionare. O știi, mama gemenilor Keanan și Kit.

— OK?

O știam foarte bine. Gemenii erau jucători de hochei pricepuți. Mama lor era o blondină care își făcuse o operație de înfrumusețare și care, potrivit zvonurilor insistente, își părăsise soțul pentru antrenorul ei personal, cu douăzeci de ani mai tânăr.

— Mi-a povestit că, atunci când copiii erau mici, ea și Jacqueline au fost în același grup de mame, a spus Bianca. Dar până la urmă celelalte mame au fost nevoite să pună punct. I-au dat afară pe Jacqueline și pe Fabian.

Mi-am frecat cu putere ochii obosiți.

— De ce?

— Fabian nu era în stare să se joace cu ceilalți copii. S-au iscat numai conflicte și certuri tot timpul, a spus Bianca.

— Dar nu e nimic ciudat în asta, nu? Știi cum e Fabian. Bianca a început să-și descheie nasturii de la jachetă.

— Dar nu Fabian era problema. Ci Jacqueline.

— Cum așa?

— Îi ținea tot timpul partea lui Fabian, mi-a spus Bianca în timp ce-și scotea mâinile din jachetă. Orice se întâmpla, întotdeauna era vina altcuiva. Săracul Fabian era nevinovat, iar celelalte mame eșuaseră cu copiii lor. În cele din urmă s-a umplut paharul și au încetat să o mai invite la întâlnirile lor.

— Ce naiba?

Părea să semene cu dinamica cu care mă confruntam cel puțin o dată pe săptămână la școală. Copii de paisprezece ani, care nu puteau niciodată să cadă de acord, se vorbeau pe la spate și aruncau vina unii pe alții.

— A făcut vreo ofertă? am întrebat-o eu.

Bianca s-a uitat mirată la mine.

— Cine?

— Mama gemenilor. A făcut vreo ofertă pentru apartament?

— Ahhh, a spus ea. Nu, dormitorul era prea mic.

•

Când ne-am băgat în pat ceva mai târziu, simțeam că îmi păstrasem propriile vești prea mult timp.

— Bianca, i-am spus eu.

Bianca își trăsese pătura peste ea și se întorsese cu spatele la mine.

— Mmm, a murmurat ea în pernă.

— M-am întâlnit cu Jacqueline la grădiniță astăzi.

Încet, s-a rostogolit spre mine și un nerv îi zvâcnea deasupra buzei.

— Se pare că va lucra la grupa Bellei, i-am spus eu.

— Dar e absurd.

Bianca își scutură capul.

— Dintre toate grupele, tocmai în asta. Probabil că a cerut să fie repartizată acolo.

— De ce ar face asta? i-am spus eu.

Bianca și-a dat ochii peste cap.

— Da, chiar, de ce?

Evident că se gândea la toată vorbăria lui Gun-Britt.

Era geloasă.

Eram geloși unul pe altul.

— De dragul meu?

Nu am putut să mă abțin să nu râd.

— Sigur, sunt irezistibil, dar nu crezi că exagerezi?

Bianca nu părea să aibă chef de glume. Nu a spus nimic și asta m-a făcut să mă îngrijorez. Chiar credea că Jacqueline avea de gând să mă seducă în fața propriei familii?

— Există o grădiniță particulară de cealaltă parte a parcului, mi-a spus ea. Printre noile clădiri construite. Poate am putea s-o mutăm pe Bella acolo. Am auzit că a fi mult mai bună. Spații frumoase și mâncare bună.

— Din câte am auzit eu, lista de așteptare este de câțiva ani, i-am spus.

Iar Bianca știa asta foarte bine.

— Sincer acu', i-am spus. N-ai încredere în mine? De ce aș fi interesat de Jacqueline?

Bianca și-a tras pătura până la bărbie.

— Mă face să mă simt incomod, atâta tot. După toate poveștile care ne-au ajuns la urechi, chiar crezi că este potrivită să se ocupe de copii?

— N-ar trebui să-i dăm o șansă? i-am spus eu.

Fața Biancăi s-a luminat. Părea că i-a venit o idee.

— O pot întreba pe Gun-Britt. Poate că ea și Åke vor să stea cu Bella în timpul zilei.

— Mhhh.

Sincer, nu puteam să mă gândesc la ceva mai rău.

— Hai să o lăsăm puțin, să vedem mai întâi cum se poartă, i-am spus eu. Dacă lucrurile nu merg bine cu Jacqueline la grădiniță, vorbim cu Gun-Britt.

Bianca părea mulțumită de această soluție.

Am sărutat-o pe obraz. Mă simțeam mizerabil din cauză că fusesem gelos mai devreme. Acum îmi era rușine.

— Heei, i-am spus, strecurându-mi mâinile sub pătura ei. Te iubesc mai mult decât orice altceva pe lume. Știi asta, nu?

Ne-am sărutat mult timp, cu tandrețe.

Când i-am atins punctul sensibil de sub braț, a început să chicotească.

Între timp, Jacqueline îmi bântuia mintea. Într-adevăr, flirtase cu mine, dar m-am gândit că e felul ei normal de a se purta, că nu manifesta un interes special pentru mine.

I-am desfăcut Biancăi sutienul și l-am aruncat pe jos. I-am atins ușor sânii cu buzele. Ea a început să respire rapid.

Mâna mea între coapsele ei. Mișcări lente. Degetele mi-au alunecat sub

marginea chiloților și au dispărut în umezeala ei.

În timp ce mă călărea, am apucat salteaua și m-am străduit să rezist cât mai mult timp. Gemeam cu ochii închiși.

În fața mea am văzut-o din nou pe Jacqueline. Sânii și șoldurile, spațiul acela îngust dintre picioarele ei lungi și suple. Despre ce naiba era vorba? Am șters-o din minte și am alungat-o clipind de câteva ori.

Am întors-o pe Bianca pe-o parte și am pătruns-o din lateral. Mi-a rostit numele.

De îndată ce am închis ochii, Jacqueline era din nou acolo.

Era o trădare înspăimântătoare, dar nu puteam să fac nimic în privința asta.

42.

Mikael. După accident

Luni, 16 octombrie 2017

Tăcerea este totală. O lumină se stinge în mine. Tot ce era în alertă și vuia, toată panica, toată furia și frustrarea dispar într-un mare nimic.

Mă cufund în întuneric.

Copiii sunt cu mine, îi aud cum plâng. Le țin mâinile mici într-ale mele, dar știu că de-acum nu le mai sunt de ajuns. Cum aș putea să le mai fiu vreodată de-ajuns?

Un om este un trecut, un prezent și un mai apoi. Dar când ceea ce așteptam nu ne mai așteaptă, când prezentul este un mare gol, ce mai rămâne? Amintiri și povești. Unii spun că trăiești atâta vreme cât oamenii își aduc aminte de tine, dar toată lumea știe că moartea este definitivă, iar amintirile pălesc repede.

Îți văd chipul, dar nu și pe tine.

Inima ta bate, îi simt vibrațiile sub mâna mea, dar tu nu mai ești acolo. Ne-ai părăsit.

Este cel mai lung moment din viețile noastre. Bella și William își înnoadă brațele în jurul mâinilor mele, niciunul dintre noi nu vrea să le dea drumul.

Inima ta va bate în curând într-un alt trup. Arif spune că organele tale pot salva mai multe vieți și asta ar trebui să ne aline, dar în întuneric există doar întuneric.

Aș vrea mai degrabă să mă doară, să mă pot revolta.

— Vrei să-l chem pe preotul spitalului? mă întreabă doctorul Arif.

— Ce poate să facă el?

Nu vreau niciun preot. Dumnezeul meu nu lasă copiii mici fără mamă.

Cineva aprinde o lumânare pe masă. Flacăra arde în apropierea părului tău frumos, împrăștiat pe pernă, a micilor gropițe din obraji, a semnului din naștere și a buzelor subțiri.

Încerc să mă ridic, dar picioarele-mi sunt grele, iar corpul pare să-mi alunece, ca și cum aș fi aspirat de podea.

— Nu mă părăsi, iubito, îți șoptesc.

Bella se aruncă asupra ta și îți scutură mâna.

— Trezește-te, mami! Trezește-te!

Sienna ia copiii și îi duce afară, iar eu te țin de mână în timp ce Arif mă întreabă dacă sunt pregătit.

Cum aș putea fi vreodată pregătit? Nimic din viață nu pregătește un om pentru așa ceva.

— Ești pregătit?

Niciodată nu voi fi pregătit.

— Te iubesc, spun eu.

Un ultim sărut.

— Pentrueternitate.

Pentrueternitate se sfârșește aici.

43.

Mikael. Înainte de accident

Iarna lui 2016

Târâsem înăuntru lăzile cu decorațiuni pentru Crăciun din magazie, atârnasem stelele și probasem luminițele electrice. Când Bianca a ajuns acasă cu sufletul la gură, copiii se jucau cu ieslea pe care o moștenisem de la părinții mei.

— Îmi pare rău, am întârziat?

Un pupic rapid după care l-a îmbrățișat pe William care tocmai le permisese celor trei magi să-i atace pe Iosif și pe pruncul Iisus cu bastoanele lor.

— Uite, mami! Un măgar zburător, a spus Bella.

Bianca a râs fără entuziasm.

— Acum sunt de-a dreptul revoltată, mi-a șoptit.

Am pus la o parte steaua de hârtie care refuza să stea lipită de pervazul de la geam.

— Îți aduci aminte de Bengt, îmi spune Bianca. Cel care a locuit aici?

— Da. Firește.

— Avea o nepoată pe nume Alice, de care avea grijă din când în când. Și știi că Fabian îi spunea lui Bengt bunicul și se strecura mereu la el.

Suna ca o interpretare de-a lui Gun-Britt sau poate de-a lui Ola, dar nu era momentul potrivit să protestez.

— S-a terminat când Fabian a pipăit-o pe fată. Făceau baie împreună într-o piscină gonflabilă când lui Fabian i s-a năzărit să îi bage degetele în părțile ei intime.

Un val de acid mi s-a urcat în gât.

— Unde ai auzit asta?

— Bănuiesc că asta nu contează. Fiica lui Bengt a înnebunit de furie. Cine nu ar fi înnebunit în locul ei? A depus plângere la poliție, dar Bengt a continuat să socializeze cu Fabian și cu Jacqueline. În cele din urmă, fiica a

rupt orice legătură cu Bengt.

M-am gândit la Bella.

— Când a fost asta? Câți ani avea Fabian când s-a întâmplat?

— Când a abuzat-o fizic pe fetiță? a spus ea ca pentru a scoate în evidență ce făcuse. Avea vreo opt, nouă ani. Poliția a trimis cazul mai departe la serviciile sociale.

— Nu trebuie s-o mai lăsăm niciodată pe Bella singură cu Fabian, i-am spus eu.

Îmi părea rău pentru el, dar nu era o persoană în care să poți avea încredere. Și când era vorba de Bella nu eram dispus să risc.

— Ola crede că ar trebui să vorbim cu șeful grădiniței sau să trimitem un e-mail primăriei, a spus Bianca. Jacqueline nu ar trebui să fie lăsată să lucreze cu copiii.

Suna drastic. Și nu foarte logic.

— Nu poate fi ea de vină pentru ce s-a întâmplat.

— Era responsabilitatea lui Jacqueline, spune Bianca. Un copil de opt ani ar trebui să înțeleagă că nu poate atinge o fetiță în felul ăla. Încetează să o mai aperi chiar și acum.

— Nu apăr pe nimeni.

Doar că nu eram așa de sigur că totul era alb sau negru. Nimic nu era simplu în ceea ce-l privea pe Fabian Selander.

— Și tu trebuie să vorbești cu șeful tău la școală, a spus Bianca. Despre treaba cu mentoratul lui Fabian. Nu-mi place absolut deloc asta.

Cred că avea dreptate, nu fusese deloc o idee bună. Poate că trebuia să îi ținem la distanță pe Jacqueline și pe Fabian. În același timp era mare păcat, pentru că Fabian chiar avea încredere în mine. Nu putea să iasă nimic bun din faptul că lumea adulților îl abandona.

— Cred că ar trebui să vorbim cu Bella și cu William despre asta, mi-a spus Bianca.

Eram sceptic, dar nu voiam să dau naștere la o dispută, așa că, în scurt timp, copiii stăteau pe canapea, cu un aer îngrozit.

— Știți, nu-i așa, că nu e voie să atingeți niciodată corpul altcuiva, le-a spus Bianca.

Obrajii i s-au împurpurat și mi-a cerut ajutor din priviri.

— *Stop, corpul meu,* le-am spus eu.

Era un lucru asupra căruia se insistase la grădiniță.

Bella a zâmbit, recunoscând deja ce le spusesem.

— Corpul vostru e doar al vostru, a intervenit Bianca. Nimeni nu are voie să pună mâna pe el.

Chiar era necesar să le spunem asta? Copiii păreau mai degrabă derutați.

— Dar dacă vreau să-l atingă cineva? a întrebat Bella.

Bianca și-a strâns buzele. Și s-a uitat din nou la mine cu o privire rugătoare.

— Există anumite locuri unde nimeni nu are voie să pună mâna, i-am spus eu. Indiferent dacă vrei sau nu.

— Care locuri?

— Ei bine, între picioare.

— Poftim? a râs Bella.

Bianca i-a arătat.

— Aici, de exemplu.

— La păsărică?

— Exact.

— William nu are păsărică, a spus Bella. El are puțulică.

— Nimeni nu are voie să pună mâna nici pe puțulică lui William, a spus Bianca.

— Și nimeni nu are voie să pună mâna pe păsărica mea, a spus Bella veselă.

— Corect.

— Nici măcar eu?

Bianca a respirat adânc, roșie toată.

— Mda, ba da, tu ai voie clar, i-am spus eu.

— OK, spuse Bella. Și după ce fac pipi? Atunci aveți voie să mă ștergeți voi?

— Da, bineînțeles.

— Mami și tati au voie să pună mâna pe păsărică, a spus Bella.

Bianca își împreună mâinile sub bărbie.

— Da, așa e, când te ștergem, i-am spus eu.

— Sau mă dați cu alifie.

— Da, sigur, și când te dăm cu alifie.

Bianca s-a uitat la mine și a dat din cap.

În timp ce eu mă pregăteam pentru o nouă luptă cu steaua de Crăciun, a trecut prin fața mea în drum spre hol.

— Hai că sigur a mers bine discuția cu ei, mi-a spus, dispărând în sus pe scări.

•

În prima zi a sărbătorilor de Crăciun i-am dus pe copii la patinoarul din Lund. Bianca avea o vizionare, ceea ce era perfect, deoarece condiția ei pentru ca William și Bella să patineze era ca ea să nu fie nevoită să-i vadă.

De când dăduse peste un videoclip în care un copil fusese lovit de o patină de hochei în față, avea aceeași poziție față de patine ca și față de avion, barcă, parc de distracții și orice altceva care putea pune în pericol viața și sănătatea.

Încetasem să-i mai aduc contraargumente. Spaimele Biancăi erau lipsite de logică și, adesea, cel mai ușor era să mă adaptez, pentru a evita să se mai îngrijoreze inutil.

Când William era bebeluș, Bianca făcuse câteva ședințe de psihoterapie cognitiv-comportamentală. O lună sau două am observat o îmbunătățire semnificativă, dar încetul cu încetul a redevenit aceeași ca la început.

— Putem să mâncăm la McDonald se în drum spre casă? m-a întrebat William după ce am ieșit de pe gheață și îi desfăceam șireturile de la patine.

— Te rog, tati, a spus și Bella cățărându-se pe mine.

— Sigur că putem.

Am dus mașina ia gară și am mâncat la Burger King, în piața Kunt den store.

— Știți ceva? Mami lucrează în apropiere azi. Vreți să mergem să o vizităm?

Apartamentul pe care trebuia să-l prezinte Bianca se afla la o aruncătură de băț, pe strada Winstrupsgatan. La Stockholm luasem parte la multe vizionări de-ale ei. Cel mai adesea, incognito. Era ca un fel de joc. Mă plimbam prin jur și mă uitam ca orice potențial cumpărător. Normal că nu făceam nicio ofertă, de fapt nu rosteam niciun cuvânt. Dar întotdeauna fusese incitant și eram foarte mândru de Bianca, eram fericit să o văd lucrând, să văd cât de pricepută era, cât de cunoscătoare și de fermecătoare. După aceea puteam să vorbim ore întregi despre apartament și despre cei care veniseră să-l viziteze. Uneori pariam pe cine va licita și cine va cumpăra în cele din urmă locuința.

— Să ne prefacem că nu o cunoaștem pe mami? i-am întrebat pe Bella și

pe William când stăteam în fața panoului publicitar cu logoul agenției imobiliare și o imagine a Biancăi zâmbind.

— De ce? a întrebat Bella.

— Ne prefacem că vrem să cumpărăm apartamentul.

— O să fie marfă, a spus William.

O împinse ușor pe Bella și începu să alerge în jurul meu.

Pe casa scărilor mirosea a cafea. La etajul doi ușa era larg deschisă și în hol ne-am pus papucii albaștri de protecție peste pantofi.

— Uită-te la mine, a spus Bella și a făcut o piruetă pe covor.

Mi-am croit drum printr-un hol îngust dregându-mi glasul și mormăind. Un bărbat înalt, cu barbă de hipster, a fost nevoit să se lipească de perete ca să putem să-i ocolim burta. M-am uitat peste umăr, pentru a mă asigura că William și Bella mă urmează.

Camera de zi cotea într-un arc lung în jurul unei frumoase sobe de teracotă, una dintre cele mai frumoase pe care le-am văzut vreodată. Oamenii se mișcau în grupuri mici de-a lungul podelei.

În mijlocul încăperii stătea Bianca, strălucind într-un sacou bine călcat și cu părul desfăcut.

— Mami! a strigat Bella.

— Ce prostănacă, a mormăit William. Doar trebuia să ne prefacem…

L-am bătut ușurel pe umăr.

— Nu contează. Data viitoare.

M-am uitat la Bianca. Mă așteptam să fie surprinsă. Mi-a fost chiar teamă că s-ar putea enerva, dar chipul ei exprima cu totul altceva. Groază.

— Ce faceți aici? i-a spus ea Bellei.

O secundă mai târziu am înțeles și de ce. Lângă ea, cu brațele pline de broșuri glossy, stătea nimeni altul decât Ola Nilsson.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat el.

Nu era clar cui i se adresa.

Ce căuta el aici oare? Bianca nu spusese niciodată că Ola obișnuia s-o însoțească la vizionări.

— Ne-am gândit să îți facem o surpriză, i-am spus eu Biancăi. Să o vizităm pe mami la muncă.

Am auzit până și eu cât de exasperat mi-a sunat glasul.

Bianca mi-a zâmbit iritată, pe deasupra capetelor copiilor.

— Am fost la patinoar, i-am spus eu și m-am uitat la Ola.

— Nu e momentul potrivit acum, mi-a spus Bianca. După cum vezi, este plin de lume. Ți-aș fi putut spune, dacă m-ai fi sunat sau mi-ai fi trimis un mesaj mai întâi.

— Atunci, îmi pare rău, i-am spus eu. Nu te mai deranjăm.

I-am prins pe William și pe Bella și i-am împins spre intrare.

— Dar, tati! Abia ce-am ajuns. Trebuia să…

— Altă dată, i-am spus eu. O să o vizităm pe mami la lucru altă dată.

Nu mi-am dat seama de la început, dar din tăcerea copiilor, care s-a lăsat imediat, din capetele lor plecate, am înțeles că tonul meu fusese dur.

Când am parcat în fața casei, pe Bråkmakargatan, am observat că aveam două mesaje de la Bianca. Își cerea scuze că fusese nepoliticoasă, îmi scria că fusese megastresată, dar că vizionarea a mers foarte bine. Deja începeau să apară primele oferte.

I-am răspuns: *Nicio problemă.*

Iar apoi: *Ce căuta Ola acolo?*

Cu siguranță că păream gelos, dar nu-mi mai păsa, începusem să mă satur de Ola. Ce era de fapt între ei?

Am ajutat copiii să se îmbrace în pijamale și i-am spălat pe dinți. În timp ce Bella își alegea o carte de pe raft a sosit și răspunsul Biancăi:

A participat în calitate de reprezentant al băncii. Așa fac uneori.

Două ore mai târziu m-am trezit în patul dublu cu câte un copil adormit pe fiecare umăr și cu cartea deschisă pe piept. Fără Bianca.

M-am ridicat tiptil din pat, fără să-i trezesc pe William și pe Bella, și m-am furișat în întunericul de la etaj. Sunete metalice și o lumină albastră răzbăteau dinspre camera lui William. Bianca se culcase în patul lui și adormise cu telefonul lângă ea pe pernă.

Am stat și am privit-o multă vreme. Aerul se scurgea încet din mine ca și cum ceva fusese perforat.

44.

Jacqueline. Înainte de accident

Iarna lui 2016

Pentru prima oară, petrecerea anuală cu vecinii nu avea să se țină vara. Când Åke a propus să o facă în noaptea de Anul Nou, noi, ceilalți, n-am avut de ales. Pentru că noi am fost cei care l-am convins să o mute, acum nu puteam să dăm înapoi.

— Dar toată lumea o urăște, a spus Fabian. Nimeni nu vrea să fie acolo.

— Micke și Bianca sunt cumsecade, nu? i-am spus eu. Și poți s-o ștergi acasă după ce terminăm de mâncat.

Am făcut o piruetă în fața oglinzii în noua mea rochie cu bretele subțiri pe care tocmai o cumpărasem.

— Ce părere ai?

— Frumoasă, a spus Fabian fără prea mare interes.

După o rezistență colosală, a început să-și încheie nasturii de la singura cămașă pe care o avea, și-a pus șapca pe cap și s-a dus să mă aștepte pe hol.

În timp ce traversam piațeta, în aerul rece al serii de iarnă a răsunat ecoul unei petarde solitare. Gun-Britt ne-a întâmpinat cu vin spumant și îmbrățișări. Ola, Bianca și Micke erau deja acolo, îmbrăcați la patru ace și cu pantofi eleganți.

— Ce păcat că Peter nu a putut să vină, mi-a spus Gun-Britt.

Ola a prins imediat momentul să se lege de asta.

— Nu vine?

Părea așa de mulțumit încât până și Bianca a observat.

— Trebuie să lucreze, i-am spus eu.

Doar că nu era tot adevărul. Aveam patruzeci de ani și nu eram în stare să am o relație normală. Penibilă era numele meu.

Toată toamna a fost un sus-jos. O zi ne certam, urlam și aruncam cu lucruri unul în altul. Ziua următoare ne ceream scuze, făceam sex de

împăcare și planuri pentru viitor cu fluturi în stomac.

A doua zi de Crăciun a strigat la mine că i-am cumpărat cadouri prea scumpe lui Fabian. Așa că s-a terminat când l-am dat afară pentru a nu știu câta oară.

Cel puțin acum nu mai eram nevoită să stau cu teama că putea să mă facă din nou de rușine de Anul Nou. Nimeni nu voia o reluare a petrecerii mele de patruzeci de ani de astă vară.

— Un sfârșit de an bun, a spus Micke și a ridicat paharul de vin spumant.

— Și un început bun, i-am răspuns eu și am zâmbit.

După cină, Åke a pus pe masă o întreagă colecție de sticle de băuturi. Eu m-am limitat la vin, dar Ola și Micke s-au năpustit ca niște copii într-un magazin de dulciuri. Așa că nu durat mult până când au început amândoi să se bâlbâie și să râdă tare.

— Pot să mă duc acasă acum? a întrebat Fabian. Ai promis.

I-am spus să le mulțumească lui Gun-Britt și lui Åke pentru petrecere înainte să plece. Bineînțeles că eram tristă că băiatul meu crescuse atât de mare încât nu mai voia să ia parte la asemenea lucruri, dar mi-am amintit cum mă simțeam și eu la vârsta lui. Tatăl meu mă obligase adesea să îndur petrecerile groaznice ale adulților.

Bianca stătea lângă mine și s-a uitat lung după Fabian când a plecat. Atmosfera dintre noi era cam încordată și am încercat să găsesc ceva despre care să vorbim.

— Sunt atât de fericită pentru stagiul meu la grădiniță, i-am spus eu. Îmi place foarte mult. Copiii sunt fantastici.

Nu era nicio exagerare. Îmi iubeam noul serviciu.

— Foarte bine, a spus Bianca scurt.

Și-a ascuns cu mâna un căscat. În timp ce încercam să-mi dau seama cum să continui discuția, Bianca s-a întors spre William, așezat în cealaltă parte a ei.

Făcusem ceva greșit sau era ea într-o dispoziție proastă în general? Bianca se întâlnea foarte des cu Ola acum, de când începuse să lucreze agenția imobiliară a băncii. Să mă fi vorbit el de rău? N-ar fi fost deloc de mirare.

— Cum îți mai merge, Ola? l-a întrebat Åke umplându-i paharul pentru a mia oară. Ești în continuare în concediu medical?

— Lucrez cu jumătate de normă, i-a răspuns Ola. Medicii susțin că am ceva numit TSPT.
— TSPT? Ce-i asta? l-a întrebat Åke.
— T-S-P-T, îi spuse Ola pe litere. Tulburare de stres posttraumatic.
— Destul de comun printre veteranii de război, a completat Micke.
— Ei, sunt doar expresii de-ale doctorilor. Acum sunt la modă combinațiile de inițiale, a spus Ola sorbind din pahar.
— Pfui, spuse Gun-Britt, care alerga ca o chelneriță în jurul mesei. Atâtea probleme din cauza acelei tâlhării?
— Ce e așa de ciudat? i-a răspuns Ola. Te duci la sală să te antrenezi și deodată se ivesc doi vandali și te tâlhăresc. Normal că rămâi cu traume.
— Dar a trecut ceva vreme de atunci, a subliniat Åke.
— Am început să lucrez ca înainte, a spus Ola. Nu m-am gândit prea mult la asta, dar brusc mi-a revenit anxietatea. Există anumite situații care o declanșează. Eu, care am fost întotdeauna un introvertit, acum am probleme cu singurătatea.
Probabil de asta era mereu pe urmele Biancăi. Se simțea singur și plictisit.
— E în regulă să nu te simți bine, a intervenit Bianca aruncându-i o privire blândă lui Ola. Tipic bărbaților să nu își permită să fie vulnerabili.
Părea bine informată. Mie Ola nu-mi spusese nimic despre asta.
— Poliția i-a arestat totuși destul de repede, nu-i așa? a spus Micke.
Ola își învârtea paharul.
— Așa e, dar apoi au apărut o grămadă de probleme cu ancheta. A durat al naibii de mult.
— Cred că a trecut mai mult de un an, am spus eu.
Ola a părut iritat.
— Da, da, din fericire, procesul va începe peste trei săptămâni.
L-am privit pe furiș. Felul în care se uita la Bianca mă îngrijora. Eram uimită că ea încă nu îi citise intențiile.
— Sper să primească pedepse serioase, a spus Åke.
Ola a lăsat paharul din mână oftând.
— Cu siguranță n-o să se întâmple asta. Au doar 17 ani.
— Sistemul juridic suedez e o glumă, a spus Åke.
Bianca a strecurat câteva cuvinte despre cum cel mai important este ca băieții să învețe ceva din asta și să nu mai comită alte infracțiuni. Am arătat

clar că eram de acord cu ea.

— Întotdeauna există speranță, a spus Ola.

Micke s-a întors spre el.

— O să depui mărturie la proces?

Ceva îmi spunea că Micke știa răspunsul. Și că îl întrebase doar ca să-l enerveze.

— Nu, nici vorbă de așa ceva, a spus Ola.

— Cum? N-o să depui mărturie? a întrebat Åke.

— Nu, a spus Ola și a început să se foiască agitat pe scaun. Sunt cel puțin zece persoane care au fost agresate, așa că mai sunt și alții care pot să o facă.

— Nu te *lasă* ei să depui mărturie? întrebă Gun-Britt.

— Că doar i-ai recunoscut, nu? a spus Micke. I-ai identificat la poliție. Nu așa a fost?

— Ba da.

Ola și-a mușcat buza.

— Dar nu-i același lucru să stai în fața lor în instanță. Medicii spun că dăunează procesului de vindecare.

Îi era frică. Nu era greu de înțeles.

— Cu siguranță este extrem de stresant să depui mărturie, a spus Bianca.

Am înclinat din cap, ca să-i arăt că sunt de acord.

— Dar sistemul nostru juridic se bazează pe oamenii care declară ceea ce știu, a intervenit din nou Micke. Închipuie-ți ce-ar fi dacă toate victimele ar gândi la fel ca Ola. E clar că trebuie să fie o experiență dificilă, dar…

— Oricum nu vor primi nicio pedeapsă, i-a spus Ola. Doar o pălăvrăgeală cu vreo babetă de la serviciile sociale. *Bietul băiețel, a avut o copilărie grea.* După care risc să dau nas în nas cu ei prin oraș în orice moment.

— Te înțeleg, spuse Åke.

Dar Micke nu s-a dat bătut. De parcă se hotărâse să-i vină de hac lui Ola. Probabil că îl deranja faptul că Bianca petrecea atât de mult timp cu el.

— Cred că este de datoria oricărui cetățean să se pună la dispoziția sistemului juridic, a spus el.

Bianca i-a aruncat o privire furioasă, în timp ce Bella a început să plângă.

— M-am mutat la Köpinge tocmai ca să scap de așa ceva, a spus Ola.

Nu vreau să fiu implicat în asta.

— Dar ești implicat!

— Gata! a spus Bianca luând-o pe Bella în brațe. Micke, urli. Bianca exagera. De fapt era doar o discuție.

— Dar n-ai auzit ce…

— Sss!

Am rămas uluită. Sigur, Micke era beat, dar nu trebuia să-l trateze ca pe un copil.

— E ușor să-ți dai cu părerea când n-ai fost acolo, a spus Bianca, mângâind-o ușor pe Bella pe obraz. Întotdeauna am gândit ca tine, Micke. Că trebuie să-mi fac datoria și să depun mărturie. Dar dacă situația ar fi atât de pe muchie, nu știu… Chiar merită?

Ola și Åke au dat din cap în semn că sunt de acord cu Bianca, dar Micke nu părea dornic să se certe cu soția lui în public. Și-a tras scaunul în spate, și-a încrucișat picioarele și și-a întors privirea.

— Mă duc acasă să culc copiii, a spus Bianca. Bella este foarte obosită.

Micke tocmai se pregătea să se ridice ca să o ajute, dar Bianca i-a pus o mână pe umăr și l-a împins înapoi pe scaun.

— Rămâi, i-a spuse ea. Mă întorc înainte de miezul nopții. Dacă nu adorm.

•

O jumătate de oră mai târziu a dispărut și Ola. Micke avea ochii roșii și privea cruciș, dar continua să-mi ceară să-i spun mai multe povești despre perioada petrecută în America. Am râs când i-am povestit despre porcii de fotografi și despre agenții și designerii slinoși care l-ar fi făcut pe însuși Narcis să pară altruist pe lângă ei, despre insațiabila dorință de lux a americanilor, despre droguri și înclinațiile lor sexuale.

— Ce viață ai dus, a spus Åke.

— De fapt eu sunt o fată simplă, dintr-un oraș mic. *Girl next door.* Nu m-am potrivit niciodată în acele contexte.

Micke m-a privit visător.

Zâmbetul lui mi-a provocat fiori prin tot corpul.

— Nici măcar nu sunt interesată de *glitter* și *glamour,* i-am spus eu. Niciodată nu mi-a păsat prea mult de haine, bijuterii și pantofi. Sunt fericită și fără ele.

Și chiar așa mă simțeam. Liberă și mai fericită ca niciodată. Cu

siguranță că alcoolul jucase și el un rol în asta, dar mai presus de toate eram bucuroasă la gândul noului an care se întindea în fața mea, douăsprezece luni noi-nouțe de aventură și posibilități. 2017 avea să fie anul meu.

Fără Peter. Fără relații toxice.

— În curând începe *Nyårsklockan*[30] la Skansen, a strigat Gun-Britt de pe canapeaua din fața televizorului.

— Ce? S-a făcut deja miezul nopții? a întrebat Micke căutându-și telefonul. Bianca trebuie să fi adormit.

— Dar Ola unde a plecat? a întrebat Åke.

— S-a dus acasă, i-a spus Micke. Probabil din cauza TSPT-ului.

— Sau a alcoolului, a spus Gun-Britt.

L-am luat pe Micke de braț.

— Haide. Vreau să văd artificiile, i-am spus eu.

Nu se ținea chiar foarte bine pe picioare, așa că a trebuit să îl țin de mână pe hol. Când l-am ajutat să își pună jacheta, am descoperit că breteaua stângă îmi căzuse.

— Nu veniți și voi? a întrebat Micke.

— Rămânem aici, i-a răspuns Gun-Britt. Zgomotul artificiilor este asurzitor.

Micke mi-a zâmbit. Am ieșit pe gazon și ne-am înălțat fețele spre exploziile de culori de pe cer. Cu pardesiul deschis, fără fular și căciulă, dârdâiam lângă Micke și priveam artificiile oglindite în ochii lui.

O bubuitură puternică a făcut să vibreze totul și eu mi-am strecurat brațul sub jacheta lui. Dinții îmi clănțăneau, frigul era perfect, iar cerul era pictat în roșu, albastru și auriu. Când m-am aplecat spre căldura lui, Micke avea rachete și stele în priviri.

— La mulți ani!

Ne-am suflat rotocoale de abur cald unul altuia. Focuri de artificii peste tot.

— La mulți ani! i-am șoptit eu.

Limba lui avea gust de rai.

45.

Fabian. Înainte de accident

Primăvara lui 2017

După petrecerea de Anul Nou nimic nu a mai fost ca înainte. La început m-am simțit dezgustat și furios, dar, pe măsură ce șocul a trecut, am început să văd avantajele.

Nu i-am spus mamei că i-am văzut, dar când îl întâlnesc pe Micke în piațetă sau la școală e ca și cum o rază de lumină se aprinde în mine și nu o pot controla. Cred că treaba asta are șanse să funcționeze.

Într-o tristă zi de marți din ianuarie, trei fete dintr-a noua sar pe mine la coada de la cantină. Directorul intervine și se dezlănțuie iadul.

— Se holba la sânii lui Suzi, scârbosul dracului! spune una dintre fete.

Din același motiv îmi aruncase și Suzi un polonic de piure de nap în față.

— La naiba, asta-i hărțuire sexuală, îi spune ea directorului.

Atunci de ce se fâțâie peste tot într-un maiou minuscul, din care dă totul pe dinafară? E clar că vrea să se uite lumea la ea.

— Trebuie să-l chemăm pe Micke, spune directorul. Asta este o problemă tipică de mentorat.

Mă trimit să stau într-o sală pentru studiul de grup, unde aștept cu mațele chiorăind. Pauza de prânz aproape că s-a terminat când, în cele din urmă, sosește și Micke, în trening și cu o bandană transpirată.

— De ce se ajunge mereu la asta? mă întreabă Micke.

Nu pare obosit, ci mai degrabă interesat. De parcă i-ar păsa cu adevărat. Nu sunt obișnuit cu așa ceva și nu știu cum să reacționez. Dar mă face să mă simt foarte bine.

— Pentru că sunt un ciudat, îi spun eu. Un OZN.

Când eram mai mic, obișnuiam să mă gândesc că am nimerit pe planeta greșită. Psihologii și medicii n-au putut să cadă de acord cu privire la ce era în neregulă cu mine, din cauză că nu văzuseră niciodată până atunci un

extraterestru.

— Nu ești deloc un OZN, spune Micke. Dar înțeleg cum te simți.

Oare chiar înțelegea? Pe bune? Nu mi-l pot imagina pe Micke trecând prin așa ceva. El este atât de normal. Atât de fericit, de fermecător și simplu. Unul dintre cei pe care îl plac toți.

În orice caz, nu mă judecă. Nu pare nici furios, nici compătimitor. Este interesat să găsească soluții și asta-mi place.

— E adevărat ce spun fetele? Că te-ai uitat insistent la sânii lui Suzi?

— Așa cred. Am rămas cu ochii căscați la ei. Nu am făcut-o intenționat.

Dacă cel care se holba ar fi fost altcineva, oricine altcineva, după toate probabilitățile Suzi și-ar fi scos sânii la înaintare, ba chiar mai mult, ar fi savurat faptul că e în centrul atenției. Cu mine însă, lucrurile stăteau diferit.

— A aruncat cu mâncare în tine? spune Micke.

— Da.

I-am arătat pata de pe tricou.

— Sper că directorul va respecta regulamentul și n-o să-i mai permită să intre la cantină, spune Micke.

Îi zâmbesc. Mentorul meu.

În minte încă îmi stăruie imaginea cu el și cu mama de Anul Nou. Îmi dă speranțe.

Deși cred aș putea să găsesc o pedeapsă mai bună pentru Suzi decât o banală interdicție la cantină. E greu de crezut c-o să-i lipsească cowboysoppa[31] și järpe[32].

— Cum stau lucrurile pe acasă? mă întreabă Micke brusc.

Asta nu s-a mai întâmplat niciodată înainte. Are de-a face cu sărutul? Oare e curios să afle ce face mama?

— Peter? spune el. Încă mai…?

Răspunsul meu vine rapid.

— Nu.

Micke nu poate să-și ascundă satisfacția. Exact asta voia să audă. Dar nu pot să-l păcălesc, ar descoperi repede. Tocmai de asta îi și spun:

— În orice caz, nu mai vine pe la noi la fel de des. Mai mult se ceartă cu mama.

Micke pare îngrijorat. El și Bianca sigur nu se ceartă niciodată. Nu în halul ăsta. Iar Micke e genul care nu poate să audă vorbindu-se de o nedreptate fără să intervină.

— Mi-aș dori să găsească pe cineva… mai bun, îi spun eu.

Micke nu e prost. Sigur pricepe ce vreau să zic, dar nu spune nici pâs și nu schițează niciun gest. Îmi place pentru asta. Nu vrea, evident, să-mi dea speranțe false.

Când ne întoarcem la cantină, personalul mi-a păstrat o porție de mâncare. Nu contează că pierd corectarea temei la mate, oricum sunt cu mult înaintea celorlalți.

— Mulțumesc pentru ajutor, îi spun eu lui Micke.

— Uită de asta, îmi spune el.

Iar eu mă hotărăsc să-mi bag picioarele în Suzi și amicele ei. Nu pentru că nu ar merita o vendetta, ci pentru că nu vreau să-l dezamăgesc pe Micke.

•

Sâmbătă, Peter se întoarce. Mama spune că nu mai suportă singurătatea.

— Dar poți să întâlnești pe altcineva, nu? spun eu. Peter face numai mizerii.

— Nu e așa de ușor, spune mama.

Dar serios. Cât de greu poate fi?

Dacă vrei, poți.

Peter dă drumul tare la hard rock în camera de zi. Beau amândoi și țipă și nu vreau să mai știu nimic de ei. Dau volumul la maximum în căști și încerc să mă concentrez la jocul meu, dar basul bubuie surd prin podea și pereți, simt mâncărimi și furnicături prin tot corpul și până la urmă sunt nevoit să ies.

Îmi pun pantofii pe hol. Mama și Peter stau pe jumătate întinși unul peste celălalt pe canapea și trebuie să mă uit în altă parte ca să nu-mi vomit singur în gură.

— Încotro te duci? strigă mama prin zidul asurzitor de chitare electrice.

— Afară! țip eu și trântesc ușa în urma mea.

Dau câteva ture cu bicicleta prin cartier, în timp ce prinde să se întunece. Prin centru se plimbă băieții de la țară pe mopeduri, iar într-o pădurice de lângă parc o gașcă de fete fumează pe ascuns. În rest, Köpinge este gol și tăcut. Când mă întorc pe Bråkmakargatan, cobor de pe bicicletă în fața numărului 13. Volvoul e parcat pe alee. Mă uit în jur și mă furișez până la poartă. Mă uit prin crăpătură, dar nu văd nimic.

— Ce faci acolo?

Când mă întorc, îl văd pe Ola venind spre mine prin piațetă.

— Te-am văzut de la fereastră, spune el. S-a întâmplat ceva? Ai înghețat așa de tare că tremuri.

Nici măcar nu m-am gândit la asta.

— Am dat o tură cu bicicleta.

Din gura lui Ola ies nori de aburi. Duhnește a băutură și a parfum de moș.

— E sâmbătă seara și e aproape unsprezece și jumătate. Ar trebui să te duci acasă.

Nu spun nimic, nu mă mișc din loc.

— E din cauza lui Peter? spune Ola.

Ne întoarcem amândoi spre casă. De-aici, muzica e mai degrabă o pulsație surdă.

— De ce nu îl dă afară? întreabă Ola. Am încercat să vorbesc cu ea.

De parcă l-ar asculta pe el. Mama nu dă nicio ceapă degerată pe ce crede Ola.

— Vrei să vin cu tine? întreabă el.

E straniu. Ola n-a fost niciodată de treabă cu mine. Cu siguranță are el un motiv ascuns, dar care?

Când s-a mutat aici, după nici câteva zile a început să umble după mama. N-am avut nicio problemă cu asta, chiar dacă îmi părea rău de soția lui, bineînțeles. Abia când a început să îl vorbească de rău pe Bengt mi-am dat seama ce fel de om e.

— OK, îi spun, în ciuda tuturor acestor lucruri.

Poate fi interesant să văd unde duce asta. Fiindcă știu că Peter nu e un fan al lui Ola.

Îmi iau bicicleta și îl urmez prin piațetă. Brațele lui Ola sunt dure și încordate, își întinde degetele și le încleștează, le întinde și le încleștează.

Când deschid ușa, se bagă în fața mea și o ia înainte prin hol.

— Alo? Alo?

Muzica moare, iar mama se ridică de pe canapea.

— L-am găsit pe Fabian în piațetă, spune Ola. Îngheța de frig.

Bineînțeles că e o exagerare, dar poate că mama are nevoie de o dojană.

— Termin-o cu astea, doar nu e copil, spune Peter.

Stă pe canapea cu blugii desfăcuți și cu picioarele murdare pe masă.

— De ce ai fugit afară așa? spune mama.

Ola intră cu pași mari în camera de zi.

— Poate ar trebui să-ți revizuiești prioritățile, spune el.

În clipa aia, picioarele lui Peter coboară pe podea. Își umflă pieptul când se ridică, iar mama încearcă să îl țină strâns de braț.

— Nu veni aici să te amesteci în treburile altora, îi spune Peter lui Ola.

E beat, la fel ca mama.

— Încetează, îi spune ea.

Dar Peter își smulge brațul și înaintează poticnindu-se spre Ola.

— Mai voiai și altceva?

Aproape că poți vedea cum țâșnește furia din ochii lui Ola, dar Peter este două ori mai mare, iar pumnul îndreptat spre fața lui atârnă în aer.

— Pleacă acum, spune mama.

Încet, Ola dă înapoi și iese în hol, în timp ce Peter se lasă pe spătarul canapelei. Mama iese pe hol și se uită la mine așa cum o făcea când eram mic. Mă face să mă simt bine că își face griji pentru mine.

— Idiotul dracului, spune Peter dând drumul din nou la muzică imediat ce iese Ola.

Mama îmi face o ciocolată caldă și îmi dă un pled de lână, iar când ne întoarcem în camera de zi Peter, cu capul sprijinit de brațul canapelei, sforăie zgomotos, cu gura deschisă.

— Știi doar că ești numărul unu în viața mea, spune mama când ne așezăm. Tu ești întotdeauna prioritatea mea.

46.

Jacqueline. Înainte de accident

Primăvara lui 2017

Nu era prima oară când încercam să distrug o relație prin tăcere. Dar Peter era mai încăpățânat decât toți. Dacă nu îi răspundeam la mesaj, nu trecea mult și suna. Și dacă nu răspundeam când suna, imediat îl și vedeai în fața ușii, bătând în ea.

— Am crezut că s-a întâmplat ceva. M-ai speriat.

O țineam așa de mai bine de un an și nu știam cum să pun punct întregii povești. În mintea mea deja trecusem peste el, dar mă trezeam stând în bucătărie cu vinul, creierul mi se întuneca și singurătatea începea din nou să mă doară și dintr-odată nu mai puteam să spun nu când dădea un semn.

De la Anul Nou mă tot gândeam la Micke. Sărutul, artificiile și îmbrățișarea lui care mă făcuse să mă simt în siguranță. Toate astea puseseră ceva în mișcare, ceva de care nu puteam să mă apăr. Ceva nespus de naiv. Și totuși între noi nu putea fi niciodată ceva.

— Te-ai muta vreodată din Köpinge? l-am întrebat într-o seară pe Fabian.

Nu mă gândisem foarte bine la asta, dar nici când ne-am mutat aici nu o făcusem.

— Nu! De ce?

Fabian urăște schimbările bruște.

Dar mai apoi m-a întrebat:

— În California? Ne mutăm la tata?

Mă gândeam mai degrabă la Halmstad sau Kungälv. În Emmaboda este o cafenea plăcută și intimă.

— O să vedem.

•

Nu pot să spun că eram cu ochii pe el, dar puteam să văd aleea familiei Andersson de la fereastra din bucătărie și uneori apărea și el acolo, iar

amintirea nopții de Anul Nou aprindea flăcări în mine.

Într-o seară, când era deja întuneric, i-am văzut pe Bianca și pe copii plecând cu Volvoul și mi-am încercat șansa. Micke abia se întorsese de la o tură de jogging și făcea stretching sprijinit de poarta de la garaj. Era prima oară când eram singură cu el după Anul Nou.

— Bună, i-am spus eu. Cum merge cu antrenamentul?

Și-a ridicat un picior spre spate. Fruntea îi era îmbrobonată de transpirație, iar pectoralii i se încordau sub tricoul strâmt de alergare.

— Nu mai am treizeci și cinci de ani.

A râs ridicându-și fața spre cer, iar respirația lui caldă s-a transformat în abur în lumina lămpii de la garaj. În jurul lui parcă era un câmp magnetic care mă atrăgea și mă ținea prizonieră acolo.

— Ne gândim să ne mutăm, i-am spus eu.

Era un mod copilăresc de a provoca o reacție. Dar a funcționat. Micke și-a coborât piciorul și și-a relaxat mușchii.

— Unde?

Mi s-a părut că simt o oarecare îngrijorare la el.

— Nu știu sigur. Småland, poate Emmaboda.

Micke a dat din cap. Părea uimit, dar doar atât. La ce mă așteptam? Să mă strângă în brațe și să mă roage să rămân?

S-au scurs câteva secunde lungi. Am rămas tăcuți, suflând norișori de aburi unul spre celălalt.

— Jacqueline, ce s-a întâmplat de Anul Nou…

Acum șoptea, îi era greu să mă privească în ochi. Mi-am ținut răsuflarea și am sperat până în ultimul moment că avea să-mi spună altceva decât ceea ce știam că voia să spună.

— O iubesc pe Bianca. Ar fi devastator dacă ar afla ceva.

— Evident, i-am spus eu în timp ce dezamăgirea s-a prăbușit înăuntrul meu. A fost doar un mic sărut.

Micke a părut ușurat.

— Băusem prea mult, a spus el. A fost o greșeală, nu?

— Mmmmh.

Am respins suferința. Mi-am scos din minte orice speranță și am aruncat-o în aceeași gaură neagră din care apăruse odinioară.

— N-o să afle nimeni ce s-a întâmplat de Anul Nou, i-am spus eu. Poți avea încredere în mine.

Micke a răsuflat ușurat și și-a pus o mână pe piept. Eu deja plecasem de acolo.

Pentru bărbați ca Micke nu am fost niciodată altceva decât o greșeală.

47.

Mikael. Înainte de accident

Primăvara lui 2017

De fapt, nu aveam nicio obligație să facem curățenie în piațeta comună. De asta se ocupa primăria. Zilele dedicate curățeniei, o duminică primăvara și una toamna, fuseseră ideea lui Åke. Așa că măturam împreună prin preajmă, îngrijeam plantele și vopseam din nou mobilierul. Gun-Britt ne invita la o cafea, iar Åke punea niște cârnați pe grătar.

— Păstrăm tradițiile. Totul este mai ușor când primești o mână de ajutor, spunea Åke, care probabil nu se gândise vreodată că niciunul dintre noi nu era interesat de asta și că ultima zi de curățenie avea să se încheie când avea să dea el ortul popii.

De altfel, anul acesta era și mult prea devreme, era abia prima duminică din martie, dar când Åke hotăra ceva, nu mai era loc pentru discuții.

L-am ajutat să vopsească băncile, în timp ce Jacqueline stătea ghemuită și scormonea prin straturile de flori. Un pic mai încolo, Bianca mătura crengile pe care Ola le tăia din copaci.

Ori de câte ori Jacqueline și Bianca se aflau aproape una de alta, începeam să devin nervos. De când Jacqueline începuse să lucreze la grădiniță încercam pe cât posibil, să o duc și să o aduc eu pe Bella. Chiar dacă eram nouăzeci și nouă la sută sigur că Jacqueline nu avea să-i dezvăluie ceva Biancăi, nu mă puteam elibera cu totul de neliniște. Era suficient un singur cuvânt necugetat, o aluzie cât de mică și lumea mea s-ar fi năruit.

Cum am putut să las să se întâmple așa ceva? Clipa aceea efemeră de la miezul nopții m-a subjugat complet și am uitat de orice altceva. Înconjurat de noapte și de artificii, mi-am lăsat buzele să le atingă pe ale lui Jacqueline. Eram orice, numai nevinovat nu. Nu am oprit-o, nu am împins-o, nici nu am încercat să mă eliberez. Eram un om de nimic, un porc, unul dintre acei bărbați pe care i-am disprețuit toată viața.

Nu fusesem niciodată infidel înainte. Era ceva complet inimaginabil pentru mine. La ani-lumină distanță de omul care sunt. De omul care credeam că sunt.

După aceea ne-am oglindit mult timp unul în ochii celuilalt și am fost sigur că amândoi am perceput momentul în același fel – o greșeală, ceva ce nu ar fi trebuit să se întâmple niciodată. Acum însă nu mai eram la fel de sigur. Nutrea oare Jacqueline speranțe pentru altceva? Pentru ceva mai mult de atât?

Evident, anxietatea m-a cuprins imediat. Anul Nou a început cu sărituri cu schiurile la televizor și cu o funie în jurul gâtului, pentru mine. Mi-am dorit cu adevărat să-i spun Biancăi, dar am ezitat prea mult în așteptarea ocaziei perfecte. Zilele s-au scurs repede, una după alta, și la un moment dat am simțit că deja era prea târziu să-i mai spun. Mai bine să uit și să-mi șterg totul din minte. Nu avea să se mai întâmple niciodată. Mă uram că am lăsat să se întâmple asta și o iubeam pe Bianca atât de tare, că dragostea pentru ea mă făcea să sufăr.

Acum stătea în partea cea mai îndepărtată a curții și ținea scara de pe care Ola tăia cu fierăstrăul ramurile prea lungi ale unui mesteacăn.

— Grăbește-te, i-a spus Bianca închizând ochii.

Îi era extrem de frică de înălțimi. Nu avea nicio importanță dacă pe scară era ea sau altcineva.

Ola se legăna intenționat încoace și-ncolo, o speria și o tachina și totul dura exagerat de mult, iar ei râdeau împreună.

— Ia te uită, a spus Åke și toată lumea s-a oprit.

În piațetă a intrat lin o mașină de poliție. Peter a aprins luminile albastre, iar Bella și William au început să țopăie de bucurie.

— Putem să urcăm și noi în ea?

Peter a trecut drept pe lângă ei.

— Domn sergent, i-a spus Åke. Vă servesc cu o ceașcă de cafea?

Peter a luat cafeaua și s-a îndreptat, târșâindu-și picioarele, spre Jacqueline.

— Nu răspunzi când te sună omul. Nu știam ce să mai cred.

Jacqueline a aruncat o privire stânjenită în jur.

— Nu acum, a spus ea încet. E ziua noastră de curățenie.

M-am gândit la ceea ce-mi povestise Fabian despre Peter, că întotdeauna făcea scandal. Și mi-am amintit de disperarea lui Jacqueline după petrecerea

de patruzeci de ani de astă vară. Poate că nu era de mirare că tânjea după altceva.

— Nu accept să fiu ignorat, i-a spus Peter. Doar știi asta.

Jacqueline a șoptit un „iartă-mă”. Pentru o fracțiune de secundă mi-a întâlnit privirea și mi s-a părut că am întrezărit în ochii ei o rugăminte.

— Pot să se suie puțin copiii în mașină? l-am întrebat eu pentru a-l întrerupe.

Bella și William erau deja pe jumătate cățărați în ea.

— Poftim? Da, e în regulă.

Peter a bombănit puțin, dar apoi i-a urcat, unul după altul, pe locul șoferului și le-a arătat cum funcționează radioul poliției.

— Dintotdeauna ai vrut să fii polițist? l-a întrebat William.

— Nu asta vor toți băieții? i-a răspuns Peter ciufulindu-i părul. Dar este o muncă grea. Pentru care nu primești mulțumiri. Acum cred că aș alege altă meserie.

Se îndreptă și bău o gură de cafea.

— Mda, pare al dracului de obositor, a râs Åke.

Peter s-a uitat lung la el.

— Habar nu ai. Ar trebui să mergi cu mine în mașină într-o noapte. Până la Rosengård, Kroksbäck și Lindängen. Să ieși din bula ta cu sclipici roz din Köpinge.

— Înțeleg, a spus Åke. Noi ne-am mutat aici tocmai pentru ca să nu fie nevoiți copiii să crească în Malmö.

— Acum exagerezi, i-am spus eu. Nu e chiar așa de rău pe acolo.

Mie îmi place Malmö. Portul Västra Hamnen, piața Lilla Torg, cartierul Möllan. Simți că ești mult mai în Europa decât la Stockholm.

— Åke, i-a spus Peter, în fiecare zi arestez oameni care tâlhăresc, atacă și fură, dar care nu primesc vreo pedeapsă. Râd de mine. În timp ce le pun cătușe, ei îmi râd în față batjocoritor. Pentru că știu la fel de bine ca mine că peste numai câteva ore vor fi eliberați.

Vorbea repede, aproape maniacal.

— Voi nu pricepeți cât de frustrant este. Sunteți la fel de orbi ca toți ceilalți suedezi din clasa mijlocie. Vă pasă mai mult de reducerea de impozit pentru renovarea caselor și de ratele scăzute ale dobânzii decât de faptul că tinere sunt violate și făptașii scapă nepedepsiți. Habar n-aveți cu ce se mănâncă realitatea.

— Termină, i-a spus Jacqueline. Nu are nimeni nevoie de toată vorbăria ta despre politică.

Peter a privit-o jignit. Între timp, eu încercam să-l scot pe William din mașina poliției.

Sigur, înțelegeam că uneori se simțea lipsit de orice speranță și eram de acord cu o parte din raționamentul lui, fiindcă se aplică și în lumea școlii, dar dracul nu era chiar atât de negru pe cât îl zugrăvea Peter.

— Cel mai bine ar fi să ne mutăm în Islanda, a spus el. Acolo au loc două crime pe an. *Două.* Poliția nici măcar nu trebuie să fie înarmată.

Jacqueline l-a privit sătulă până peste cap. N-ar fi fost oare mai bine pentru toată lumea dacă Peter ar fi plecat cu adevărat în Islanda?

— Știi de tipii care l-au tâlhărit pe Ola, a continuat el. Au primit condamnare cu suspendare și muncă în folosul comunității. De râsul curcilor.

Cu o mișcare fermă a desfăcut capacul termosului ca să-și umple din nou ceașca. În timpul ăsta Ola coborâse de pe scară și se îndrepta spre piațetă, cu Bianca pe urmele lui.

— Și, cu toate astea, pedepsele mai aspre nu au un efect preventiv mai mare, i-am spus eu. E suficient să te uiți la America.

Peter a suflat în cafeaua aburindă.

— Mă doare-n cot dacă descurajează sau nu. Mie îmi pasă de victime și de familiile lor. Nu ar trebui să poți să omori un om și apoi să fii liber după un an și ceva. Dacă vrei să-i faci felul cuiva, nu trebuie decât să angajezi un minor. Un minor de cincisprezece ani primește o reducere de optzeci la sută din pedeapsă în Suedia. Optzeci la sută! Dacă durata pedepsei este de zece ani, acesta este condamnat la doi ani și iese după un an și jumătate.

— Chiar așa stau lucrurile? a întrebat Gun-Britt culegând cu mâna niște firimituri de prăjitură.

Suna absurd. Nu eram suficient de bine informat.

— Bineînțeles că așa stau, a spus Peter. Ba mai mult, dacă ai sub cincisprezece ani nu poți fi tras la răspundere penală. Un minor de paisprezece ani care ucide pe cineva în Suedia e trimis la casa de copii, ca să vorbească cu niște babete moraliste de la serviciile sociale.

— Gata, ajunge, a spus Jacqueline.

Cum putea un polițist să vorbească în felul ăsta?

M-am întors când Bella a venit alergând în piațetă.

— Uite, uite! Am găsit un schelet!

Peter a preluat comanda în mod reflex. Pași mari pe asfalt. Șolduri largi și cureaua zdrăngănind. Ola, Åke și cu mine am mers în urma lui până la gardul viu de tuia din colț, unde Bella ne-a arătat ce a descoperit.

Peter s-a răsucit spre Ola și l-a fixat cu privirea. Se uita la el ca o fiară sălbatică înfometată.

— Asta-i opera pisicilor tale?

— Pisicile mele locuiesc în casă, i-a răspuns Ola morocănos.

Peter s-a aplecat spre gardul viu și scos de-acolo cu piciorul rămășițele acoperite de pene ale unei păsări.

48.

Jacqueline. Înainte de accident

Primăvara lui 2017

Bineînțeles că favorizezi puțin câte un copil. Deși favorizezi nu este cuvântul potrivit. Ești mai atent, dedici un pic mai mult timp și grijă unui copil pe ai cărui părinți îi cunoști și cu care ești vecin. Nu îmi puteam imagina ceva mai rău decât să i se întâmple Bellei ceva la grădiniță, să se rănească și eu să fiu nevoită să le spun asta Biancăi și lui Micke privindu-i în ochi.

Când mi-am început stagiul, am explicat situația și am întrebat dacă nu puteam să evit grupa la care era fiica vecinilor mei.

— Nu trebuie să îți faci griji pentru asta, mi-a spus șeful grădiniței. În Köpinge ești vecin cu aproape toată lumea. Toți știu pe cineva care știe pe altcineva. Dacă ar fi să ținem seama de asta, nu am mai aveam personal.

Poate că îmi făceam griji inutil? Bella era veselă și bine-crescută, ne-am înțeles bine, iar pe Bianca o vedeam rar. Singurul lucru care mă făcea să mă agit era că trebuia să-l întâlnesc pe Micke aproape în fiecare zi. Nu puteam să îl privesc fără ca noaptea de Anul Nou să nu mi se deruleze în minte.

La biroul de forțe de muncă am primit o grămadă de laude pentru contribuția mea la grădiniță. Toți erau mulțumiți: șeful, colegii, copiii și părinții lor. Poate că era cazul să mă gândesc serios să-mi reiau cursurile și să devin educatoare. Exista posibilitatea de a combina studiile cu stagiul, fără să-l întrerup.

Într-o zi de vineri din martie, iarna ne-a făcut din nou o scurtă vizită. Vântul puternic a apărut de nicăieri și a golit curtea grădiniței. Când ne-am așezat pe covor în sala comună, fulgii de zăpadă, purtați de viscol, se învârtejeau violent peste toboganul și leagănele din fața ferestrei.

Rând pe rând, părinți dârdâind de frig au venit să-și ia acasă copiii. Pe drumuri probabil că era un adevărat iad. Un haos de zăpadă și polei. Limba ceasului se apropia de ora cinci și singurul copil care mai rămăsese era

Bella.

— Conform orarului, ar fi trebuit s-o ia cineva acasă încă de acum zece minute, a spus Elahe, colega mea.

În jumătate de oră trebuia să închidem grădinița. Numai să nu se fi întâmplat ceva.

— Îi sun pe părinții ei, a spus Elahe zece minute mai târziu.

Bella și cu mine făceam un puzzle împreună. Timpul trecea și încercam să-i ascund că eram din ce în ce mai neliniștită.

Elahe s-a întors împreună cu șeful grădiniței.

— Tatăl ei e plecat într-o excursie cu elevii, a spus Elahe. Lucrează la școala din Köpinge. Se pare că azi trebuia s-o ia mama ei de la grădiniță, dar nu putem să luăm legătura cu ea. Telefonul mobil pare să fie închis. L-am lăsat două mesaje vocale și i-am trimis un sms.

În fața ferestrei era un ocean de ninsoare. N-avea cum să fie ușor să ajungi aici de la Lund. Și apoi, dacă Bianca a ieșit de pe drum cu mașina sau altceva de genul ăsta?

— Ar fi trebuit să închidem acum cinci minute, a spus șeful. Poate să mai rămână vreuna din voi aici cu Bella?

— Din păcate, eu nu, a spus Elahe. Am o programare la care trebuie să ajung.

Bella și-a dat seama că ceva nu era în regulă.

— Jacqueline, m-a întrebat ea, unde e mami?

— Vine imediat, i-am spus eu.

Firește că voiam să stau cu ea, dar Fabian era și el deja de câteva ore singur acasă. Dacă cina nu era gata până la ora șase, ca de obicei, avea să facă o criză.

— Nu știu care sunt regulile, le-am spus eu, dar aș putea să o iau pe Bella la mine acasă.

Șeful s-a uitat la mine.

— Exact, locuiești alături de ei.

Bella s-a luminat.

— Deci îi cunoști părinții destul de bine, nu?

— Da.

Îi cunoșteam.

În orice caz, așa credeam.

— Ce părere ai despre asta, Bella? o întrebă șeful grădiniței. Vrei să

mergi acasă la Jacqueline până vine mami?

•

A durat de două ori mai mult decât de obicei să ajung acasă prin viscol.

— Care este mâncarea ta preferată? am întrebat-o pe Bella.

Știam deja că mânca aproape orice.

— Chifteluțe, piure de cartofi, sos brun și merișoare.

— Atunci asta vei primi.

Bella s-a așezat la masa din bucătărie, în timp ce eu am fiert apa și am dezghețat carnea tocată la cuptorul cu microunde. Fabian stătea lângă ea și bătea cu degetele în masă ca într-o tobă.

— Vrei să te uiți pe YouTube în timp ce așteptăm? o întrebă el pe Bella. Hai să mergem la mine în cameră.

Am tresărit instinctiv.

Dar Bella era deja pe drum, fremătând de entuziasm.

— Să lăsați ușa deschisă, da? am spus eu.

Fabian s-a uitat la mine ofensat.

M-am rușinat. Trebuia să poată conta pe încrederea mea, propria mamă.

Am pregătit chifteluțele, după care am făcut piureul și sosul din praf de merișoare deshidratate. Din când în când, închideam ventilatorul de deasupra aragazului și ascultam sunetele care veneau din camera lui Fabian. Muzică și voci de la calculator, râsul fericit al Bellei.

Tocmai ne așezasem la masă când a sosit Bianca.

Cristale mari de zăpadă au năvălit în hol când am deschis ușa. Bianca avea căciulă și fular și groază în priviri.

— Bella este aici?

Cu cizmele pline de zăpadă s-a năpustit direct în bucătărie.

— Mami! Jacqueline mi-a făcut chifteluțe și piure!

Bianca se uită țintă la mine. Mișcările ei erau scurte și spintecau aerul din jur.

— Știi cât de neliniștită am fost? Am fost prinsă în trafic pe autostradă, iar nenorocitul de mobil era mort ca naiba.

— Iartă-mă, i-am spus eu. Și noi am fost foarte neliniștiți.

— E legal să faci așa ceva? Să iei acasă un copil?

A ridicat-o pe Bella și a tras-o de acolo ca pe o marionetă.

— Mami, oprește-te! Mai vreau chifteluțe.

Fabian și cu mine ne uitam amuțiți unul la celălalt.

— Eram cât pe ce să sun la poliție, a spus Bianca. Înțelegi ce-ai făcut? Când am ajuns la grădiniță ca să-mi iau copilul, fiica mea dispăruse!

Am încercat să îi explic că trebuia să închidem grădinița și am vrut să-i fac un serviciu, însă Bianca a refuzat să mă asculte.

— Am sunat de mai multe ori, i-am spus eu. Micke era plecat într-o excursie, iar tu nu răspundeai. Dar cred că ai văzut că ți-am lăsat un mesaj, nu?

S-a uitat strâmb la mine pe sub marginea căciulii.

— Da, l-am văzut. În cele din urmă!

— De ce nu am voie să mai iau chifteluțe? striga Bella în timp ce Bianca o îmbrăca cu forța în salopetă.

— O să primești chifteluțe, iubita lui mami. O să primești tot ce vrei. Dar mai întâi mergem acasă.

Vocea îi tremura. Își pierduse cu totul controlul.

Poate ar trebui să fiu mai înțelegătoare față de reacția ei? Și eu aș fi fost disperată dacă nu mi-aș fi găsit copilul. Dar nu puteam să scap de sentimentul că de fapt era vorba despre altceva.

— Ne vedem luni, i-am spus eu Bellei.

Mi-a făcut semn cu mâna prin viscol, înainte ca Bianca să o tragă după ea prin piațetă.

— Biancăi nu îi place de noi, a spus Fabian care, între timp, își așezase tacâmurile în cruce peste farfurie.

— De ce spui asta?

— Pentru că e adevărat.

— Nu cred, i-am spus eu.

Dar, de fapt, probabil că știam că avea dreptate.

•

Duminică, Fabian și cu mine am jucat Othello pe canapea. Din zăpada de ieri mai rămăseseră doar câteva pete albe pe gazon. Pe crengile copacilor acum stăteau coțofene și pitulici fluierătoare.

— Începe să fie trist, i-am spus lui Fabian după ce a câștigat pentru a noua oară la rând.

— Othello nu are cum să fie vreodată trist, a spus el pregătind o nouă partidă.

Îmi plăcea să mă uit la el când manevra jetoanele. Cu răbdare și precizie minuțioasă. Mie, în schimb, mi s-a zis mereu că sunt dezordonată.

— Mami, a spus el șovăitor, de ce nu a vrut tati să vină cu noi în Suedia?

A mai întors încă un jeton.

— Este… complicat, i-am spus eu. Iubirea este complicată.

— De ce? Ori vă iubiți unul pe altul, ori nu.

În noaptea aceea am avut un somn agitat și m-am ridicat devreme din pat. Nu am putut să beau sau să mănânc nimic altceva decât o ceașcă de ceai la micul dejun. Ar fi trebuit să vorbesc mai mult cu Bianca în weekend. Să mă fi dus la ea să lămuresc situația. Vineri seara fusese copleșită de emoții puternice.

Așa că am avut grijă să ajung devreme luni dimineață, ca să pot să discut subiectul cu Bianca sau cu Micke, când aveau să vină să o lase pe Bella la grădiniță.

De fiecare dată când un părinte deschidea ușa și își scutura tropăind încălțările pe covor, ieșeam pe holul de la intrare și așteptam. Curând, au sosit toți copiii și s-a servit micul dejun.

— Lipsește Bella, i-am spus lui Elahe.

— Ne-au anunțat că e bolnavă.

După prânz a venit să mă caute șeful grădiniței. Trebuia să mă prezint la biroul de angajare a forței de muncă din Lund cât mai repede posibil. Nici măcar nu am avut timp să le spun „la revedere” copiilor.

La biroul de angajare a forței de muncă l-am găsit pe îndrumătorul meu cu o figură mohorâtă.

— Mi-aș fi dorit să pot să fac ceva pentru tine, Jacqueline. Însă această decizie ține doar de primărie.

Cu efect imediat. Atât de rapid urma să fiu mutată de la grădiniță la o casă de bătrâni de la marginea localității.

— Dar mă simt atât de bine acolo. Chiar mă gândeam să-mi reiau studiile și să devin educatoare.

Îndrumătorul mi-a spus din nou că îi părea rău. Decizia venea de *mai sus*. Nu putea să facă nimic.

— Dar șeful grădiniței a spus că e o idee bună să o iau pe Bella acasă la mine. Am căzut de acord împreună.

— Îmi pare atât de rău…

Primăria primise o plângere în acest sens și a considerat că grădinița nu era un loc potrivit pentru mine.

— Bianca Andersson stă în spatele acestei decizii? Mama fetiței? Cred

că are ceva împotriva mea. Este o chestiune personală.

Era o nebunie. Îi făcusem Biancăi o favoare și asta era recompensa.

— Potrivit primăriei, este vorba despre o evaluare de ansamblu, mi-a spus îndrumătorul. De obicei, nu sunt luate în considerare plângerile individuale ale părinților.

Fabian avusese dreptate. Biancăi nu îi plăcea de noi. Acesta era un gest de răzbunare, o declarație de război. Dar de ce? Vechile lucruri, firește. Concurența, frica de a nu fi prădată și înlocuită. Oare aflase ce s-a întâmplat de Anul Nou?

I-am scris un mesaj lui Micke:

I-ai povestit Biancăi despre „greșeala” ta de Anul Nou?

Răspunsul a venit neîntârziat:

NU! A *spus ea ceva?*

L-am lăsat să fiarbă o vreme. A fost o cruzime din partea mea, dar eram îngrozitor de furioasă.

Când am ieșit de la biroul de angajare a forței de muncă am apăsat pedala Clioului până la maximum. Câmpul vizual mi s-a îngustat și am fost copleșită de un sentiment familiar.

Neputință.

O neputință absolută și de neînvins.

Nu aveam de gând nici de-a naibii să fiu o victimă. Nu din nou.

M-am oprit la marginea drumului și am derulat agenda telefonului până am ajuns la numărul Biancăi. În timp ce scriam, degetul mare îmi tremura.

Îți MULȚUMESC că mi-ai ruinat viața. N-o să uit asta niciodată!

49.

Mikael. Înainte de accident

Primăvara lui 2017

Am însoțit una dintre clasele a noua într-o călătorie de câteva zile la schi la Isaberg, în Småland, și m-am întors acasă încărcat cu dulciuri și jucării de pluș pentru copii.

În bucătărie, Bianca punea sosul de roșii pe aluatul de pizza proaspăt întins.

— Fără fracturi? m-a întrebat ea. Sau beții?

— Din câte am observat eu, nu. Dar, pe de altă parte, după o jumătate de litru de votcă ești ușor distrat.

Râsul Biancăi a fost reținut. Nu mai râdeam deloc împreună.

— Povestește-mi ce s-a întâmplat, i-am spus eu și am șterpelit o felie de salam de pe pizza necoaptă.

— Am avut o vizionare care a durat mai mult decât preconizasem, a spus Bianca. Era un viscol teribil și mobilul mi-a murit. Nu aveam nici cea mai vagă idee că grădinița se închidea la cinci și jumătate.

Când a ajuns acolo, totul era în întuneric și grădinița încuiată. Și-a ieșit complet din minți și a început să alerge ca o nebună în jurul clădirilor.

— Bella dispăruse. Înțelegi cum m-am simțit?

După un timp a găsit un bilețel scris de mână lipit pe una dintre uși.

— Am crezut că este o glumă proastă. Cine ar face așa ceva? Cât de lipsit de profesionalism poți fi?

La afterschool nu fuseseră probleme. William rămăsese o dată singur cu un pedagog care ofta, dar nimănui nu i-a venit ideea să-l ia acasă la el.

— Jacqueline a vrut doar să ajute, i-am spus eu masându-i gâtul.

Bianca a încremenit și a întors capul spre mine.

— Tu crezi că a fost vina mea. Că ar fi trebuit să termin mai repede întâlnirea și să ajung acasă la timp și atunci nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

— Nu, nu am spus asta.

S-a aplecat, a deschis un sertar și a început să cotrobăie prin el.

— Le-am trimis un e-mail șefului de la grădiniță și responsabilului de la primărie. Nu așa se procedează.

— Serios? Acum chiar exagerezi.

Bianca a închis sertarul, trântindu-l.

— Știu că ai o slăbiciune pentru Jacqueline, dar când ajung să sufere copiii înseamnă că a mers prea departe. Gândește-te dacă Fabian…

Am simțit cum tresar.

— Doar nu a lăsat-o pe Bella singură cu Fabian?

— Nu știu. Știu doar că povestea asta trebuie să se termine o dată pentru totdeauna. Ola mi-a povestit că Jacqueline s-a purtat la fel și cu el. A încercat să se strecoare în familia lui. De-abia se mutaseră aici.

Conștiința mea vinovată mă chinuia, chiar dacă Ola nu era cea mai potrivită persoană să se pronunțe în chestiunea asta.

Bianca și-a pus o pereche de mănuși de bucătărie și a împins tava cu pizza în cuptor.

— Chiar și așa, nu merită să-i faci probleme lui Jacqueline la grădiniță, nu? i-am spus eu. Nici măcar nu are un loc de muncă stabil. Face doar un stagiu acolo.

Ușa de la cuptor s-a închis cu un pocnet.

— Vreau să am cât mai puțin de-a face cu Jacqueline. Și tu ar trebui să-ți dorești același lucru.

Probabil că avea dreptate.

— Vino, iubito.

I-am pus un braț în jurul taliei și i-am atins ușor gropița din bărbie înainte de a o săruta.

— Tu ești totul pentru mine, i-am spus.

— Ești sigur?

Mănușile de bucătărie i-au căzut pe podea și i-am prins mâinile într-ale mele.

— Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de Jacqueline Selander. Înțelegi?

Dacă Bianca voia să stau departe de Jacqueline, atunci așa avea să fie. Nu voiam sub nicio formă să-mi pun în pericol căsnicia și familia mea fantastică.

Două zile mai târziu ni s-a spus că Jacqueline nu va mai lucra la grădiniță. Așa era cel mai bine.

•

Mi-am schimbat haina de iarnă cu guler de blană cu o jachetă subțire de stofă, dar martie era înșelător ca de obicei, iar a doua zi ne-a lovit din nou vremea rea și o ploaie stăruitoare m-a ținut treaz o jumătate de noapte.

Dimineața s-a rostogolit peste noi ca un compresor. Voci agitate din grădini și copiii în pijama în pragul ușii.

— Tati, trebuie să te trezești. Vecinii sunt aici.

Bianca deja apucase să iasă pe terasă, unde Åke făcea tărăboi.

— Am fost jefuiți.

Gesticula furios, în timp ce Gun-Britt încerca să-l liniștească. Alături de el stătea Ola, care dădea pe dinafară de seriozitate, iar la poartă a apărut Peter, nebărbierit și cu părul ciufulit. Era evident că petrecuse noaptea la Jacqueline. Nu eram în stare să pricep ce fel de relație aveau.

— Au ajuns și în Köpinge acum, spunea Åke.

— Sunt peste tot, i-a spus Peter.

Gun-Britt părea gata să izbucnească în plâns în orice secundă.

— Acum douăzeci de ani nu s-ar fi întâmplat așa ceva. Nu aici. Dar oamenii nu mai sunt în stare să distingă între ce este al lor și ce este al celorlalți.

— Ai venit în interes de serviciu? l-am întrebat pe Peter.

Asta mai mult ca să îl calc pe nervi, dar nu părea să se fi prins.

— Nu, la naiba! Este weekendul meu liber.

— Când s-a întâmplat? l-am întrebat pe Åke. Erați acasă?

— Nu le pasă derbedeilor de așa ceva, a spus Peter. Al dracului de mare noroc ați avut că nu v-ați trezit, cine știe cum s-ar fi sfârșit.

— Auzi, am vechea pușcă de vânătoare a fratelui meu în podul casei, i-a spus Åke. Cred că e timpul să o dau jos de acolo.

Nu părea a glumă.

— Au spart ușa? am întrebat eu.

— Nu au pătruns mai departe de garaj, a spus Åke. Mi-au furat fierăstrăul mecanic. Era nou-nouț.

— Da, și nici pe compania de asigurări nu te poți baza. Nu o să primim nici măcar o coroană de la ei, pun pariu, a spus Gun-Britt.

— Nu aveți alarmă? a întrebat Peter.

Åke a pufnit.

— Chiar e nevoie de așa ceva?

Åke și Gun-Britt mizaseră pe o soluție considerabil mai ieftină, un autocolant fals amplasat pe fațadă. Din păcate era atât de prost făcut, încât nu putea să păcălească nici măcar un hoț ageamiu.

— Firmele alea cu alarmele cer nerușinat de mulți bani, a spus Gun-Britt.

În timpul nopții, una sau mai multe persoane spărseseră ușa garajului de la numărul 12. Åke conducea acum, cu pași răsunători și proferând blesteme, marșul de-a lungul piațetei, ca să ne arate semnele spargerii. Bănuia că folosiseră o rangă obișnuită.

— Poate că ar trebui să sunați la poliție, le-am spus eu. E posibil să fi rămas amprente sau alte urme.

— Nu are rost, a spus Peter. Nu mai urmărim lucruri de genul ăsta acum. Trebuie să te bazezi pe companii de pază și pe agenți de securitate.

Exagera, ca de obicei, dar când era vorba de Peter era inutil să-l contrazici.

— Chiar așa de rău am ajuns? a întrebat Ola. În curând, societatea bunăstării va fi istorie.

— Nu poți să ai gardieni care să patruleze în fiecare cartier rezidențial, a spus Åke. Este nesustenabil.

— Mdaaa, nu prea.

Peter își scarpină puțin barba nerasă.

— Dar am văzut exemple destul de bune de supraveghere de cartier. Oameni care se unesc și patrulează împreună pentru a menține siguranța în zonă. De obicei, cu rezultate foarte bune. Dacă mai ai și un câine bun cu tine, poți să cureți de tot pleava.

— Poftim? am spus eu. Un fel de gardă cetățenească? Suna ca o chestie de-a dreptul bolnavă.

— O cooperare între vecini, a spus Peter.

Åke s-a aplecat în față și și-a coborât vocea.

— Börje, de la numărul 21, a ieșit afară și i-a pus pe fugă pe câțiva vandali care stăteau și zbierau în piațeta lor, deunăzi. Nu pricep de unde vin gangsterii ăștia, nu au cum să fie din Köpinge.

Era cât pe ce să izbucnesc în râs, dar ceilalți păreau foarte abătuți.

— Ca polițist, nu pot din păcate să vă însoțesc în aceste patrulări, ne-a

spus Peter. Dar dacă aveți nevoie de sfaturi bune și alte lucruri de felul ăsta… De exemplu, trebuie să aveți grijă să nu fiți prea agresivi. Pot avea cuțite și alte tâmpenii. Și dacă mai sunt și drogați, cine știe ce mai fac.

Åke a bătut zdravăn din picior.

— Dacă eram cu douăzeci de ani mai tânăr, aș fi luat pe loc lucrurile în propriile mâini. Treaba e să înăbuși problema din fașă.

Se uită la Ola ca și cum l-ar fi îmboldit din priviri, iar acesta, la rândul lui, s-a întors spre mine.

— Sigur că ne putem ajuta să controlăm situația, am spus eu. Ca un fel de zombie[33] care bântuie prin noapte.

Ceilalți s-au holbat la mine ca și cum nu ar fi înțeles o iotă.

— Pot să fac un program, a spus Ola.

Nu era tocmai ce aveam eu în minte, dar Åke era foc și pară.

— O să vorbesc și cu oameni de prin celelalte piațete. Doar locuiesc aici de când s-au construit cocioabele astea.

— Sună înțelept, a spus Peter. Dacă nu faceți imediat ceva în sensul ăsta, derbedeii ăștia o să preia controlul. Lucrurile de felul ăsta pot să se petreacă repede.

— Știu pe cineva din cartier care are un câine, a spus Ola.

— Asta-i un lucru bun, a spus Åke. Îl luăm cu noi.

Am plecat de acolo cu o senzație de irealitate. Oamenii ăștia vorbeau serios? Vechii mei prieteni din Stockholm s-ar fi stricat de râs, dacă ar fi auzit așa ceva.

•

— E îngrozitor să ți se spargă casă, a spus Bianca de cum ne-am așezat la micul dejun. Noroc că avem alarmă.

Aveam, dar nu la garaj. Și nici pentru protecția perimetrului. Alarma funcționa doar când nu era nimeni acasă. Dar era mai bine ca Bianca să nu știe asta.

— Totuși e foarte puțin probabil să trecem și noi prin asta, i-am spus eu. Nu cred că dau lovitura de două ori în același loc.

Dar de neliniște tot nu puteam să scap. Nu mă îngrijora ideea de a rămâne fără gadgeturi, lucrurile materiale se pot înlocui întotdeauna. Mai degrabă era vorba de un sentiment difuz de pierdere a libertății, de o violare a intimității noastre.

— O să ajungem să construim ziduri de jur împrejurul tuturor zonelor.

Gated communities. Supraveghere video și gardieni pentru a controla cine iese și cine intră.

— Eu, una, n-am nimic împotrivă, a spus Bianca, dacă e nevoie de asta.

Oare întotdeauna gândisem atât de diferit?

— Mda, nu știu.

Nu într-o astfel de lume îmi doream să-mi cresc copiii.

— Cooperare între vecini, am bombănit eu. Puțin exagerat, nu?

•

În următoarea zi de vineri tocmai tăiam roșii și castraveți pentru tacoul pe care îl pregăteam, turnam salsa într-un castron și aranjam brânza feta feliată, când Bianca a dat buzna din hol.

— Exact acum s-a întâmplat.

Mi-a împins telefonul în mână.

— Uită-te aici. Un camion a secerat o grămadă de oameni pe Drottninggatan.

Încercam să citesc pe ecran în timp ce Bianca îmi povestea tot ce auzise. Mulți răniți, câțiva morți, un camion care intrase direct în magazinul Åhlén. Se vorbea despre bărbați înarmați și amenințări cu bombă. Tot Stockholmul era în haos.

— Nu mai ești în siguranță nicăieri, a spus Bianca.

Cu două săptămâni mai devreme avusese loc un atac similar pe Westminster Bridge din Londra. Înainte de asta, eu și Bianca vorbiserăm despre o călătorie acolo la vară. Acum nici nu se mai punea problema.

În seara aceea am urmărit reportajele de la Stockholm, întâmplări dintr-o lume pe care nu o mai recunoșteam. Imaginile din Drottninggatan arătau ca niște scene de război. Atât de nefamiliare. Atât de departe și totuși atât de înfricoșător de aproape.

— Închipuie-ți dacă m-aș fi dus la cursul acela de perfecționare pentru serviciu, a spus Bianca. Puteam să fiu acolo când a apărut camionul ăla.

— Dar nu era la centrul de expoziții din Älvsjö[34]? am întrebat eu. Și parcă nu era în weekendul ăsta, nu?

— Nu, dar ar fi putut să fie acolo și atunci. Pur ipotetic.

— Iubito, nu te poți izola. Atunci câștigă teroriștii.

— Deja au câștigat, a spus Bianca. Cu mult timp în urmă.

Imediat ce au adormit copiii, m-am aruncat pe canapea, obosit și ghiftuit de taco. Frunzăream prin oferta nemărginită de pe Netflix când s-a auzit

soneria.

— Așa de târziu?

Bianca s-a ridicat și încerca să cerceteze cu privirea în întuneric, în timp ce eu m-am dus să deschid.

— Bună.

În fața ușii stătea Ola, complet îmbrăcat în negru, într-un fel de uniformă pentru toate tipurile de vreme, cu buzunare peste tot. Lângă el era un alt bărbat, pe care l-am recunoscut din zonă.

— E timpul, a spus Ola.

— Pentru ce?

Bianca s-a furișat în spatele meu și Ola s-a întins ca să-i facă din mână.

— Facem prima patrulare în seara asta. Am făcut un program.

Celălalt bărbat ne-a salutat și s-a prezentat drept Krille din Saltkråkan.

— Îl ai elev pe băiatul meu. Tristan.

Exact. Tristan din 7C. Luptător priceput.

Taică-su avea o sârmă ghimpată tatuată pe spatele palmei, o barbă deasă și un labrador în lesă.

— Uită-te aici, a spus Ola și a desfășurat o jumătate de foaie A4. Putem să facem modificări, bineînțeles, dacă nu ne pică bine o anumită oră.

Labradorul a început să latre și Krille a smucit iritat lesa.

Ola a rânjit.

— Acum o să fie liniște și pace pe aici.

50.

Jacqueline. Înainte de accident

Primăvara lui 2017

După două zile de epuizare totală la mizerabila casă de bătrâni, printre epave umane care făceau pe ele și colegi care refuzau să-mi învețe numele, am renunțat și am spus că sunt bolnavă.

Îmi lipseau grădinița și copiii. Nu m-am simțit niciodată în viața mea atât de umilită, niciodată nu am fost tratată atât de îngrozitor de nedrept. Și asta cu toate că am lucrat zece ani în industria de modeling.

Masa din bucătărie a devenit bârlogul meu. Obloane închise și cafea tare. O sticlă de vin după prânz, ca să pot să fac față gândurilor care îmi zbârnâiau prin minte.

Peter continua să mă terorizeze cu sms-uri și mesaje pe Messenger, iar când nopțile erau cele mai lungi și singurătatea mă tortura era ușor să cedez. Doar o noapte, pentru ultima oară, după care n-o să-l mai primesc niciodată.

Eram legată de mâini și de picioare, încolțită. Există oameni care reușesc întotdeauna să facă lucrurile să funcționeze, în timp ce unii ca mine sunt condamnați la eșecuri eterne și o viață lipsă de sens. Aproape că îmi doream o catastrofă, ceva decisiv, care să aducă cu forța ceva nou în viața mea.

Furia ardea mocnit în mine. După care jarul s-a transformat în flăcări.

Bianca nu îmi răspunsese la mesaj. Nici nu era nevoie. Știam că ea a fost cea care a trimis plângerea la primărie, că din vina ei am fost forțată să părăsesc grădinița.

Într-o sâmbătă, când Fabian a plecat cu bicicleta și eu am dat gata un litru de vin roșu, am parcurs cei câțiva metri prin piațetă și am deschis poarta de la numărul 13.

Clocoteam pe dinăuntru. Eram trează de multe ore și mă chinuiau gânduri de răzbunare. Trebuia să mă apăr, ceea ce mi se întâmplase era o

nedreptate. Eram sătulă până peste cap de înfățișarea de mironosiță a Biancăi și de aerul ei îngâmfat.

Volvoul nu era parcat pe alee. Asta însemna că era singură acasă. Am încercat să mă stăpânesc, să îmi adun gândurile și să găsesc cuvintele potrivite. Nu avea rost să-mi murdăresc mâinile și să recurg la atacuri la persoană, dar Bianca trebuia să știe ce mi-a făcut.

Spre surprinderea mea, cel care mi-a deschis ușa a fost Micke.

— Bună? mi-a spus el.

Ochii lui erau ca un tranchilizant. Încercasem să-mi înăbuș amintirea din noaptea de Anul Nou, dar acum totul mi-a năvălit cu putere în minte.

— Bianca este acasă? l-am întrebat eu.

— E plecată cu copiii la o prietenă în Malmö.

Micke a rămas în pragul ușii ca pentru a-mi arăta că nu eram bine-venită înăuntru.

— Trebuie să vorbim, i-am spus eu.

Dacă Bianca nu era acasă, existau și alte opțiuni. Luasem în considerare această posibilitate, dar mă hotărâsem destul de repede să renunț la ea. Acum însă, când Micke stătea în fața mea, hotărârea mea a început să se clatine.

— Nu știu, a spus Micke. Cred…

S-a pierdut cu firea și s-a dat la o parte când mi-am făcut loc înăuntru.

— Știi ce a făcut Bianca?

El a închis ușa în urma lui. Părea rușinat.

— Jacqueline, ia-o mai încet.

Era o jignire. *Ia-o mai încet.*

— M-au dat afară de la grădiniță. Înțelegi? Și mă simțeam atât de bine acolo. Mi-a distrus complet viața.

Micke s-a încruntat.

— Ai băut?

— Termină, i-am spus eu. Primăria crede că sunt nepotrivită. Au dezgropat un raport vechi de la serviciile sociale. Dar, mai presus de toate, li s-a plâns un părinte. Ghici cine?

Micke și-a trecut mâna peste bărbie. Părea să nu știe ce să spună, iar asta m-a înfuriat și mai tare.

— La naiba! i-am spus eu. De ce să vrei să distrugi pe cineva în halul ăsta?

— Nu cred că Bianca a vrut să te distrugă. Doar s-a speriat. Știi cât de paranoică poate fi.

O, Micke. Întotdeauna la fel de înțelegător.

Cu toate că eram sigură că ce făcuse acum era strict personal.

— Bianca a venit prea târziu la grădiniță. Am vrut doar să-i fac o favoare, i-am spus eu.

Vocea mi s-a spart.

Micke mi-a pus mâna pe braț și m-a privit adânc în ochi.

— Am să vorbesc cu Bianca, a spus el. Sigur putem să luăm legătura cu primăria și să reparăm asta.

Micke era unul dintre acei oameni care pun ordine în lucruri. Cu totul diferit de cei cu care eram obișnuită.

Mi-a dat drumul la mână, dar i-am ținut privirea captivă într-a mea.

Am rămas așa puțin cam mult.

Am mers după el în bucătărie. Spatele lui era o promisiune de armonie. Drept și puternic. Un spate lângă care să te trezești dimineață după dimineață.

— Cu siguranță există o altă grădiniță la care ai putea să mergi, a spus și s-a sprijinit de frigider. Se rezolvă.

În lumea lui așa se întâmpla mereu. Îmi doream ca viața să fi fost la fel de simplă și pentru mine.

Cu o mișcare lentă mi-am aruncat părul pe spate, iar el mi s-a răsfirat pe umeri, mi-am strecurat degetele mari prin găicile blugilor și i-am tras în sus, cât să ajungă să stea strâns lipiți de pubis.

Micke nu se putea opri din privit.

Trupul meu este blestemul și fericirea mea, dar și o armă.

Poate că m-am lăsat pradă dorinței când m-am aplecat către el. Dorința de ceva mai bun? Sau poate că am făcut-o doar ca să mă răzbun pe Bianca.

— Nu, a spus Micke.

Mi-am dat la o parte câteva șuvițe de păr de pe față și m-am apropiat de el.

— Nu, Jacqueline.

Degetul meu desena încet linii pe fața lui. Ochii i s-au înfiorat, dar mâinile i se împotriveau din răsputeri, până când i-am pus mâna pe piept și l-am împins brusc în frigider.

— Pleacă! a spus el.

Dar privirea lui îmi cerea să rămân.

I-am sorbit parfumul. Mâna mea i-a atins ușor blugii, aerul dintre noi vibra.

— Nu vreau. O iubesc pe Bianca. Familia mea.

Ochii noștri înlănțuiți. Am prins cu unghiile țesătură groasă a blugilor.

— Încetează, a spus Micke.

A sunat ca *sărută-mă.*

Mâna mi-a alunecat peste penisul lui. Era tare ca piatra.

— O să termin, i-am spus eu.

Micke gâfâia. Mi-am înfipt degetele în ceafa lui și l-am sărutat.

În spatele nostru, s-a deschis ușa.

Micke a făcut un pas înapoi, frecându-și gura cu toată mâna.

În hol stătea Bianca cu geanta pe braț.

— Poftim? Ce…?

Aproape că mi-a părut rău de ea. Doar aproape.

— Jacqueline voia să împrumute ceva, a spus Micke.

Bianca a scăpat geanta pe podea.

— Mulțumesc pentru împrumut, am șoptit când am trecut pe lângă ea pe hol.

Afară, în piațetă, soarele de primăvară m-a lovit în ochi. Lumina puternică mă inunda și întregul trup îmi fremăta.

51.

Fabian. După accident

Luni, 16 octombrie 2017

Stau în fața camerei pentru interogatoriu și răsfoiesc o revistă auto. Canapeaua îmi tortureaza spatele, indiferent dacă mă mișc sau mă răsucesc.

Pe mama o interoghează de o eternitate. Când polițiștii ies cu ea din încăpere, i-a mai revenit culoarea în obraji. Acum e mai puțin evident că nu doarme cum trebuie de câteva zile.

— Cred că e mai bine să fiu și eu de față la audierea lui Fabian, îi spune ea polițistei brunete. În definitiv, este minor.

Polițista care se numește Emelie se uită la colegul ei chelios. Se pare că el este cel care decide.

— Mă descurc singur, îi spun eu mamei.

E mai bine așa.

— Sigur?

Uneori e exact ca toți ceilalți. Nu are pic de încredere în mine.

— E în ordine, spun eu. Poți aștepta aici.

În sala de audieri Emelie citește numere și chestii pentru înregistrare. Spune că voi fi audiat ca martor.

— Mai întâi, te rog să ne povestești ce s-a întâmplat vinerea trecută, Fabian.

— OK.

O iau de la început. Cum am mers la Ica și am făcut cumpărături. Mama a împins căruciorul de cumpărături și eu am bifat tot ce am cumpărat de pe lista de cumpărături. Am așezat totul în mașină și am pornit direct spre casă. Exact când am intrat în piațetă, s-a ivit Bianca pe bicicletă și mama nu a avut nicio șansă să frâneze.

— Stai puțin, îmi spune Emelie. Să ne întoarcem puțin la Ica. Cât timp v-a luat să faceți cumpărăturile? Dacă ar fi să faci o estimare?

— Poate douăzeci de minute? O jumătate de oră, presupun.

Emelie pare mulțumită.

— Ați vorbit cu cineva înăuntru în magazin? mă întreabă ea.

— Nu, nu chiar. Dar, evident, am salutat oamenii. Cred că mama a vorbit puțin cu tipul de la casă. În rest, nu știu.

— Și apoi? spune Emelie. Când ați ieșit în parcare?

Sunt pregătit. Știu ce să spun. Dar, chiar și așa, cuvintele se agață cumva între ele, se încâlcesc și rămân blocate.

— Noi… Era… Afară…

— V-ați întâlnit cu cineva în fața la Ica? întreabă cheliosul nerăbdător.

— Cu Ola, vecinul nostru. Am dat nas în nas cu el în parcare.

Brusc simt că mă mănâncă ceva pe gât. Pe ceafă. Peste tot. Trebuie să mă scarpin.

— Ați vorbit cu Ola? întreabă cheliosul.

Atât el, cât și Emelie se uită ciudat la mine. Încerc să mă opresc din scărpinat.

— Voia să vadă noua noastră mașină. Este un BMW 323, din 2014.

— Și după? spune Emelie.

— După ce?

— Ce s-a întâmplat cu Ola după ce s-a uitat la mașină? Încotro a luat-o?

Mă uit la mâinile mele și mă forțez să le țin nemișcate.

— A plecat. Cred că avea mașina pe-acolo pe undeva.

Emelie își răsfoiește hârtiile. Hai că merge bine, o să mă descurc. Nu mai simt mâncărimile la fel de mult ca înainte.

— Apoi ați condus acasă până pe Bråkmakargatan. Ați vorbit despre ceva special în mașină?

Încerc să îmi amintesc.

— Nu cred.

— Și ce s-a întâmplat atunci? întreabă cheliosul. Povestește.

— Am intrat cu mașina în piațetă și… mama a țipat.

— Ce ai văzut când ați intrat în piațetă, Fabian?

— Ceva roșu. Mama a țipat și apoi l-a lovit. Totul s-a petrecut atât de repede.

Emelie se uită ciudat la colegul ei. Am spus ceva greșit?

— Mai întâi a țipat mama și după aceea v-ați ciocnit? spune cheliosul. Am înțeles bine ce ai spus?

Mă scarpin pe sub gulerul de la pulover.

— E posibil să fi fost și invers.
Emelie pare dezamăgită.
— Deși cred că mai întâi a țipat, spun eu repede.
Știu cum funcționează genul ăsta de tehnici criminalistice. Am văzut la televizor că pot afla cu aproximație când a frânat o mașină examinând urmele de pe asfalt.
— Am vrea să îți mai punem câteva întrebări în plus, spune Emelie. O parte dintre ele s-ar putea să ți se pară ciudate și să-ți fie greu să dai un răspuns, dar este important să reușim să înlăturăm anumite neclarități.
— OK.
Îmi încordez tot corpul.
— Mama ta se vedea des cu Mikael și Bianca Andersson?
— Nu chiar. Mă rog, locuim alături. Și…
Mă uit în jos, la masă.
— Și?
Emelie se apleacă în față.
— Micke este profesorul meu de sport, spun eu. Și mama a lucrat la grădinița Bellei.
— Mda, am înțeles că s-a petrecut un incident la grădiniță. Ți-a spus mama ta ceva despre asta?
— Nu. Sau cum?
Ce vrea să spună ea prin *incident?*
— Când a fost viscol și Bianca nu a luat-o pe Bella de la grădiniță?
— Exact, spune Emelie. Povestește-ne ce știi despre asta.
— Păi, mama a adus-o pe Bella la noi acasă și i-a făcut chiftele. Dar Bianca era din cale afară de nervoasă când a venit la noi.
Emelie pare mai întâi mulțumită, dar după vreo jumătate de minut începe să mă sâcâie din nou cu asta.
— Ai auzit ce și-au zis în acea seară?
— Nu-mi amintesc exact. Bianca a certat-o destul de mult. Considera că nu era în regulă ca mama să o ia pe Bella acasă la noi.
— Ce a spus mama ta atunci?
— Nu a spus mare lucru. Dar mai târziu a fost nevoită să plece de la grădiniță.
— Ce părere a avut ea despre asta? întreabă Emelie.
— A fost supărată. După aceea a început să se îmbete în fiecare zi.

Lui Emelie i se așterne un văl de tristețe pe ochi și cheliosul preia discuția.
— Mama ta a stat într-un centru de recuperare la începutul toamnei, spune el. Unde ai locuit atunci?
Mi se întoarce stomacul pe dos. Nu vreau să vorbesc despre asta. Nu vreau nici măcar să mă gândesc la asta.
— O casă din acelea de asistență pentru copii și tineri.
Evit să mă uit la ei.
— Tatăl tău nu este prin peisaj, dacă am înțeles bine, spune cheliosul.
— Locuiește în America.
— Iar mama ta nu are un partener? Un iubit sau ceva de genul ăsta?
Nu au verificat asta deja?
— A fost mult timp împreună cu Peter. E polițist.
Emelie spune că știe cine este.
— Se certau destul de mult. S-au despărțit și s-au împăcat din nou, spun eu. De acum încolo probabil că nu o să mai fie nimic între ei. Eu și cu mama ne gândim să ne mutăm.
— De ce? întreabă bărbatul.
Ridic din umeri.
— Ai locuit vreodată într-un sătuc la mama naibii?
Emelie surâde.
— Locuiesc în Teckomatorp, îmi spune tipul ras pe cap.
— În cazul ăsta știi despre ce vorbesc.
Emelie îmi întâlnește privirea.
— Îmi pare rău pentru asta, Fabian. Sper că înțelegi de ce punem întrebări dificile. Când se întâmplă astfel de lucruri, trebuie să săpăm adânc.
— OK.
Știu și eu cum se desfășoară o anchetă a poliției.
Îmi spun că vom termina audierea imediat și voi fi liber să mă întorc la mama. Când ies, mama ține în mână una dintre acele reviste ridicole de bârfe, iar genunchii îi tremură.
— Cum a mers, iubitul mamei? Ești bine?
— Bineînțeles.
Ar trebui să-și vină în fire. Dacă stă acolo și tremură, polițiștii vor intra la bănuieli.
— Așa cum am spus și mai devreme, tehnicienii tocmai au terminat

investigațiile la mașina dumneavoastră, spune Emelie. Dacă așteptați puțin, o să mă ocup să o primiți înapoi.

Mama și cu mine ne înghesuim pe canapeaua incomodă. Eu mă scarpin, iar genunchii mamei dansează de capul lor.

Ea tot repetă că totul va fi bine și că pot să stau liniștit. Ca și cum eu aș avea nevoie să mă calmez.

— Au plecat de o mulțime de vreme, spune mama după ce au trecut câteva minute.

Nu îi răspund.

Mă mănâncă până la burtă acum.

— Cred că sunt alergic la detergentul de rufe.

Mama promite să cumpere altul. Există unii de la care nu faci alergii.

— Uite-i că vin în sfârșit, spune ea și e pe punctul să se ridice de pe canapea, când Emelie o roagă să rămână așezată.

— Din păcate, avem vești proaste.

Mama îngheță pe jumătate ridicată în picioare.

— E ceva cu mașina?

— Nu, spune Emelie întinzându-i cheile de la BMW.

— Trebuie să modificăm încadrarea infracțiunii, spune cheliosul.

Emelie își coboară privirea.

Acum ce mai e?

— Bianca Andersson a murit în această dimineață.

52.

Mikael. Înainte de accident

Primăvara lui 2017

Bianca a luat copiii cu ea și s-a întors la Lisa în Malmö, bineînțeles, nu puteam s-o învinovățesc pentru asta.

Te iubesc pe tine și familia noastră, i-am scris eu într-un mesaj. *Nu te-aș înșela niciodată.*

Nici măcar nu știam dacă era adevărat. Unde e limita infidelității? Nu luasem eu inițiativa. Jacqueline era beată și i-am spus să plece, dar ar fi trebuit, cu siguranță, să fiu mai clar. Să o fac să înceteze, să o împing, să o dau afară din casă. Nu fusesem suficient de puternic și până la urmă mă lăsasem dus de moment.

I-am povestit toate astea Biancăi. Am fost sută la sută sincer cu ea. I-am explicat de ce era Jacqueline la noi, că nu venise să împrumute ceva, că era vizibil beată și supărată din cauza celor întâmplate și că voia să vorbească cu ea.

Dar a fost în van. Bianca nu m-a ascultat. A împachetat mecanic lucrurile copiilor în două sacoșe de la Ikea, fără să se uite la mine. De-abia m-a lăsat să-mi iau rămas-bun de la Bella și de la William.

Putem să mergem să vorbim cu un specialist despre asta, i-am scris eu într-un mesaj sâmbătă seara.

Iartă-mă. Te iubesc! Hai să ne mutăm de aici.

Nu am primit niciun răspuns.

În schimb, a sunat soneria.

Mi-au trecut mii de gânduri prin minte. În oglinda de pe hol am dat cu ochii de propria neliniște, înainte să deschid ușa.

— Ești echipat bine?

Afară stătea Ola, în echipamentul lui negru de patrulare.

— Nu în seara asta. Nu pot.

Uitasem cu desăvârșire de rondul nostru de noapte, iar Ola era printre

ultimii oameni de pe fața pământului cu care voiam să socializez acum.

— Ce? spuse el. Bianca și copiii oricum nu sunt acasă.

Cum naiba știa asta? M-am înfuriat.

— Ai vorbit cu ea?

Ola a scuturat repede din cap.

— Am văzut când au plecat.

— Așa cum am spus, nu pot în seara asta.

— Dar ți-am dat programarea turelor, nu-i așa? a spus el și a scos hârtia dintr-unul din multele lui buzunare. Uite, scrie aici. Tu și cu mine, în seara asta. Dacă nu puteai în seara asta, trebuia să mă fi anunțat mai devreme.

Am vrut să-i spun să-și bage programarea într-un orificiu la libera lui alegere. Am vrut să-i spun că refuzam să accept o societate controlată de forțe de pază și justițiari, în schimb i-am zis:

— Bine. Vin cu tine, dar nu stau mult.

Am mers de-a lungul pistei de biciclete și am luat la rând toate piațetele, una după alta, în timp ce întunericul se strângea tot mai mult în jurul caselor. Ola își intrase cu totul în rol, își lipea mâinile de ferestrele magaziilor și pândea, se apleca peste garduri și tăia întunericul grădinilor cu raza lanternei de buzunar.

Am oftat. Era ca și cum aveam din nou doisprezece ani și ne jucam de-a supereroii.

Nu am vorbit mult. Nodul din gât și vârtejul gândurilor din mintea mea m-au ținut ocupat. Dar de-a lungul potecii de lângă locul de joacă ne-am oprit sub un felinar și Ola mi-a povestit mai multe despre jaful căruia îi căzuse victimă. Îl zdruncinase din temelii.

— Cred că e unul dintre cele mai rele lucruri care i se pot întâmpla unui om, mi-a spus el. Să-ți pierzi sentimentul de siguranță.

— Ciudat, i-am răspuns. În toate filmele și cărțile siguranța e descrisă puțin ridicol, se vorbește despre ea ca despre ceva de care ar trebui să te desprinzi pentru a fi liber.

Ola și-a întors gânditor privirea spre parc.

— Concepția aia dispare repede când ți-ai pierdut cu adevărat siguranța.

Probabil că avea dreptate. Am fost un privilegiat din multe puncte de vedere.

Am trecut a treia oară pe lângă propria piațetă și am văzut-o pe Jacqueline aplecată peste un pahar de vin în bucătărie.

— Bea prea mult, a spus Ola. Nu cred că se simte bine.

Conștiința mea vinovată a prins momentul și a început să mă apese și mai tare pe piept.

— N-au mai lăsat-o să rămână la grădiniță, i-am spus eu. Nu ți-a povestit Bianca ce s-a întâmplat?

Ola a părut aproape uluit când i-am povestit despre viscol și despre cum Jacqueline a luat-o pe Bella la ea acasă. Nu înțelegea de ce a reacționat Bianca atât de exagerat.

— Jacqueline a încercat să-i facă un serviciu, mi-a spus el în timp ce ne plimbam prin fața casei.

A fost cel puțin neașteptat din partea lui. De obicei, Ola nu întârzia să îi ia partea Biancăi.

Aveam de gând să-l rog să-i spună același lucru și ei, când deodată am zărit ceva în garajul nostru. O mișcare în spatele ferestrei. O lumină slabă care pâlpâia pe perete.

— Ce dracu?

Ola mi-a făcut semn cu mâna.

— Vino, mi-a spus el.

L-am urmat plin de neliniște. Pași rapizi și tăcuți pe alee.

— Șșșș, a spus Ola.

A îndreptat lanterna spre ușă, ținând-o ca pe un pistol. Nu mai era nicio îndoială. Semne de spargere.

— Sun la poliție, i-am spus eu.

Ola m-a privit sceptic.

— Nu merită. Nu ajung niciodată la timp aici.

A apucat mânerul ușii.

— Poate fi periculos, i-am spus eu.

Ola respira pe nas. Ochii i s-au îngustat, a smuls ușa și a strigat:

— Stai! Stai pe loc!

Conul de lumină al lanternei a căzut pe doi băieți în hanorace și adidași.

— Nu vă mișcați! a strigat Ola.

I-am recunoscut imediat pe hoți.

— Îi cunosc, i-am spus. Liam și Bleridon. Au fost elevi la școala din Köpinge.

— Porcii dracului, a șuierat Ola.

— Sunt doar niște puști, i-am spus eu. Nici măcar n-au împlinit

optsprezece ani.

Ola a pufnit disprețuitor și a început să se miște primprejur, cu băieții prinși în continuare în conul de lumină al lanternei.

— Închide ușa.

Am făcut cum a spus.

Liam și Bleridon nu s-au mișcat din loc.

— Calmează-te acum, OK? i-a spus Liam. O ștergem cât ai zice pește. Jur, o tăiem.

Mi s-a părut o soluție bună. Doar îi cunoșteam pe băieții ăștia. L-am avut elev pe Liam, un băiat de treabă, jucător de handbal priceput. Și-a pierdut puțin busola când părinții lui s-au despărțit. Bleridon, pe de altă parte, era unul dintre acei băieți nesiguri, care s-a afirmat jucând rolul de dur în toate situațiile.

— Uită de asta, i-a spus Ola. Stați la perete.

— Dar…

Cu o forță complet inutilă, Ola m-a îmbrâncit într-o parte și a făcut câțiva pași amenințători spre băieți. Dintr-unul din buzunarele de la pantaloni a scos un obiect lung și negru.

— Ce-i ăla? i-am spus eu.

Un baston. Unul dintre acele bastoane telescopice.

— Mâinile la perete! a răcnit Ola.

— Pune-l jos, i-am spus eu. Îi sunăm pe părinții lor. Facem plângere la poliție.

Ola mi-a spulberat toate obiecțiile fluturând bastonul.

— Știi la fel de bine ca mine că nu se întâmplă nimic dacă depunem plângere.

În acel moment Liam a fandat rapid încercând să se strecoare pe lângă el. Ola a răspuns șfichiuind cu bastonul. Bleridon a profitat de asta și s-a năpustit spre ușa din spatele lui Ola. M-am dat la o parte și l-am lăsat să scape.

— Ajunge, i-am spus eu.

Dar Ola continua să-l amenințe pe Liam cu bastonul.

— Jur pe tot ce am, a spus Liam. O să te denunț.

Obrazul îi era umflat și scuipa sânge.

— La naiba! am spus eu.

Au rămas pe loc, cu picioarele depărtate, față în față, ca la un duel.

În cele din urmă Ola s-a dat înapoi, cu bastonul ridicat în continuare. Liam și-a trecut degetul peste buza spartă și mi-a aruncat o privire rănită, înainte să iasă poticnit în piațetă și să dispară.

Ola a slăbit strânsoarea și a coborât bastonul.

Mi se învârtea capul. Violența m-a dezgustat întotdeauna, dar după cele întâmplate la școala din Stockholm a trebuit să accept că violența este în noi toți. Chiar sub piele. În Ola. Dar și în mine.

— La naiba! a spus Ola.

Gâfâia din greu, cu mâinile sprijinite pe genunchi.

— Rămâne între noi, da?

— Sigur, i-am spus eu.

Acum, că minciunile și secretele își făcuseră loc în viața mea, n-a fost greu să cedez în fața încă o dată.

53.

Mikael. După accident

Luni, 16 octombrie 2017

Casa noastră arată de parcă ar fi bântuită. Miroase a cabană de vară și toate luminile sunt stinse. Doar pereții scârțâie.

Masa din bucătărie seamănă cu tejgheaua unei florării. Întorc cu grijă biletele din buchete și citesc.

Ne gândim la voi.

Cu dor și dragoste.

Mă prăbușesc în întuneric ca o cârpă. Nici să plâng nu mai pot.

Sienna duce copiii sus, în camerele lor, în timp ce eu petrec o oră întreagă sub duș, cu apa revărsându-se peste mine. Scormonesc și scot o perie de baie din sertarul Biancăi și mă frec cu putere peste tot. Când ies, aerul este dens de la aburi și pielea mi-e plină de pete roșii.

Mă așez la fereastra din camera de zi. Îmi sprijin fruntea de sticlă. Lumea de-afară și-a pierdut culoarea. Nu înțeleg cum o să trăiesc fără Bianca.

Sunt epuizat. Complet lipsit de putere. Ca și cum toți mușchii mi s-ar fi atrofiat.

Cu mâinile tremurânde, îmi torn un whisky triplu și mă cufund în canapea. Mă lupt să trezesc la viață imagini cu Bianca, altele decât cele din spital, cu care m-a lăsat, dar amintirile nu sunt decât umbre vagi. Nu mai reușesc să-i văd chipul. Vocea a dispărut și ea. Tot ce mi-a rămas sunt BMW-ul din piațetă, bicicleta făcută una cu pământul sub luminile albastre care se rotesc și Jacqueline care țipă.

Mă ridic să-mi umplu paharul, dar nu apuc să ajung decât la jumătatea drumului, când telefonul începe să sune.

Număr necunoscut.

Ezit să răspund. Melodia aproape că s-a terminat când apăs pe butonul verde.

— Micke.

— Mikael Andersson la telefon? Vă sun de la poliția din Lund.

Bărbatul de la telefon este cel cu care am vorbit sâmbăta trecută. Îmi spune că are informații în legătură cu ancheta preliminară.

— Ancheta arată că nu se poate dovedi săvârșirea unei infracțiuni. Ce s-a întâmplat vineri a fost un accident.

Nu poate fi adevărat. În ziar scria că Jacqueline era suspectată de comiterea unei infracțiuni.

— Nu puteți să faceți așa ceva, îi spun eu.

Fac câțiva pași împleticiți și mă sprijin de spătarul canapelei.

— Am efectuat o examinare tehnică a locului accidentului și a mașinii și am audiat părțile implicate, spune polițistul. Înțeleg că vă este foarte greu acum, dar totul demonstrează că a fost un accident.

Aș vrea să protestez, dar cuvintele mi se opresc în gât. Cum e posibil să omori un om lovindu-l cu mașina și să rămâi nepedepsit? Vreau să știu ce s-a întâmplat cu *conducere periculoasă* și *ucidere din culpă.*

— Mai bine ai grijă de familia ta, îmi spune polițistul la telefon. Copiii tăi au nevoie de tine acum mai mult ca oricând.

Îi închid telefonul și mă prăbușesc pe canapea.

Asta e tot? Bianca a plecat pentru totdeauna și ancheta s-a încheiat. Ar trebui să-mi văd mai departe de viață, acum?

Încet, golul din mine începe să se umple. Întunericul se colorează. Nu de tristețe sau de durere, ci de cea mai roșie furie.

Trebuie să dau de Jacqueline.

— Cum te simți? mă întreabă Sienna.

Stă pe hol cu cearcăne negre în jurul ochilor.

— Eu… Bianca…

Nu sunt în stare să spun nimic care să aibă sens.

— Copiii dorm, îmi spune Sienna.

— Mulțumesc.

Îmi frec tâmple.

— Jacqueline, spun eu. Trebuie să vorbesc cu Jacqueline.

Sienna icnește.

— De ce? Chiar crezi că e cel mai bun lucru pe care ai putea să-l faci acum?

Poate că nu. Dar vreau să o privesc în ochi când spune că a fost un

accident și că nu a văzut-o pe Bianca pe bicicletă. Vreau să-i spun că ne-a distrus viața mie și copiilor mei.

— Bianca părea sigură că era ceva între tine și Jacqueline, spune Sienna. Mi-a scris că v-a găsit împreună. Ai înșelat-o pe sora mea?

— Da, am sărutat-o pe Jacqueline. Nu a însemnat absolut nimic, dar s-a întâmplat. O iubesc pe Bianca, am iubit-o mereu. Ea este totul pentru mine.

La prezent. Lucrul acesta nu se va schimba niciodată.

Strâng pumnii și îmi apăs fruntea cu încheieturile degetelor. Respiră, respiră. Cum o să supraviețuiesc cu asta? Am trădat-o pe Bianca, iar acum ea nu mai este.

— Bianca nu ți-a spus niciodată de mesajul pe care la primit, nu? spune Sienna.

— Ce mesaj?

Sienna înghite în sec. Ochii îi explodează în nuanțe de roșu.

— După câte am înțeles de la Bianca, ea a reclamat-o pe Jacqueline la primărie după cele ce s-au întâmplat cu Bella la grădiniță. Când Jacqueline a aflat și și-a pierdut stagiul, i-a trimis Biancăi un mesaj destul de amenințător.

— Ce vrei să zici? Bianca mi-ar fi povestit despre asta.

Sienna scutură din cap.

— Biancăi îi părea rău. A înțeles că se coborâse prea jos când a reclamat-o pe Jacqueline. Dar era geloasă, se temea că o să te ia de lângă ea.

Era prea greu de acceptat.

Măcar dacă am fi vorbit unul cu celălalt.

— Ce scria în mesaj? Cel pe care i l-a trimis Jacqueline.

Sienna se așază într-un fotoliu în fața mea, aplecată spre mine, cu picioarele încrucișate.

— La scris că i-a distrus viața. Că nu va uita niciodată ce i-a făcut.

Cuvintele se înfig în mine. Cât de departe era în stare să meargă Jacqueline? Din proprie experiență știu că nu e atât de dificil pe cât se crede să depășești toate limitele imaginabile.

— Cât de mult v-ați scris de fapt astă-vară? Bianca nu mi-a spus niciodată nimic despre faptul că ați reluat legătura.

Îmi duc mâna la piept. Pielea încă mă arde, după periajul dur din timpul dușului.

— Ultima oară când ne-am auzit a fost chiar înainte de petrecerea aia cu

vecinii la care urma să mergeți, spune Sienna. S-a supărat când i-am spus ce părere am.

Poate că nu ar trebui să întreb, dar o fac oricum.

— Și ce părere aveai?

— Că ar trebui să te părăsească, spune Sienna.

Nici măcar nu pot să i-o iau în nume de rău.

— Și eu am crezut că s-a terminat totul între noi, îi spun eu.

Sienna își strânge genunchii.

— Ce s-a întâmplat?

54.

Mikael. Înainte de accident

Primăvara lui 2017

Bianca s-a întors cu copiii de la Malmö duminică seara târziu.

— O spargere? Ce îngrozitor.

Nu-mi citise mesajele.

Acum stătea în fața ușii de la garaj examinând locul faptei. Încercasem să curăț pata de sânge de pe podea, dar pe ciment rămăsese o urmă întunecată.

— Ce e asta? a întrebat Bianca.

— Ola și-a arătat adevărata față.

S-a uitat la mine ca și cum aș fi mințit din nou. Când i-am povestit despre baston a dat din cap, nu voia să creadă că e adevărat.

— Doar știm ce i-a făcut angajatului de la serviciul de îngrijire a bătrânilor la domiciliu, i-am spus eu. Așa că nu m-a surprins foarte tare.

— Dar nu se poate compara, mi-a spus Bianca. Băieții care au intrat în garajul nostru nu erau chiar nevinovați.

Nu-mi venea să cred ce auzeam. Sărea să apere abuzul lui Ola.

— Avea la el un baston, i-am spus eu. Băieții ăia au șaptesprezece ani.

— Uneori ești naiv, Micke. Știi prea bine prin ce a trecut Ola după ce a fost jefuit. Mi-a povestit că și-a luat baston și box. Ați avut noroc că măcar unul dintre voi a avut ceva cu care să vă apărați. Ar fi putut să se termine rău.

Nu mai știam ce se întâmpla cu soția mea. Aveam viziuni cu totul diferite despre cum poți să-ți păstrezi siguranța.

— Oricum, nu ești tu persoana potrivită să-l judece, mi-a spus ea. Nu după ce s-a întâmplat la Stockholm. Și după povestea cu Andy.

A lovit exact unde durea.

Nu doar Ola avea porniri violente. Știam amândoi asta. Am încercat să țin la distanță umbra de vinovăție care se pusese în mișcare în pieptul meu.

— Iartă-mă, i-am spus eu. Nu înțeleg cum de-a fost posibil ca lucrurile să decurgă așa. Aș da orice să pot să șterg totul cu buretele.
— Dar nu poți.
Privirea pătrunzătoare a Biancăi era plină de dispreț.

•

Era din nou vară, dar în grădina noastră nu cânta nicio pasăre. Cu ochii încercănați, Bianca stătea sub umbrelă și se uita cum umpleau copiii baloane cu apă pe gazon.
— Trebuie să vorbim despre ce s-a întâmplat, i-am spus eu.
— Nu sunt multe de zis.
Când ne-am cunoscut, puteam să vorbim despre orice. Ne așezam spate în spate în parcul Rålambshov și rămâneam acolo în timp ce soarele apunea. Nimic nu părea greu, totul era posibil. Când am întrebat-o pe Bianca care era cel mai important lucru într-o relație, nu a stat nicio clipă pe gânduri. *Sinceritatea. Dacă suntem sinceri unul cu altul, putem face față la orice.*
Bianca o văzuse pe Jacqueline sărutându-mă. Nu putea să-și mai șteargă vreodată imaginea asta din minte.
— Nu vreau să arunc vina pe altcineva, i-am spus și i-am luat mâinile lipsite de vlagă într-ale mele, dar Jacqueline a fost cea care a luat inițiativa. Am încercat să spun nu. Nu se va mai întâmpla niciodată.
— Ai încercat să spui nu?
Am auzit și singur cum suna. De ce dracu nu m-am opus? După petrecerea de Anul Nou hotărâserăm că așa ceva n-o să se mai întâmple niciodată. Și cu toate astea… Ce fel de om eram?
— Știam eu, a spus Bianca. O vreme am crezut că am luat-o eu razna. Dar a fost adevărat tot timpul. A vrut să te cucerească.
Suna așa de dramatic. Ca și cum n-ar fi fost totul un șir de coincidențe.
— Te iubesc din toată inima, Bianca.
Dar ea arăta ca și cum totul s-ar fi sfârșit.
— De ce și-a închipuit Jacqueline că erai interesat? Ce fel de semnale trimiți?
Probabil avea dreptate. Fusesem prea deschis față de ea.
— Am simțit că, nu știu, eram pe cale să ne îndepărtăm unul de celălalt. Ai muncit atât de mult în ultima vreme și începuse să fie tot mai dificil să ajung la tine.

— Deci e vina mea?

— Nu!

De obicei nu eram atât de neîndemânatic când era vorba de cuvinte.

— Ți-am spus. Te-am rugat în mod special să stai departe de Jacqueline! Nu pricepi? Lumea a văzut. Se vorbește despre voi.

— Vrei să zici că Gun-Britt bârfește?

Bianca s-a ridicat. Mâinile ei erau dădeau să alunece dintr-ale mele.

— Nu știu dacă o să mai pot avea vreodată încredere în tine, Micke.

Vocea Biancăi s-a spart. Disperat, am întins mâinile încercând s-o țin strâns, s-o îmbrățișez, dar ea mi-a întors spatele.

— Iartă-mă, iubirea mea, i-am spus din nou și din nou. Iartă-mă.

Eram patetic, dar cea care vorbea era inima mea.

Obrajii Biancăi erau uzi.

Am vrut chiar să-i mărturisesc totul. Și eu cred în sinceritate. Sinceritate sută la sută. Dar în acel moment am simțit că era imposibil să îi spun ceva despre noaptea de Anul Nou. M-ar fi împins și mai adânc în întuneric.

— O să mă poți ierta vreodată? am întrebat-o eu.

Stăteam atât de aproape unul de altul încât îi simțeam inima bătând și respirația pe bărbia mea. Și totuși niciodată nu am fost mai departe unul de celălalt ca acum.

— Dacă nu mă mai iubești, trebuie să mi-o spui, i-am șoptit.

Asta era încă o minciună.

Dacă nu mă mai iubea, nu voiam să aflu niciodată.

55.

Jacqueline. Înainte de accident

Vara lui 2017

De ziua națională a Suediei, Åke a arborat drapelul galben-albastru în grădina lui. Acum beam vin la micul dejun, prânz și cină. Era singura modalitate de a face singurătatea mai suportabilă, de a-mi estompa gândurile și a-mi domoli durerea din inimă.

Stăteam la masa din bucătărie, când mașina lui Peter a intrat în piațetă. Îmi trimitea mesaje de zile întregi, iar eu oscilam între a-l ignora, a-i răspunde sarcastic și a recunoaște că îmi lipsea compania lui.

Mi-am pus sandalele și am ieșit grăbită pe alee.

— Bună, frumoaso, a spuse Peter sărutându-mă pe obraz.

— Ce faci aici?

— M-am gândit să-ți fac cinste cu prânzul, a spus el.
Pitepalt[35] autentic, în onoarea zilei naționale. Rețeta bunicii mele.

Nu am putut decât să mă uit la el. Era incredibil cum continua să apară și să se poarte ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar nu voiam să fac o scenă.

— Ce naiba, ai băut? a spus el. E doar unsprezece și jumătate.

I-am dat la o parte mâna de pe brațul meu.

— E ziua drapelului național. Sărbătoresc.

Ne-am uitat la cerul de un albastru palid și la steagul care flutura leneș pe acoperișului casei lui Åke și a lui Gun-Britt.

— Am făcut o căutare cu numele vecinului tău, a spus Peter.

— L-ai verificat pe Micke?

— Nu, nu. Pe Ola. Un nenorocit ipocrit, din câte se pare. Are ceva chestii la dosar.

— De ce îmi verifici vecinii? i-am spus eu. Și apoi, este legal?

Peter a chicotit.

— Poate fi de folos să știi cu cine ai de-a face.

M-am prefăcut că nu îmi pasă. M-am sprijinit de peretele magaziei și mi-am mijit ochii din cauza soarelui.

— A fost condamnat pentru agresiune, a spus Peter. L-a bătut pe un tip de la serviciile sociale de îngrijire a bătrânilor la domiciliu, pentru că a considerat că maică-sa nu primea ajutorul de care avea nevoie.

— Vino cu ceva nou, i-am spus eu.

Între timp, Åke ne și zărise. Venea întins dinspre garajul său, în papuci de casă și pantaloni mult prea scurți.

— Bună, a spus el fluturând spre noi o chestie mică și rotundă din plastic. Tocmai mi-am instalat și eu alarma. Ne-au făcut o ofertă al naibii de bună.

— Numai că-i puțin cam târziu, i-a spus Peter.

Åke s-a simțit ofensat.

— Se întorc ei oricum, fii sigur. Suntem o țară fără legi, la naiba. Autoritățile au pierdut controlul asupra lucrurilor. N-ai auzit că au intrat și în garajul lui Micke?

— Nu, a spus Peter și s-a uitat la mine.

Mi-am dat ochii peste cap. De ce trebuia să-l pun eu la curent cu cele mai recente noutăți de pe Bråkmakargatan?

— Da, da, Ola și Micke i-au prins în flagrant, a spus Åke. Niște derbedei. A doua zi am și sunat la toate firmele de securitate din oraș.

I-a dat obiectul rotund din plastic lui Peter, care l-a cercetat fără prea mare interes.

Mi-am dat brusc seama că poate ar trebui să-mi instalez și eu o alarmă. Micuțul Köpinge nu mai era atât de sigur.

— Cât te-a costat?

Åke a zâmbit de-a dreptul încântat, când mi-a răspuns. Îi plăcea la nebunie să se laude cu descoperirile lui excepționale.

— Două mii cinci sute.

De unde să fac eu rost de banii ăia?

— Atunci nu prea are cum să fie de calitate, a constatat Peter scurt și i-a înapoiat obiectul lui Åke.

Åke n-a mai apucat să protesteze. Poarta de la numărul 13 s-a deschis și Micke a făcu un pas spre Volvoul care strălucea în soarele dogoritor, dar imediat ce ne-a văzut s-a oprit, ezitând.

— Ia te uită cine e aici, a spus Åke. Bărbatul, mitul, Micke polițistul de

cartier.

Micke s-a prefăcut că râde. Își muta greutatea de pe un picior pe altul în adidașii lui de un alb strălucitor și a aruncat o privire peste umeri.

Voci din grădină. Bianca și copiii erau și ei pe punctul de a ieși.

— Eu intru în casă, i-am spus lui Peter.

Pentru Micke nu mai eram doar o greșeală. Eram un eșec total.

Când am ajuns la jumătatea drumului mi-a alunecat o sanda și am rămas clătinându-mă într-un picior în timp ce încercam s-o mi-o pun la loc. În spatele meu, Bianca se grăbea să-i urce în mașină pe William și pe Bella. Iritarea îi răzbătea în voce.

— Să mergem.

Micke s-a așezat supus la volan, gata de plecare. În oglinda retrovizoare mi s-a părut că am întrezărit privirile ucigașe ale Biancăi.

Intrase grăbită în casă exact în momentul în care îi sărutam bărbatul.

La început am încercat să mă conving că exact asta mi-am dorit. Că am vrut s-o rănesc pentru ce mi-a făcut.

Dar în cazul ăsta n-ar fi trebuit să mă simt mai bine acum? Ceva de genul *mission accomplished*? Dar, nu, lucrurile s-au înrăutățit din ce în ce mai mult și mi-am dat seama că mă păcăleam singură. Nimic din toate astea nu avea legătură cu Bianca. Nu era vorba de răzbunare. Era vorba de Micke.

•

Peter a insistat să intre în casă și eu nu m-am simțit în stare să mă împotrivesc. În timp ce el a gătit palt, eu am băut vin. Un nor întunecat și greu plutea deasupra gândurilor mele.

După multă vreme, mult haos și sute de înjurături, Peter i-a strigat lui Fabian că mâncarea e gata.

— Hai, vino, înainte să se răcească!

Am înecat în merișoare bucățile de cartofi prea fierte și m-am prefăcut că îmi place mâncarea asta, când m-a întrebat ce părere aveam. Fabian nu a fost la fel de discret. Mai mult a mutat de colo colo bucăți de palt, printre cocoloașele de dulceață de merișoare.

— Mănâncă așa cum trebuie, i-a spus Peter. Ai maniere mai proaste la masă decât oamenii de la Samhall[36], care fac curățenie în gară.

Fabian și-a îndreptat spatele și a înțepat o bucată de palt cu furculița.

— Sunt copii care nu au ce mânca, a mormăit Peter.

Cu gesturi discrete, am încercat să-l înduplec pe Fabian să se prefacă

totuși că mănâncă. În cele din urmă a mestecat, a înghițit și a mormăit.

— La naiba! Ai putea măcar să te *prefaci* că îți place, nu? a spus Peter. Mi-am pus în asta sufletul și două ore din viață, pe care nu mi le mai dă nimeni înapoi.

— Scuze, a spus Fabian.

Și-a desfăcut șervețelul și a scuipat în el ce avea în gură.

Peter și-a aruncat tacâmurile.

— Nu ești normal la cap, drac împielițat?

— Păi, nu avea gust bun.

Peter s-a întors spre mine.

— O să-l lași să se poarte așa? Când ai de gând să reacționezi?

Am încercat să rămân calmă. Doar știa cum era Fabian. De ce se lăsa provocat?

— Acum, terminați amândoi, le-am spus eu. Nu mai suport. Lasă-l pe Fabian în pace. Ce importanță are?

Peter a lovit cu mâinile în masă.

— Ce dracu? Doar mă vedeți că stau aici și încerc să vă impresionez, invitându-vă la o masă gătită de mine. După rețeta bunicii mele. Dar ce-ar fi dacă ai încerca să îl educi puțin? Să îi arăți cine ia deciziile.

Fabian s-a aplecat în față, peste farfuria cu palt.

— Nimeni nu ți-a cerut să gătești palt, i-am spus eu pregătindu-mă să mă ridic. Nimeni nu vrea să mănânce palt. Nici măcar nu te-am invitat să intri.

Acum era deja prea mult. Îl făcea pe Fabian să sufere.

— Ce vrei să zici? a spus Peter. Am nevoie de o invitație scrisă?

M-am ridicat violent de la masă.

— Fabian are dreptate. Are gust de vomă, i-am spus eu și mi-am golit farfuria în coșul de gunoi. Și nu îmi mai spune vreodată cum să-mi educ fiul. Nu ai nici cea mai vagă idee despre așa ceva.

Fabian și-a ridicat încet capul și s-a lăsat pe spate, ca și cum ar fi fost la cinema.

— Mulțumesc, asta a fost tot, am spus și l-am tras pe Peter de pulover. Acum poți să pleci!

— Ce dracu'!

Fabian a venit după mine pe hol când m-am dus să deschid ușa. Vântul se liniștise, iar în grădina de vizavi steagul suedez atârna ca o cârpă.

— Ia și stelele cu tine când pleci, i-am spus lui Peter.

L-am împins pe Fabian în baie și ne-am încuiat acolo. Eu, pe marginea căzii, băiatul meu, pe vasul de toaletă. Niciunul dintre noi nu a spus nimic înainte ca ușa de la intrare să se închidă din nou.

56.

Fabian. Înainte de accident

Vara lui 2017

Vara merg mult cu bicicleta. Niciodată într-o direcție anume, cu un scop anume. Îmi place pur și simplu mersul pe bicicletă. Vântul care îmi bate în față și cartierele familiare care zboară pe lângă mine. Senzația că pot să văd totul în timp ce mă îndrept în altă parte.

— Unde te duci? mă întreabă mama, când îmi leg șireturile de la pantofi în hol.

— Ies cu bicicleta, îi răspund eu.

Parcul, panta, locul de joacă. Prin tunel, pe lângă școală și terenurile de fotbal, până la Ica. Uneori găsesc câte o sticlă goală pe care o vând la reciclare. Altă dată mă opresc și mă uit la cei care joacă fotbal sau sar coarda. Mă prefac că sunt într-o misiune secretă, un spion care vede lucruri pe care nimeni altcineva nu le observă.

Este, de asemenea, un mod de a o evita pe mama. Urăsc zilele în care se îmbată așa de tare, încât zace pe jumătate adormită în bucătărie. Nu e mama mea cea adevărată atunci. În momentele acelea îmi lipsește și mai mult tata.

Într-o zi însorită, în timp ce pedalez pe dealul pe care se află parcul, mă trezesc că mă strigă cineva. În spatele unei magazii de construcții stau câțiva țipi pe care îi recunosc de la școală.

— Fabian, tu fumezi? mă întreabă unul dintre ei.

Are o șapcă cu un deget mijlociu ridicat pe ea.

— Îți dau douăzeci de coroane dacă înghiți asta, spune altul care poartă un fes Adidas.

Flutură un muc fumegând de țigară și toți râd. Râd și eu. Este sinucidere curată să nu râzi la glumele altora.

— Am o idee mai bună, rânjește băiatul cu șapca, îmi face semn să îl urmez.

— Aici, spune el și îmi arată o grămadă de conuri roșii de semnalizare în spatele magaziei de construcții.

De-abia când ajung până la margine văd groapa. De aproximativ doi metri pe doi, destul de adâncă. O conductă galbenă din plastic iese din pământ. Între conuri este pusă bandă de avertizare, pentru a marca *accesul interzis*. Băiatului cu șapcă nu-i pasă de interdicție.

— Îți dau o sută de parale dacă sari jos.

— Nici vorbă.

Nu sunt idiot. Mă duc cât mai aproape de margine și mă uit în jos pe furiș. Groapa are cel puțin un metru și jumătate adâncime, poate chiar doi. Nu aș putea să mai ies de-acolo, dacă sar în ea.

— Trei sute? spun eu.

Ar însemna o contribuție decentă la călătoria mea și a mamei în California.

— E arogant, spune băiatul cu fes Adidas.

Între timp, cel cu șapca le cere bani celorlalți. Numără un morman dezordonat de bancnote în palmă.

— Două sute șaizeci. Ai tăi sunt, dacă sari.

— Sigur?

Sunt bani obținuți ușor. Nu m-ar lăsa singur acolo jos, nu ar îndrăzni niciodată. Și, chiar dacă ar face-o, tot pot să strig și să urlu până o să mă audă cineva.

— Jur pe Dumnezeu, spune băiatul cu șapca întinzându-mi mâna ca să batem palma, în semn de garanție. Două sute șaizeci de coroane.

— OK, dar vreau mai întâi banii.

Băiatul cu șapca ezită.

Nu sunt bătut în cap. Înțeleg foarte bine că își bat joc de mine, dar nu îmi pasă. Două sute șaizeci de parale sunt totuși două sute șaizeci de parale.

Îmi pune în palmă bancnotele foșnitoare. Le număr și le îndes în buzunarul de la pantalonii scurți. Apoi mă las pe vine și sar în groapă.

Javra cu șapcă râde isteric și dă *high-five* cu ceilalți.

Groapa este de-a dreptul adâncă. Dacă îmi iau avânt și sar drept în sus cu brațele întinse, abia ajung până la margine.

— Bine lucrat, Fabian, spune băiatul cu șapcă. Acum mai trebuie doar să ieși de acolo.

— Sigur, se rezolvă.

Big deal. Mai devreme sau mai târziu tot ies de aici.

— Hai, Fabian! țipă băiatul cu fes.

Fac câteva încercări nereușite. Mă ridic pe vârfuri și îmi întind mâinile la maximum, până când ating marginea. Îmi pun piciorul pe țeava galbenă și încerc să mă prind cu mâinile de peretele de pietriș. Deasupra mea văd blițurile de la camerele telefoanelor, iar băieții fac mișto de mine.

Mă așez pe jos. Nu are rost să mai încerc. La fel de bine pot să aștept până când o să obosească.

— Micul Fabian stătea într-o groapă și nu putea să mai iasă de acolo, cântă unul dintre ei.

Râd și vorbesc prostii. Încerc să nu-i ascult și să mă gândesc la altceva.

Dar apoi se întâmplă ceva și toată gașca pare să o ia la fugă spre parc.

— Hei! Tu de acolo, așteaptă. Vino încoace puțin!

Ciulesc urechile.

Sunet de pași târâți prin pietriș, o voce ezitantă și din nou râsete gălăgioase.

— Am prins un animal rar, spune băiatul cu șapca. E acolo jos.

Șoptesc și râd. După care pașii se apropie și eu mă ridic în picioare.

La marginea gropii stă William.

— Salut, îi spun eu.

Dintre toți care puteau să treacă pe acolo, tocmai el s-a nimerit.

— Ajută-mă să ies, îi spun. Mi-au dat două sute șaizeci de coroane ca să sar aici, dar trebuie să și ies.

William se holbează la mine.

— Dă-mi mâna, spun eu și îmi întind brațele spre el.

— Acum, șuieră băiatul cu șapca. Fă-o acum!

Ceilalți i se alătură și șuieră la unison ca o galerie a unei echipe dușmănoase.

Mă uit cu ochi rugători la William. Brusc, bâjbâie la pantalonii lui lungi și înainte să apuc să reacționez mă improașcă cu pipi.

Miros de creveți, un gust metalic în gură. Scuip și îmi suflu nasul, mă ustură ochii, dar nimic din astea nu contează de fapt. Nu urina mă doare.

Când reușesc să văd din nou, William nu mai este acolo. În jurul gropii stă restul găștii cu gurile larg deschise și cu limbi otrăvitoare. Râsete și camere de mobil care lucesc.

— Vino aici, spune băiatul cu șapca.

Se ghemuiește pe marginea gropii și îmi întinde mâna.

— O să te ajut să ieși.

Iau bicicleta și o tai de acolo. Repede, repede, direct spre casă. Am gâtul umflat, ochii înlăcrimați și abia răsuflu.

Îi urăsc. Urăsc totul și pe toți.

Când mă spăl, evit să mă uit în oglinda de deasupra chiuvetei. Nu vreau să mă văd. Un monstru gras, urât și dezgustător.

Trec în fugă pe lângă mama pe hol și mă încui în camera mea la calculator, cu căștile pe urechi. Puțin câte puțin furia se risipește, în timp ce împușc mortal dușmani oribili pe ecran.

După o jumătate de oră vine mama și bate la ușă. Închid jocul și mă așez lângă ea pe marginea patului.

— Cum te simți, puiule?

Nu reușesc să-mi păstrez masca. Lacrimi lente îmi alunecă în jos pe obraji și mama este disperată.

Îi pute gura a vin acru, dar o las să stea aproape de mine. Mi-aș dori ca totul să fie altfel. Ca mama și cu mine să fim altfel.

— Puiule.

Își pune mâinile în jurul meu și nu mă mai mișc de-acolo.

— De ce trăiesc cei ca mine, mami?

Oricum o dau, orice fac tot nu e bine. Nu văd niciun motiv pentru a merge mai departe.

— Dar, puiule, să nu mai gândești niciodată așa. Niciodată, în veci.

Însă nu pot să îmi opresc gândurile astea.

— S-a întâmplat ceva anume? mă întreabă mama. Pot să te ajut cumva?

Știu că mă iubește, dar nu e de ajuns.

— Nu vreau să mai bei atât de mult, îi spun eu. Nu îmi place să te văd când te îmbeți.

Își ridică mâna de pe mine și lasă capul în jos.

Mama nu mă poate ajuta.

Trebuie să mă descurc singur.

Așa cum am făcut mereu. Așa cum fac întotdeauna.

57.

Jacqueline. Înainte de accident

Vara lui 2017

Am blocat numărul de telefon al lui Peter. De data asta e *finito* pentru totdeauna. Trebuie să fiu mai bună cu mine, dar mai ales cu Fabian. Am trăit atâta vreme în circul ăsta de certuri și haos, încât uneori uitam că nu era obligatoriu să fie așa și că era responsabilitatea mea să sparg tiparul.

Exista și un alt fel de viață.

Vremea era de tot rahatul. Imediat ce zăream soarele de la fereastra bucătăriei, mă grăbeam să ies în grădină ca să-i absorb lumina. Dar momentele cu cer senin erau scurte și puține. Apoi valuri de nori alunecau peste Köpinge ca niște munți pufoși și ți se făcea pielea de găină în aerul rece.

Într-o zi neobișnuit de frumoasă de la mijlocul lui iulie, stăteam lungită pe șezlong, pe jumătate adormită, când am auzit pași.

M-am ridicat atât de iute încât am amețit. La poartă stătea Ola, în cămașă cu motive Paisley, șlapi și ochelari de soare negri.

— Ce faci? m-a întrebat el.

M-am uitat în jos spre bikini.

— Stau la soare.

Când ne-am întâlnit prima dată, mi-a fost greu să rezist zâmbetului de băiețel al lui Ola. Acum mă enerva mai mult decât orice altceva la el.

— Am aranjat ceva. O surpriză pentru Fabian.

— Ce anume?

Ola se simțise întotdeauna deranjat de Fabian. A fost unul dintre multele motive pentru care nu putea fi niciodată ceva între noi.

— O surpriză, a spus el și a zâmbit. Cred că va fi mulțumit.

Sigur avea un gând ascuns, probabil voia să se apropie din nou de mine, dar acum eram de-a dreptul disperată în privința lui Fabian.

— Sunt îngrijorată pentru el, am recunoscut eu. Nu știu ce ar trebui să

fac.

Îmi era teamă că Fabian avea gânduri cu adevărat distructive.

Mă rugase să mă opresc din băut, dar imediat ce mă gândeam la asta mă simțeam atât de rău, că beam și mai mult.

— Trebuie să ne ajutăm între noi, a spus Ola.

A intrat pe lângă mine în grădină și s-a așezat pe șezlong.

— Vacanța de vară îl termină, i-am spus eu. Are nevoie de structură. Îi merge mult mai bine la școală acum, de când Micke i-a devenit îndrumător.

Ola s-a lăsat pe spate.

— Crezi că e potrivit?

— Ce vrei să zici?

Și-a ridicat ochelarii de soare pe cap.

— Fii serioasă, Jackie. Nu sunt orb. Ai un talent unic, când vine vorba să-ți seduci vecinii.

— Nu îmi mai spune Jackie. Și, doar ca să știi, nu e nimic între mine și Micke.

— Care vasăzică nu? a spus Ola.

— Nu.

— Atunci înseamnă că trebuie să fi avut eu halucinații în noaptea de Anul Nou.

Mi-am ascuns surprinderea.

Cum era posibil? Doar Ola plecase acasă de la petrecere.

— Nu știu ce crezi că ai văzut.

— Sunt sigur că nu ai uitat cum arată dormitorul meu, a spus el. Fereastra de la mansardă?

Am încercat să o văd în minte, dar memoria mea bineînțeles că încasase lovituri de la micul dejun, cu vin și gin tonic.

— S-a nimerit să fiu acolo de Anul Nou, când ceasul a bătut miezul nopții, fiindcă aveam de gând să mă uit la artificii înainte să mă duc în pat, a spus Ola. Știi, de la fereastra dormitorului meu se vede drept în grădina lui Åke și a lui Gun-Britt.

La naiba!

Sugea bomboana asta de multă vreme. De ce a adus-o în discuție abia acum?

— Băusem prea mult, i-am spus eu. Nu a fost nimic special. Un sărut mic.

— La fel cum a fost și cu mine atunci, a spus Ola. Cum ai numit tu relația noastră? Un flirt?

Încă îmi era rușine de felul în care mă lăsasem dusă de val atunci. Ola nu era nici pe departe nevinovat, dar eu ar fi trebuit să fi fost mai cu capul pe umeri. Tocmai cumpăraseră casa și se mutaseră, iar eu am distrus totul. Avea dreptate să fie plin de amărăciune față de mine.

— Peter știe că are un rival? a spus Ola.

Trebuia să fi fost mai clară cu el încă de pe atunci. Când aventura noastră se terminase și căsătoria lui era pe punctul de a se prăbuși. Nu existase niciodată vreun viitor pentru mine și Ola. În ciuda acestui lucru, i-am permis mici recidive de-a lungul anilor. Uneori, gândirea mea în ceea ce privește consecințele era mai proastă decât cea a unui copil de doisprezece ani.

Îmi era foarte greu să spun „la revedere” cuiva. Așa a fost dintotdeauna.

— Ce urmărești? l-am întrebat și mi-am ațintit privirea asupra lui. E adevărat că Micke și cu mine ne-am sărutat de Anul Nou. A fost o greșeală care nu se va mai repeta. Încerci cumva să mă șantajezi? Bianca știe deja totul.

Ola și-a pus, gânditor, un deget pe bărbie.

— Oare chiar știe?

Eu o luasem ca pe ceva de la sine înțeles. Dacă îl cunoșteam bine pe Micke, cu siguranță și-a recunoscut greșelile. Poate că îi promisese Biancăi că nu va mai vorbi niciodată cu mine. În cel mai rău caz, chiar avea să renunțe să mai fie mentorul lui Fabian.

— Nu cred că Bianca știe totul, a spus Ola.

— Te rog, nu suport mai multă dramă. Pleacă acum.

Și-a luat în mână ochelarii de soare și s-a uitat la mine cu cea mai mare seriozitate.

— Nu știi de ce s-au mutat Micke și Bianca aici, nu-i așa? Dacă ai ști, nu l-ai mai vrea pe Micke ca mentor pentru Fabian.

— Poftim?

Mă gândisem la asta de câteva ori, când abia se mutaseră. La lucrurile care îi făcuseră de fapt să fugă.

— Lui Micke îi sare țandăra repede. Poate că nu-ți vine să crezi, o ascunde destul de bine, a spus Ola. Dar am văzut asta cu ochii mei când i-am prins în flagrant pe hoții care intraseră în garajul lui. Micke a luat-o

razna și i-a bătut pe băieții ăia.

Suna complet absurd. Pe de altă parte, planase o tăcere uimitoare peste acea spargere.

— Minți, i-am spus eu.

Micke era cel mai calm, cel mai demn de încredere bărbat pe care îl cunoșteam. Nu și-ar pierde niciodată controlul într-atât încât să atace pe cineva.

— Și atunci de ce crezi că nu am depus plângere la poliție? a întrebat Ola.

Mi s-a făcut pielea de găină.

— Iar cu ceva timp în urmă Bianca mi-a povestit de ce s-au mutat aici, a continuat Ola fără să înceteze să se uite în ochii mei. Micke a avut o criză de furie necontrolată față de un elev, la Stockholm. L-a lovit puternic de zid și aproape că i-a rupt mâna. Un puști de cincisprezece ani, diagnosticat cu toate acronimele posibile.

M-am gândit imediat la Fabian.

Eu am fost cea care a propus ca Micke să îi fie îndrumător.

— A fost nevoit să aleagă între a nu mai lucra niciodată ca profesor în Stockholm și a fi denunțat la poliție, la inspectoratul școlar și așa mai departe, a adăugat Ola.

— Nu, nu Micke.

— Poți să îl întrebi și singură, a spus Ola.

Și-a pus din nou ochelarii de soare pe nas. Bikiniul meu s-a reflectat în ei. Apoi a deschis poarta și a plecat târșâindu-și picioarele în șlapii lui lăbărțați.

M-am așezat pe șezlong, dar capul mi se umpluse de gânduri care se războiau între ele. Am pescuit o insectă care se înecase în ginul meu tonic și am băut din cocteilul călduț cu un nod în gât.

Imaginea mea despre Micke era complet greșită? Fusesem la fel de naivă ca de obicei?

În cazul acesta, cel mai rău era că îl băgasem pe Fabian în rahat. Din nou.

58.

Mikael. Înainte de accident

Vara lui 2017

Îmi doresc să nu ne fi mutat niciodată aici. Visul unei vieți liniștite într-un cartier de case este o himeră. Ar fi trebuit s-o ascult pe Bianca.

După două săptămâni de concediu, Bianca s-a întors la muncă, la agenția imobiliară a băncii, în timp ce eu și copiii eram în continuare în vacanța de vară.

Zilele și nopțile noastre au început să difere din ce în ce mai mult. Serile, Bianca adormea în camera copiilor după ce le citea basme. Priveam pe furiș înăuntru și încercam s-o trezesc. Ea mormăia, ofta și se întorcea pe cealaltă parte. Eu, la rândul meu, stăteam în pat și mă răsuceam pe toate părțile, încercam să citesc, ascultam podcasturi, număram oi. Adesea nu adormeam decât mult după miezul nopții.

Într-o dimineață m-am trezit și, ca de obicei, Bianca plecase deja cu mașina la serviciu.

— Ce vreți să faceți azi? i-am întrebat pe copii.

Vremea era nemaipomenită. După un lung șir de zile răcoroase și mohorâte, acum soarele era sus pe cer, înecând Bråkmakargatan într-o lumină albă orbitoare.

— Vreau să mă dau în leagăn, a spus Bella.

Am mers cu bicicletele până la locul de joacă. Era plin de mame din cartierul de vile, care își bronzau picioarele pe bănci, în timp ce un tată într-un tricou de latex transpirat își antrena forța brațelor.

— Mă duc să mă dau cu tiroliana, a spus William și a luat-o la fugă desculț prin nisip.

Mamele de pe bancă ne-au salutat cu un aer absent.

— Mai sus, tati!

Am împins leagănul Bellei atât de tare încât a trebuit să mă feresc din calea lui când s-a întors.

— Până la cer! mi-a strigat ea.

Când am prins din nou leagănul, m-am împiedicat de ceva și eram cât pe ce să cad pe spate. De-abia când am dat drumul leagănului și m-am tras într-o parte am înțeles că mă lovisem de cineva. În spatele meu stătea Fabian cu mâinile în buzunare și cu un zâmbet cât toată fața lui.

— Știi ce?

— M-ai speriat, i-am spus eu.

Odată și odată tot va trebui să înceteze să se mai furișeze așa.

— Știi ce? mi-a spus el din nou.

Fericirea îi strălucea în ochi.

— Am condus un M3. Adică am condus pe bune! Ola are un prieten la Malmö care i l-a împrumutat. Eu am condus și Ola a stat lângă mine. Cea mai tare senzație pe care am trăit-o vreodată!

Părea a fi rodul fanteziei lui.

— Ola? Vecinul nostru?

— Da, a început să se poarte foarte ca lumea cu mine, înainte doar îndruga verzi și uscate și mă sâcâia, dar acum e cu totul altă persoană.

— Te-a lăsat să conduci un automobil sport?

— Un M3, a spus Fabian încrucișându-și brațele. Nu mint, dacă la asta te gândești.

— Bineînțeles că nu.

Am prins leagănul și am lăsat-o pe Bella să se dea jos.

— 431 de cai putere, continuă Fabian. De la zero la o sută în 4,3 secunde.

Am făcut o față impresionată.

— Vino să ne jucăm, i-a spus Bella.

L-a luat pe Fabian de mână și l-a tras prin nisip.

— Mergeți cu tiroliana cu William? am întrebat eu.

Bella a clătinat din cap.

— Tiroliana este groaznică. Vreau să mă dau pe tobogan.

I-am urmat prin fața porțiunii cu nisip și a băncii pe care mamele așezate la bronzat s-au întors în cealaltă parte și au început să șușotească.

Fabian a numărat descrescător, *trei, doi, unu,* iar Bella și-a dat drumul la mâini și a alunecat la vale. Au urcat împreună, iar el i-a arătat unde trebuie să-și așeze picioarele și i-a spus să aibă grijă.

Bella strălucea de bucurie. Îi plăcea la nebunie asta. William nu era deloc

așa de grijuliu cu ea și adeseori considera că surioara lui îi stătea în drum. Atâta vreme cât eram și eu acolo, nu exista niciun motiv de îngrijorare. Mi-a plăcut să-l las pe Fabian să facă pe fratele mai mare un timp. Rolul acesta l-a făcut să crească cu câțiva centimetri și am început să fiu din ce în ce mai sigur că ceea ce s-a întâmplat cu nepoata lui Bengt cu mult timp în urmă fusese o greșeală.

După o vreme, Bella a vrut să se dea într-un căluț de plastic. Mă îndreptam într-acolo, când mamele așezate la bronzat s-au ridicat de pe bancă și m-au întrebat dacă pot să-mi spună câteva cuvinte.

— E aici cu tine?

Firește, am înțeles la cine se refereau.

— Cine?

Nările li s-au umflat și buzele li s-au strâns.

— Nu credem că e potrivit. E prea mare ca să se joace aici.

— Nu știam că există vreo limită de vârstă, le-am spus eu arătând ironic spre tatăl în tricou de latex care acum făcea flotări sprijinit de peretele cabanei de joacă.

Mamele au oftat și mi-au aruncat cele mai tăioase priviri. Sigur, le-am înțeles, dar ce se putea întâmpla la un loc de joacă? Trebuie să fi fost dificil pentru Fabian să suporte rahaturi din astea până și de la adulți. Din fericire, părea să nu fi observat nimic.

— E timpul să ne luăm biciclete și să mergem acasă, i-am spus eu Bellei.

— Nu, vreau să mă mai joc!

A început să se împingă în față și în spate pe căluț de parcă ar fi călărit în galop.

Între timp, Fabian s-a uitat spre mine cu o privire complice, înainte să se întoarcă spre Bella.

— Trebuie să-mi iau și eu bicicleta și merg acasă. Putem să mergem împreună.

— OK!

Bella a sărit de pe cal și a alergat după el spre biciclete.

— Vino! i-am strigat eu lui William, care stătea la coadă pe rampa tirolianei.

— Eu mai rămân puțin, tati. Mergeți voi acasă.

— Te mai dai de maximum trei ori, i-am spus eu. După care vii direct

acasă.

Lângă biciclete, Fabian o ajutase pe Bella să-și încheie casca. Acum se uita în direcția mamelor cu ochelari de soare, care stăteau pe bancă.

— Ești supărat? l-a întrebat Bella.

Nu băgasem de seamă, dar Fabian chiar avea o lacrimă în ochi.

Oare auzise totuși ce spuseseră?

Eram pe punctul de a-i pune mâna pe umăr, dar mi-am adus aminte și m-am oprit.

— Tocmai mi-a intrat ceva în ochi, a spus Fabian chinuindu-se să afișeze un zâmbet.

Am mers împreună scurta porțiune de drum până la piațeta noastră, unde Fabian a coborât de pe bicicletă pe alee și i-a spus „la revedere” Bellei.

— Ne vedem sâmbăta viitoare, nu? i-am spus eu.

— De ce?

— La Gun-Britt și Åke. La petrecerea din piațetă.

Fabian a lăsat în jos suportul pentru bicicletă și s-a aplecat în față să o lege.

— Nu suntem invitați.

De fapt era cât se poate de logic. Bianca nu ar fi mers niciodată la petrecerea din piațetă, dacă ar fi venit și Jacqueline. Cum de nu mi-am dat seama mai devreme de asta?

— Rămâne să ne vedem altă dată, i-am spus lui Fabian.

Bella m-a tras de mână.

— De ce nu sunt invitați?

Nu i-am răspuns. Am pus piciorul pe pedala de sus și am ezitat, în timp ce Bella îi făcea cu mâna lui Fabian. Prin fereastra din fața mea m-am uitat direct în bucătăria fără nicio lumină aprinsă. Am văzut fluturând părul blond al lui Jacqueline. Dar mai era cineva. Un chip aflat în umbră, un zâmbet și o mână care s-a ridicat.

Am presupus că era Peter. Creierul meu era setat pe ideea că el trebuia să fie. Dar când am ridicat mâna pentru a-i răspunde la salut mi-am dat seama că nu era Peter. Era Ola, care îmi făcea cu mâna din bucătăria lui Jacqueline.

59.

Jacqueline. Înainte de accident

Vara lui 2017

Vara era pe terminate, iar zilele se micșorau. În fiecare dimineață soarele rătăcea pe partea greșită a globului câteva minute în plus. Seara, întunericul cădea din ce în ce mai devreme, spulberând amurgul în așchii roșu-aurii peste Öresund.

Vinul și pastilele mă țineau în viață.

Am tras jaluzelele în jos și mi-am omorât timpul, oră după oră, la masa din bucătărie. Gândul că Micke i-ar fi atacat pe băieții ăia în garaj nu-mi dădea deloc pace. Ce spunea asta despre el? Dar despre mine?

Mă simțeam păcălită.

Și era oare adevărat că agresase un elev la Stockholm? El, în care părea că arde focul sacru al profesiei de dascăl și care întotdeauna era de partea celor mai slabi? Bineînțeles, asta ar explica de ce el și Bianca au renunțat din senin la viețile lor de dinainte și s-au mutat la șase sute de kilometri mai spre sud.

Eram o epavă. Uneori mi se întâmpla să mă trezesc la masa din bucătărie fără să am idee cât este ceasul, dacă e noapte sau zi.

Aerul era stătut și fierbinte. Erau zile toride, iar în fața ferestrei muștele bâzâiau în jurul plantelor atât de uscate, încât trosneau.

— Mama, mi-a spus Fabian. Nu poți să stai aici mereu fără să faci nimic toată ziua. Ai spus că nu mai bei.

Hainele lui erau murdare, nu mai spălasem nimic de săptămâni întregi. Avea părul gras și sârmos.

— Cât de greu poate să fie? mi-a spus Fabian. Vino-ți în fire.

M-am rușinat ca un câine.

— Am să o fac.

Trebuia s-o fac. De dragul lui.

Trebuia să încetez să fiu lasă și să ies din rahatul ăsta.

— Ar trebui să vorbim despre un lucru, i-am spus într-o zi când vinul se terminase și absența lui m-a obligat să ies din bucătărie și să-mi trag pe mine un tricou curat.

Fabian stătea ca de obicei în fața calculatorului. Și-a dat jos căștile și le-a lăsat să atârne în jurul gâtului.

— S-a întâmplat ceva?

Nu știam cum să-i spun. Cum avea să ia lucrurile? Dacă se ducea naibii totul?

— Am auzit un lucru despre Micke, am spus după o oarecare ezitare. Ceva ce s-a petrecut la școala unde a lucrat înainte. Se pare că ar fi bruscat un elev.

Fabian s-a încruntat.

— Cine ți-a spus?

M-am scărpinat pe gât. Dacă Fabian ar afla că informația venea de la Ola ar respinge-o imediat.

— Păi, s-au mutat în Scania foarte brusc, i-am spus eu. Cu toate că nu cunoșteau pe nimeni aici. Ar putea fi din cauza celor întâmplate la Stockholm.

— Dar cine ți-a spus? a întrebat Fabian din nou.

Era pe punctul de a se înfuria.

— Probabil că nu sunt decât zvonuri.

M-am prefăcut că zâmbesc, m-am adunat și mi-am luat avânt.

Trebuia să pun întrebarea.

— El niciodată nu… Adică n-ai observat nimic?

Dacă i-a făcut ceva lui Fabian, o să-i rup gâtul. Așa de simplu stă treaba.

— Dar, mami, mi-a spus el, cel despre care vorbești e Micke.

— Da, mda, știu.

Bineînțeles, nu puteai să te încrezi în Ola. Probabil că născocise totul. Din gelozie? Fabian îl plăcea pe Micke. Și lucrurile n-ar fi stat nicio clipă așa dacă el ar fi observat vreun gest de violență.

— Micke este cea mai bună persoană pe care o cunosc, a spus el.

— Bineînțeles.

M-am clătinat până pe hol, mi-am luat haina și i-am spus că trebuie să merg la cumpărături. Era târziu și la Systembolaget urma să se închidă în curând.

— Pot să vin și eu? întrebă Fabian.

— Nu astăzi.

Eram deja cu un picior afară. Și nu voiam ca Fabian să mă vadă scormonind cu mâinile tremurânde printre sticle. Nici când aveam să scot dopul, odată ajunsă în mașină, ca să trag primele înghițituri, înainte să pornesc motorul.

— Mă întorc imediat, puiule.

Câteva zile mai târziu am mers cu Ola la o fermă lângă Malmö, unde Fabian a avut parte de un test-drive cu un automobil sport. Radia de fericire și eu am rămas trează până pe seară.

Vineri, toată familia Andersson a trecut cu bicicletele prin fața ferestrei noastre, cu coșuri de picnic și pături. Aveau lumină în priviri și arătau ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Mâine e petrecerea din piațetă, a spus Fabian. Bine că nu trebuie să mergem acolo.

Era exact ce voiam să aud. Mi-era teama că Fabian se atașase prea mult de Micke și câte dezamăgiri mai putea să suporte?

— Deci, ce zici, ne mutăm? l-am întrebat eu. Departe de toate astea. Să o luăm de la capăt în altă parte.

Fabian a reflectat o clipă, înainte ca privirea să i se lumineze.

— În California? La tata?

Am ridicat sticla de vin de pe masa din bucătărie. Am încercat să citesc eticheta, dar nu înțelegeam nimic din ce scria pe ea.

— Nu se poate.

— Poftim?

Fabian a sărit ca o cobră.

— Parcă era vorba să economisim bani. Pe casă putem să obținem câteva milioane de coroane și apoi putem să…

— Termină!

Nu mai puteam să continui așa. Urechile îmi vâjâiau, iar în spatele pleoapelor mă apăsa întunericul. M-am ridicat clătinându-mă de pe scaun, iar cuvintele mi s-au revărsat ca o furtună cu grindină.

— Nu putem merge la tatăl tău. E la închisoare!

Fabian arăta ca și cum i-aș fi tras un croșeu în față. Și-a încleștat pumnii în fața gurii și s-a prăbușit.

— Iartă-mă, puiule. Ar fi trebuit să-ți spun adevărul cu mult timp în urmă.

Mă uram, dar măcar îi spusesem adevărul.

— Și atelierul de reparații auto?

Umerii îi tremurau și își apăsa mâinile una în cealaltă cu toată puterea.

— Nu există niciun atelier, i-am spus eu. Tatăl tău lucra la un bar când ne-am cunoscut. Dar nu rămânea niciodată prea mult timp pe undeva. Era un scandalagiu. Adânc înăuntrul lui avea o inimă de aur, dar cumva reușea să intre mereu în necazuri. Am crezut că îl pot face fericit cu dragostea mea, dar nu a mers. Nu poți niciodată să salvezi pe cineva doar cu iubire.

Cu o lovitură violentă, Fabian și-a trântit mâinile pe masă, de parcă ar fi prins o insectă pe care încerca să o țină strâns. Gemea și se legăna dintr-o parte în alta.

— Iartă-mă, puișorule.

Se lupta cu el însuși. Fruntea îi era roșie și transpirată, iar mușchii brațelor, încordați.

— Dar fotografiile? Bunica?

Depășisem orice limită când i-am dat acele poze. Mi le cerea de luni întregi și a fost de-a dreptul euforic când, în sfârșit, i le-am dat.

— Cel din fotografii nu este tatăl tău, am recunoscut de data asta. Este un actor american.

Fața lui Fabian s-a mototolit cu totul. Îi curgea nasul și își mușca buza.

Eram cea mai execrabilă mamă din lume.

— Despre bunica ta însă nu te-am mințit, i-am spus eu. Sigur stă în continuare în leagăn și cântă la muzicuța ei.

I-am întins sulul de hârtie de bucătărie ca să-și sufle nasul.

— Îmi pare atât de rău, dar ne este mai bine fără tatăl tău.

Fabian nu a spus nimic.

A aruncat doar hârtia cu care își ștersese nasul în chiuveta arhiplină și a fugit pe hol. Am așteptat să aud cum se trântește ușa de la camera lui, dar nu s-a întâmplat nimic. Oare ce făcea? Am ieșit pe hol și l-am găsit stând pe podea și legându-și pantofii.

— Unde te duci?

— Ies cu bicicleta.

Nu s-a uitat la mine. Corpul îi era încordat, plin de furie reprimată. S-a ridicat cu mișcări rapide, dezordonate, iar când ușa s-a trântit, m-am întrebat dacă n-ar trebui să merg după el. Îmi era îngrozitor de frică că ar putea să facă ceva nechibzuit, că putea să rănească pe cineva sau pe el

însuși.

•

Seara, l-am implorat să mă ierte. Beată și lipsită de speranță am stat lângă el și am bolborosit despre ce mamă mizerabilă eram și despre cum ar fi meritat el ceva mult mai bun de-atât, până când rolurile s-au inversat și Fabian a fost cel care m-a încurajat și m-a asigurat că totul o să fie bine.

M-am prăbușit, cu fruntea sprijinită pe masa din bucătărie. Am dormit vreo oră, iar când m-am trezit era mijlocul celei mai întunecate nopți. M-am târât încet spre baie ca să mă spăl pe dinți și să scap de gustul acru din gură. Am apucat să ajung doar până în hol înainte să aud un zgomot ciudat în grădină. Păreau să fie niște pași.

Hoții? Era rândul nostru acum?

Am alergat înapoi în bucătărie și am înșfăcat un cuțit de tranșat carnea. Îmi tremura tot brațul în timp ce mergeam din fereastră în fereastră să văd ce se întâmpla afară, în noapte.

Nimic, nicăieri.

Din camera lui Fabian se auzeau sforăituri puternice.

Apoi ceva a trosnit, poate s-a rupt o creangă. Sunetul venea dinspre grădină.

Niciodată nu mă simțisem nesigură în casa asta înainte. Frica de întuneric din copilărie dispăruse de mult, iar în Köpinge mă obișnuisem cu ușile descuiate. Viața mă învățase că cele mai mari amenințări vin dinăuntru.

Fără să mă gândesc de două ori, am deschis ușa de sticlă ce dădea spre grădină. Sandalele mele erau pe covorașul de ratan. Am atacat întunericul cu cuțitul în mână.

— Hei? E cineva acolo?

Pe gard cădea o rază de lumină de la felinarul din piațetă. Poarta noastră era deschisă. Poate că uitasem eu s-o închid. Sau Fabian. Sau…

Am continuat să urc repede pe alee, prin fața magaziei și a vechii mașini ruginite.

— Hei? E cineva acolo?

Printre umbrele negre am întrezărit o siluetă. Conturul unui bărbat.

Instinctiv, am ridicat cuțitul.

— La naiba, ce faci? a spus Ola.

Ochii lui luminoși străluceau în lumina slabă din grădină.

— Tu ești?

S-a uitat lung la cuțitul meu.

— Nu pot să dorm, a spus el. Ce faci? Ai de gând să mă înjunghii?

— Mi s-a părut că am auzit ceva, i-am spus eu și am coborât cuțitul.

Dintr-odată am devenit nesigură. Sunetele alea au fost doar în capul meu?

Ola a dat o raită în jurul curții, a aruncat o privire în vale, de-a lungul pistei pentru biciclete, spre autostradă și dincolo de garduri. Întreaga Bråkmakargatan dormea adânc.

— Pare a fi liniște, a spus el.

— Poate doar mi-am imaginat eu.

Ola s-a uitat din nou la cuțitul din mâna mea în timp ce se apropia de mine. Mirosul lui mi-a inundat nările.

— Mulțumesc încă o dată, i-am spus eu. Pentru surpriză. Fabian nu mai vorbește decât despre mașină.

Ola și-a trecut mâna prin păr și a zâmbit.

Dar imediat o umbră de îngrijorare i-a apărut în privire.

— Dar tu cum te simți de fapt?

Nu era o întrebare simplă. Una dintre acelea la care poți să răspunzi OK și să treci grăbit mai departe. Mi-a pătruns direct în suflet și a răscolit multe straturi în mine.

Am înghițit în sec. Nu puteam să spun nimic.

— Vino, mi-a spus el. Te duc acasă.

Fiecare celulă din trupul meu țipa nu. Era o idee incredibil de proastă. Cu toate astea, mâna mea a aterizat în cea a lui Ola și privirile ni s-au contopit când ne-am întors prin grădină.

— Nu ar trebui să fii singură în noaptea asta.

60.

Mikael. După accident

Marți, 17 octombrie 2017

Orele să împletesc între ele. Zi și noapte, lumină și întuneric. În spatele jaluzelelor și al obloanelor timpul stă în loc.

Sienna gătește, dar niciunul dintre noi nu mănâncă.

— O vreau pe mami aici, spune Bella.

Ies din cameră ca să nu mă vadă cum mă prăbușesc cu totul. Whisky-ul se va termina în curând, dar mai sunt destule sticle în bar cu care să pot domoli cea mai mare parte a zgomotului.

Pe la ora prânzului bat la ușă colegii Biancăi de la agenția imobiliară. Au cu ei mâncare la pachet și buchete mari de flori, jucării pentru copii și cuvinte frumoase despre Bianca. Pe cei mai mulți nu i-am întâlnit niciodată înainte și mi se pare ciudat să-i văd plângând și îmbrățișându-mă.

Înțeleg că o fac din compasiune și că ar trebui să fiu recunoscător, dar acum nu mă simt în stare să stau printre oameni. De-abia reușesc să mă țin pe picioare.

O oră mai târziu vine și șeful meu cu flori și o carte poștală scrisă de mână, cu mesaje din partea întregii școli.

— Nu-ți vine să crezi că e adevărat, spune el. Asemenea lucruri pur și simplu n-au cum să se întâmple.

Chiar așa. Așa ceva nu are cum să se întâmple, li se întâmplă doar altora.

Și totuși se întâmplă.

— Mami e în rai acum? întreabă Bella. Ca mămica lui Pippi Șosețica?

Mi-aș dori să pot să cred asta.

Pentru prima dată în viața mea simt lipsa unei forme de religie.

— Nimeni nu știe unde e mami, spune Sienna și o îmbrățișează pe Bella. Unii cred că atunci când mori ajungi în rai. Poate că așa e.

Bella pare tulburată.

— Tu unde crezi că e mami? întreabă ea.
— Eu cred că e aici, spune Sienna și arată cu mâinile prin cameră. Aici cu noi.
Este un gând consolator, dar nu simt nimic în cameră. Nicio prezență, nicio Bianca. Doar vid.
La unul dintre buchetele de pe masă este atașat un mic cartonaș cu un porumbel pe partea din față. Pe el este scris, cu o caligrafie contorsionată:
Odihnește-te în pace.
Jacqueline și Fabian.
Mă uit la el mult timp înainte să-l smulg și să-l mototolesc.
Când se aude din nou soneria, o rog pe Sienna să deschidă.
— Nu sunt în stare să o fac.
Sienna este o stâncă. Fără ea ar fi fost un haos.
Îi ia pe Bella și pe William cu ea în hol. Îi aud vorbind și recunosc vocile.
— Sunt colegii tăi, spune Sienna.
Mă întreabă dacă mă simt în stare să îi văd și îi spun că e în regulă. Pentru câteva minute.
În hol stau Majros și Roine, cu privirile lăsate în jos și un mic ghiveci cu flori.
— Am vrut doar să fim alături de tine.
— Ne gândim la tine, spune Roine. La voi toți.
Se trage de mustață, în timp ce Majros îmi întinde floarea.
— Mulțumesc.
— Drăguț din partea voastră, spune Sienna.
— Să nu-ți faci griji pentru școală acum, îmi spune Majros. Stai împreună cu familia ta. Ai grijă de copii.
Reușesc să mormăi un răspuns. Nici pentru ei nu poate fi ușor. Cine știe cum să se poarte într-o asemenea situație?
— Am citit că poliția a închis ancheta, spune Roine. Pare ciudat. Am sunat la ei ieri și mi-am lăsat numărul. Mi-au spus că o să mă sune.
— Pe tine?
El dă din cap afirmativ.
— Roine a fost și el vinerea trecută la Ica, spune Majros. I-a văzut pe Fabian Selander și pe mama lui.
Claritatea din creierul meu crește dintr-odată la maximum. Era și Roine

la Ica?

— De fapt, chiar am încercat să îi evit, spune el. Dar Fabian m-a zărit, așa că ne-am salutat în cele din urmă.

— Unde anume? În interiorul magazinului?

Dar îmi pierd brusc interesul. De ce ar fi interesată poliția de faptul că Roine i-a văzut pe Fabian și pe Jacqueline la supermarket?

— Nu, afară în parcare, spune el. Stăteau lângă o mașină, cu sacoșele pline ochi.

— Tocmai am văzut mașina pe aleea lor, spune Majros. Roine dă din cap afirmativ.

— Același BMW.

Mă cuprinde oboseala. Probabil că Roine observă, pentru că îmi prinde privirea și își ascute vocea.

— Știi că era un bărbat în mașină cu ei? Nu au fost doar Fabian și mama lui.

Ceva se dezlănțuie înăuntrul meu. Mă ia cu amețeală.

— Poftim?

— L-am recunoscut imediat, spune Roine și se trage din nou de mustață. Era unul din vecinii voștri.

Am crampe. Fiecare vas de sânge din corpul meu se contractă.

— Ola?

— Exact, Ola Nilsson, spune Roine. Ne-a aprobat împrumutul pentru casă acum câțiva ani.

— Ești sigur? De ce nu ai contactat poliția?

Mă sprijin cu mâna de perete. Între timp, Sienna ademenește copiii la etaj.

— Dar i-am contactat. Ieri. Am crezut că mă vor suna înapoi, dar azi am citit pe site-ul ziarului *Sydsvenska* că au închis cazul. De aceea m-am gândit că trebuie să fie la curent cu toate lucrurile. Dar apoi am întrebat-o și pe Majros ce părere are.

Roine și Majros lucrează împreună la școală de când erau tineri și proaspăt absolvenți. Printre elevi circulă tot felul de zvonuri răutăcioase, că ar fi mai mult decât colegi.

— M-am gândit că cel mai bine ar fi să vorbim și cu tine, spune Majros. Pentru ca poliția să nu rateze ceva.

Bag mâna adânc în buzunar și îmi caut mobilul. Trebuie să vorbesc

numaidecât cu poliția. De ce nu au investigat asta?

— Ești absolut sigur? îl întreb eu pe Roine.

— Altfel nu ți-aș fi spus nimic despre asta. Ola stătea în mașină și aștepta ca mama lui Fabian să termine de pus cumpărăturile în portbagaj.

Văd scena în fața ochilor. Ola era acolo.

Asta schimbă totul.

— Și unde anume stătea în mașină?

— În față, spune Roine. La volan.

61.

Mikael. Înainte de accident

Vara lui 2017

William s-a întins pe covorul din hol cu brațele încrucișate.

— Nu vreau să merg acolo. Demonstrez.

În ciuda stresului, n-am putut să mă abțin să nu râd.

— Poate vrei să zici protestez, i-a spus Bianca.

— Acum, hai! O să fim acolo doar câteva ore. Când locuiești într-un asemenea loc, asta face parte, din păcate, din lucrurile pe care trebuie să le faci.

De fapt, și eu aș fi dat jumătate din salariu numai să nu trebuiască să mai merg la încă o petrecere cu vecinii în piațetă.

— Nu vreau să-l întâlnesc pe Fabian, se bosumflă William, care nu s-a clintit de pe covor. O să mă obligați să mă joc cu el.

— Nu e foarte drăguț din partea ta să zici asta, i-am spus eu.

William și-a țuguiat îmbufnat buzele.

— Oricum, Fabian nu vine în seara asta, i-a spus Bianca ajutându-l să se ridice.

Un minut mai târziu traversa Bråkmakargatan în pantofi stiletto și cu câte un copil de fiecare mână. Eu veneam în urma ei pleoștit, încercând să închid rucsacul plin cu haine de schimb, tablete și jucării.

Apoi Åke și Gun-Britt au preluat controlul.

— Așa trebuie să arate. Petrecere în piațetă se ține vara. Când soarele strălucește și iarba este verde. Ordinea a fost restabilită.

Åke, în șorțul lui de piele, pusese coaste de porc pe grătar. Transpirația îi picura de pe frunte și în mână ținea un cleștele metalic de mărimea unui cric.

— Pilsner? m-a întrebat el întinzându-mi o sticlă.

În timpul cinei a continuat să trăncănească, la fel ca întotdeauna. A discutat despre orice, de la programe de televiziune la gătit, politică și

bârfe. Am râs politicos când trebuia și am reușit să strecor câte un comentariu suficient de amuzant. Bianca era ocupată cu mâncarea copiilor, iar Ola părea să fie într-o dispoziție proastă.

După cină, l-am însoțit pe Åke în curte. S-a uitat de jur împrejur și și-a aprins un trabuc.

— Lui Gun-Britt nu-i place să fumez, a spus el pufăind din trabuc.

Am dat fumul la o parte cu mâna.

— O să-și dea seama după miros.

— Nicio șansă, a râs Åke. Nasul ei e defect de douăzeci de ani. Nu și-ar da seama nici dacă aș trage vânturi în fața ei.

Râdea și tușea la fiecare două secunde. Îmi lipseau patul meu de acasă și tăcerea.

— Ia te uită cine-i aici, a spus Åke.

De după colț venea Fabian, călare pe bicicletă.

— Salut! i-am spus eu.

S-a uitat la noi și a dat o tură cu bicicleta prin piațetă. A mormăi un salut drept răspuns și a virat din nou spre autostradă.

— Băiatu' ăsta, să dea naiba! bombăni Åke. Merge cu bicicleta peste tot pe aici de parcă ar fi idiotul satului. Păcat de el.

— Termină cu asta! i-am spus eu. Nu îi este deloc ușor.

Mă săturasem până peste cap de toate vorbele astea de rahat.

— Tocmai asta și spun. Maică-sa nu are timp pentru el, spuse Åke. Cineva ar trebui să facă ceva, la dracu'!

— Fabian este un băiat inteligent, i-am spus eu. Cu siguranță îți faci griji inutil.

De fapt, probabil că nu-și făcea prea multe griji.

Åke a suflat pe nări un nor gros de fum, și-a stins trabucul și l-a aruncat în canalul de scurgere.

O dată ajuns pe terasă, mi-am umplut paharul cu whisky. Chiar aveam nevoie de el. Aveam nevoie să las totul deoparte.

Felinarul de pe stradă s-a aprins, luminând piațeta în amurgul care se lăsa. William stătea pe canapeaua de pe terasă și se juca la iPadul lui, în timp ce Bella alerga prin iarbă.

Ola continua să nu spună niciun cuvânt. Bea grog după grog, cu nasul roșu și privirea încețoșată.

Seara târziu, am ajuns să vorbim despre cele mai groaznice întâmplări

ale săptămânii. Joi, un camion a lovit în jur de o sută de oameni pe o stradă turistică foarte circulată din Barcelona, iar vineri după-amiază a apărut știrea despre un bărbat care a atacat cu un cuțit mai multe persoane în piața centrală a celui de-al doilea oraș ca mărime din Finlanda.

— Peste tot e la fel, a spus Åke. Nu mai ești în siguranță nicăieri.

Încă o dată, a fost rândul meu să pledez pentru moderație și o judecată sănătoasă. O sarcină ingrată, care începuse să-mi macine răbdarea.

Ola a evitat să se pronunțe. De câteva ori am aruncat un ochi către el, mă așteptam la o remarcă, dar l-am văzut mereu tăcut și îngândurat. Ceva îl rodea.

M-am gândit la cât de necruțător îl lovise pe Liam cu bastonul în garaj.

De-abia când discuția a trecut la politica de apărare suedeză și Åke a scos de la naftalină o anecdotă prăfuită de pe vremea când făcuse armata pentru a-și susține teoria despre decăderea societății, a început și Ola să se agite. Și-a pus deoparte paharul, s-a aplecat de câteva ori peste masă până când, în cele din urmă, a reușit să prindă momentul și să întrebe:

— De ce nu a fost invitată și Jacqueline în seara asta?

S-a lăsat tăcerea. M-am uitat la Åke, care s-a uitat la Bianca, iar ea s-a uitat în jos, la masă.

— Ei bine, vezi tu… a spus Gun-Britt. Credeam că ai înțeles.

— Normal că înțeleg, i-a răspuns Ola. Nu sunt retardat.

Avea un ton agresiv și articula cu greu cuvintele.

— Stați aici și vorbiți despre înțelegere între vecini și despre cât de al dracului de grozav este totul, iar în timpul ăsta Jacqueline și Fabian sunt singuri în seara asta. Cum se potrivesc astea două?

— Da, dar…

— Știți cum se numește așa ceva? a spus Ola îndreptându-și privirea spre Åke. *Mobbing*[37]!

— Dar, dragă, spuse Gun-Britt. Jacqueline s-a pus singură în situația asta. Cum îți așterni, așa dormi.

Ola a înșfăcat o sticlă de gin și i-a deșurubat cu bruschețe dopul, iar când și-a turnat în pahar, jumătate a ajuns pe fața de masă.

— Doar că e nevoie de doi pentru un tango, a spus Ola și m-a pironit cu privirea. Și, la fel, ca să te culci cu cineva.

Oare auzisem bine?

Bianca și-a acoperit gura cu mâna și s-a uitat șocată la Ola, care dădea

pe gât alcoolul sec.

— Nu știu ce-ți închipui tu, i-am spus, dar eu și
Jacqueline nu ne-am culcat împreună. Ceea ce s-a întâmplat între noi a fost o greșeală care nu se va mai repeta niciodată.

Ola a pus paharul pe masă și a pufnit.

— Nu pe mine trebuie să mă convingi, a spus el cu privirea îndreptată spre Bianca.

Oare și ea credea că eu și Jacqueline am avut o aventură? Vorbise cu Ola despre asta?

— M-am săturat al dracului de tare să te tot amesteci în treburile mele… am început eu, dar n-am apucat să spun mai multe înainte ca Bianca să-și ia mâna de la gură și să mă întrerupă.

— Acum îi iei apărarea lui Jacqueline? i-a spus ea lui
Ola. Îți pare rău de ea? Tu ești cel care m-a avertizat în privința ei, încă de când ne-am mutat aici, mi-ai spus că e cea mai mare devoratoare de bărbați.

Ola și-a prins sprâncenele între degetul mare și arătător.

— N-a murit nimeni de puțină bârfă. Acum e altceva. Ca și cum Jacqueline și Fabian n-ar fi avut deja destule probleme.

Bianca și-a împins scaunul.

— Cred că noi o să încheiem seara aici.

Se uită la mine.

— Vii, sau ce faci?

În același timp s-a ridicat și Ola, de cealaltă parte a mesei.

— Ce i-ai făcut lui Jacqueline este o treabă bolnavă ca dracu', i-a spus el Biancăi scuipând cuvintele. I-ai distrus viața.

— Ați auzit ce i-a făcut?

De când îi știam pe Åke și pe Gun-Britt, era prima dată când rămăseseră fără cuvinte.

— Tu ești cel care mi-a spus… a protestat Bianca, dar a fost imediat întreruptă.

— Ți-a făcut un serviciu! A încercat să fie drăguță și tu ai avut grijă să fie concediată.

Ola s-a clătinat și a lovit cu pumnul în masă, doborând o sticlă de bere la pământ. Gun-Britt s-a aplecat imediat să adune cioburile.

— Cred că ar trebui să încetezi să mai bei, a spus Åke.

Gun-Britt i-a sărit în sprijin.

— E timpul să încheiem aici.

În timp ce Bianca aduna lucrurile copiilor, am încercat să mă strecor pe lângă Ola, care s-a ridicat și mi-a blocat drumul.

— Ai grijă ce faci, i-am spus eu calm.

În sinea mea, eram pe cale să izbucnesc.

— Să-i lași dracului în pace pe Jacqueline și pe Fabian, de acum încolo, mi-a spus Ola.

M-am gândit încă o dată la felul în care l-a bătut pe Liam, la sângele de pe podeaua garajului.

— Poți să stai liniștit, i-am spus eu. Sunt sătul până peste cap de voi toți.

M-am întors să-i iau pe Bianca și pe copii. Dar când am văzut expresia de pe chipul Biancăi, am știut imediat că ceva nu era în regulă.

— Unde e Bella? Nu o găsesc!

Am încercat să-mi păstrez calmul. Nu demult o văzusem pe Bella în grădină. Nu putea fi prea departe.

— Era aici adineauri.

— Unde? Când? a spus Bianca ridicându-l pe William de pe canapea. Ai văzut-o pe surioara ta?

— Ce?

Când Bianca i-a smuls iPadul din mâini, William s-a uitat uluit la mine.

— Doar i-a zis lui tati.

— Mi-a zis mie?

Nu auzisem nimic.

— Voia să se ducă la locul de joacă. Tati i-a spus că avea voie.

— Am făcut eu asta?

Nu-mi aminteam absolut nimic.

— La locul de joacă? spuse Bianca. La ora asta?

Åke și Gun-Britt se uitară la mine. La fel și Ola.

— Complet singură? spuse Bianca. E întuneric beznă.

S-a uitat la mine de parcă aș fi fost un străin.

— Nu era singură, a spus William. S-a dus cu Fabian.

62.

Mikael. După accident

Marți, 17 octombrie 2017

La cel mult o oră după ce Roine și Majros au plecat, stau în spatele volanului de la Volvo. Gonesc prin cartier și ascult Dropkick Murphys atât de tare, încât mașina trepidează. Ștergătoarele de parbriz funcționează la maximum și lumea pare să se estompeze printre lacrimi și picături de ploaie.

Să fi fost Ola cel care a lovit-o cu mașina pe Bianca? În orice caz, Roine nu avea nicio îndoială. Pe el îl văzuse la volanul BMW-ului.

Poliția nu a vrut să-mi asculte mărturia. Anchetatorii erau ocupați cu alte cazuri. Când am vorbit cu centralista, mi-a promis că cineva avea să mă sune în curând. Dar nu am de gând să aștept.

Merg drept înainte pe Fjelievägen în Lund și parchez ca naiba în fața secției de poliție. Ploaia biciuie asfaltul și oamenii se grăbesc pe stradă, unii cu umbrela, cineva cu puloverul tras pe cap.

De ce nu au spus Jacqueline și Fabian că Ola era cel care conducea? Probabil că îi are la mână cu ceva important.

Mă reped spre scara de piatră din colț, când un polițist în uniformă iese pe ușă și se oprește chiar pe treapta din fața mea.

— Peter?

Îmi ridic mâinile deasupra capului ca să mă apăr de ploaie. Trebuie să mă aplec în spate ca să-i văd fața.

— Ce faci aici? mă întrebă el. Am auzit că ancheta a fost clasată.

— Trebuie să vorbesc cu cineva care răspunde de caz. Am informații noi. Există un martor care…

Fără alte formalități, Peter mă prinde de braț și mă împinge în jos pe trepte, spre trecerea de pietoni.

— Ce naiba faci?

Mă uit în jurul meu, dar bineînțeles că nimeni nu o să se amestece când

un polițist în uniformă mă împinge să plec din fața secției.
Bocancii săi mari calcă prin bălți în timp ce mă conduce pe străduța din spatele clădirii albastre a băncii.
— A meritat? spune el.
— Despre ce vorbești?
Ploaia i se revarsă pe fața aspră, dar pare să nu o observe. Nici măcar nu clipește.
— Jacqueline. A meritat? Sigur, se pricepe la pat, dar Bianca e moartă. Copiii tăi și-au pierdut mama.
— Ține-ți gura, îi spun eu.
Peter scuipă printre dinți.
— Dacă îți țineai scula în pantaloni, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Cum o să le explici asta copiilor tăi? Tati și-a tras-o cu vecina și acum vecina a omorât-o pe mama. Ce naiba voiai de la ea? Știai că era luată.
Ochii îi ard de gelozie.
Încerc să îi explic.
— Nu m-am culcat niciodată cu Jacqueline. Ne-am sărutat o dată de Anul Nou, a fost o greșeală idioată, dar nimic mai mult de-atât. Nu aș fi riscat niciodată să îmi distrug familia. Poți să mă lași să plec acum?
Peter își trece mâna peste bretonul ud și mă analizează.
— Arăți ca dracu, îmi spune el. Și puți a băutură. Să zici mersi că te-am oprit și nu ai intrat în clădirea poliției. Probabil te-ar fi reținut pentru conducere în stare de ebrietate.
Printre șuvoaiele de ploaie văd Volvoul parcat strâmb pe stradă, cu două roți pe trotuar.
— Dar trebuie să vorbesc cu cineva, îi spun eu. Nu Jacqueline a lovit-o pe Bianca. Ola a fost. L-a văzut unul dintre colegii mei. Trebuie să redeschidă ancheta.
Peter își pune mâinile pe curea.
— N-ai înțeles nici pe naiba.
Afișează o falsă compasiune.
— Nu știi ce s-a întâmplat la petrecerea din piațetă, nu-i așa? spune el.
Ceva se blochează în mine. Mă pipăi cu mâna pe piept ca să îmi dau seama.
— Ce vrei să zici?

— Jacqueline și cu mine ne-am trimis câteva mesaje în acea seară când voi erați la petrecerea din piațetă, spune Peter. Când mi-am terminat tura de noapte am mers cu mașina acasă la ea. Atunci s-a nimerit ca pe Fabian să îl ia gura pe dinainte. Mi-era clar că ideea era ca eu să nu aflu.

— Ce să afli?

Peter face o pauză.

Încep să simt un gust sălciu în gură.

— Fabian era devastat, credea că o să ajungă la o casă de copii. A încercat să facă să pară că Bella mințise și născocise tot rahatul ăla. Probabil credea că aveam să-l scot eu din încurcătură în vreun fel.

— Ce încurcătură? Despre ce vorbești?

Ploaia se intețește și vuietul ei îl forțează pe Peter să ridice glasul.

— Nu era prima oară când Fabian făcea așa ceva, spune el. Și data trecută a fost vorba tot de o vecină. Nepoata acelui Bengt.

Îmi ridic fața spre cer, în timp ce zidul de ploaie se închide din ce în ce mai strâns în jurul meu.

În fața ochilor îmi apare o imagine terifiantă.

Bella și Fabian la locul de joacă.

Ce dracu' a făcut?

63.

Fabian. Înainte de accident

Vara lui 2017

Nu suntem invitați la petrecerea din piațetă. Pe mine mă doare fix în cot de ei, pot să-și bage undeva petrecerea lor de rahat. Dar îmi pare rău de mama.

Când eram în clasele primare, aveam o regulă: dacă dădeai petrecere de ziua de naștere, trebuia ori să-i inviți pe *toți* din clasă, ori să nu inviți pe nimeni.

Ziua de naștere a Vildei era în aprilie. Nu avea să dea o petrecere, ci un party cu dansuri și ryska posten[38]. Am primit o invitație, ca toți ceilalți din clasă. Vilda urma regulile școlii. Dar în aceeași seară a sunat mama ei, care era un avocat de succes și membră în consiliul școlii. Mi-a spus că puteam să vin cu o singură condiție: să vină și mama cu mine.

Nu putem să ne asumăm responsabilitatea pentru Fabian.

Mama înnebunise de furie, dar îi era și teamă că s-ar putea să fie și mai rău pentru mine, dacă le spunea ceva despre asta.

Cu câteva ore înainte de petrecere m-a apucat o durere de cap și am făcut febră. I-am spus mamei să sune și să anunțe că nu mai vin.

Două săptămâni mai târziu, cadoul preferat al Vildei, o pereche de Nike albi cu șireturi aurii, a dispărut din vestiarul nostru de la școală. Nu au mai fost găsiți niciodată.

Cu toate astea, este o regulă bună. Ori îi inviți pe toți, ori pe niciunul.

Când ceilalți sunt la petrecerea din piațetă, la Åke și Gun-Britt, eu dau câteva ture cu bicicleta prin cartier. Le aud râsetele și simt un nod în stomac. După un timp, Micke și Åke ies în piațetă și aprind trabuc scârbos. Atunci apăs mai tare pe pedale și o iau spre parc și la vale, prin tunel.

E ultima săptămână a vacanței de vară. Va trebui să mă întorc la școală, în curând. Singurul lucru bun în toată chestia asta e că o să fiu din nou în preajma lui Micke.

Zvonul ăla idiot pe care la auzit mama, cum că Micke a caftit un elev la Stockholm, trebuie să fie o minciună. Pun pariu că sunt aceiași idioți care au spus porcării după cele întâmplate cu Andy. Micke este de treabă cu cei ca lumea. Corect. Unii suportă greu faptul că nu este la fel de laș ca ceilalți profesori.

Sunt îngrijorat pentru mama. Trebuie să înceteze să mai bea atât de mult. Dacă oamenii încep să arunce cu vorbe, nu se știe niciodată ce se poate întâmpla.

Cred că îi lipsește Micke. După ce s-au giugiulit de Anul Nou aproape că nu și-au mai vorbit. Îmi doresc să existe ceva ce aș putea face. Poate ar trebui să vorbesc cu Micke?

Azi dimineață, Ola stătea pe canapeaua noastră. Cred că și-a petrecut noaptea la noi. E adevărat că a fost de treabă în ultima vreme. M-a lăsat să conduc un M3. Dar cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla ar fi ca mama să se întoarcă la el. De fapt, e un psihopat. Mama și cu el au fost împreună doar puțină vreme, dar a fost suficient ca să-l citesc.

Pedalez și tot pedalez. În orice direcție mă întorc, vântul îmi bate din față. Când virez pe Bråkmakargatan, o văd pe Bella ieșind din grădina lui Gun-Britt și a lui Åke.

— Bună, Fabian!

Strălucește în rochia ei cu paiete și balerini, și-mi spune că se duce la locul de joacă.

— Poți să-mi împingi leagănul tare?

Ezit puțin. Nu se zărește niciun adult. Chiar i-au dat voie să meargă singură atât de departe? În curând se întunecă.

— Mai întâi trebuie să-i întrebi pe părinții tăi.

Bag bicicleta în magazie și aștept în timp ce Bella se duce să îi întrebe pe Micke și Bianca. Nu durează mult până când se întoarce țopăind și cu părul dansându-i pe spate.

— Mi-au dat voie! Tați a spus că e în regulă.

Mă ia de mână și sare mai departe de-a lungul cărării.

Nu am de ales. Trebuie să o însoțesc, nu pot s-o scap din ochi acum.

— Vreau să mă dau cu viteză mega-super-mare, spune ea și se cațără în leagăn.

Tocmai când să împing leagănul, descopăr gașca lângă tiroliană. Un băiat mare se agață de discul pentru șezut, în timp ce alți doi îl împing

înainte și înapoi.

Este tipul cu șapca și prietenii lui.

— Vino, Bella. Ne întoarcem mai târziu.

— Nuuuu!

Îmi aruncă o privire dezamăgită.

— Vreau să mă dau în leagăn. Ai promis!

Împing din nou leagănul cu privirea îndreptată spre tiroliană. La naiba, deja e prea târziu. Băiatul cu șapca a sărit din tiroliană și acum toată gașca e la jumătatea drumului spre leagăne.

— E sora ta? întreabă tipul cu șapca.

Bella își dă imediat seama că ceva nu e în regulă.

— Sau iubita ta? râde prietenul lui cu fes Adidas.

O iau pe Bella de subțiori ca să o ridic din leagăn.

— Nu, spune ea. Vreau să mă mai dau.

Se zvârcolește și-mi scapă din mâini, după care se prinde strâns de leagăn.

— Vrea să se dea în leagăn, o maimuțărește băiatul cu șapcă. Nu vrea mai bine să se dea cu tiroliana?

Bella tace și aruncă o privire lungă spre tiroliană. Știu că nu îi place. Tiroliana este destul de înaltă și prinde repede viteză. Prima oară când am îndrăznit să mă dau în ea aveam zece ani. Bella are doar cinci ani.

— Haide, spune fesul Adidas. O lăsăm să încerce.

— Nu, spune Bella. Nu vreau.

— Ia-o cu tine, Fabian, hai, spune băiatul cu șapcă.

Bella dă din picioare în timp ce eu încerc să o prind din nou.

— Nu e nimic periculos. Promit.

O tură cu tiroliana și scăpăm de idioți.

— Haideți, spun băieții. Altfel poate ar trebui să te dai tu, Fabian. Gol. Cu capul în jos.

Întreaga gașcă râde. Băiatul cu fes Adidas mă îmbrâncește într-o parte și îmi pierd echilibrul.

Bella pare îngrozită, dar în cele din urmă dă din cap afirmativ. Acceptă să se dea în tiroliană de dragul meu.

Imediat ce o ridic din leagăn se răzgândește.

— Nu vreau, Fabian!

— Cine o să se dea? spune băiatul cu fes, care pare să își piardă

răbdarea. Tu sau ea? Voi alegeți.

Bella începe să plângă.

Mi-aș dori să pot să fac ceva, dar nu am de gând să mă dau gol în tiroliană. Să ajung în vreun film pe net și să fiu *pocitania goală din tiroliană.* Uneori trebuie să sacrifici ceva pentru a-ți salva propria piele, chiar dacă e de tot rahatul.

— Iartă-mă, îi șoptesc eu Bellei.

Apoi o duc spre tiroliană. Ea lovește din picioare și dă din mâini, dar o țin strâns.

Când o așez pe rampă, lacrimile încep să-i curgă.

— Nu e periculos, îi șoptesc eu. O să treacă repede. Apoi ne lasă în pace.

— Nu vreau.

— Cine decide, Fabian? spune băiatul cu șapcă. Tu sau surioara?

Deși e respingător, o împing pe Bella spre platforma mică.

— Doar un tur rapid. Ține-te bine și nu-ți da drumul înainte să se oprească de tot.

Privirea ei mă face să sufăr. Dar uneori trebuie să faci lucruri chiar dacă nu vrei. Așa stă treaba.

— Acum așaz-o acolo sus! strigă băiatul cu șapcă.

Prind din zbor discul pe care trebuie să te așezi. Între timp, Bella merge cu pași mărunți în jurul platformei. Nu are cum să plece. Sunt doi, trei metri până jos, iar eu blochez scara de acces.

Ceva mi se oprește în gât când o oblig să se așeze pe locul din tiroliană. Se prinde de funie și își ridică picioarele mititele.

64.

Jacqueline. Înainte de accident

Vara lui 2017

A fost o sâmbătă lungă ca naiba. Dimineața, Ola a făcut cafea și m-a întrebat dacă vreau să rămână. Putea foarte bine să anunțe că nu mai vine la petrecerea din piațetă. Dar în lumina limpede a treziei voiam să scap de el cât se putea de repede.

— Sună-mă, dacă se întâmplă ceva, mi-a spus el înainte să plece. Orice ar fi.

Remușcarea m-a cuprins ca o durere surdă de stomac.

În bucătărie, sticla de vin se uita țintă la mine de pe raft. Am fugit în dormitor, apoi pe marginea căzii, afară pe gazon, dar setea mă bântuia. Chiar înainte de prânz am cedat.

— Mama… a spus Fabian.

Aceiași ochi ca atunci când era mic.

Mi s-a făcut rușine de mine de-mi venea să intru în pământ. Eram incredibil de slabă și de jalnică.

— Știu. N-ar fi trebuit să… O să…

Promisiunile mele nu erau decât praf în ochi. M-am așezat din nou la masa de la bucătărie, aplecată peste încă un pahar.

— Ultimul, am spus eu.

În orice caz, unul dintre ultimele.

Fabian mi-a întors spatele și a plecat.

— Unde te duci?

— Afară cu bicicleta.

Ce puteam să spun? Am înțeles. Și eu am fugit mereu.

Eram doar al naibii de speriată că n-o să mai poată suporta asta prea mult, că avea să treacă peste toate limitele o dată pentru totdeauna.

În timp ce seara se strecura pe nesimțite peste Bråkmakargatan, eu stăteam la fereastră. Prin deschizătura din jaluzele i-am văzut pe Micke și

pe Åke în piațetă, fumul de trabuc care se înălța în mici rotocoale spre cer.
Trebuie să plec de aici.
Dar de data asta nu am să fug. Trebuie să-mi iau viața înapoi.
Când a început să se întunece, l-am văzut pe Fabian trecând prin fața ferestrei. Toată greutatea din pieptul meu s-a topit ca un fulg. Mi-era mai ușor să respir acum.
Dar apoi am văzut că mai era cineva cu el.
Cine? Încotro o luaseră?
Mi-am întins gâtul. Am văzut-o pe Bella țopăind prin piațetă. Îl ținea de mână pe Fabian. Pașii lui erau fermi și avea ceva hotărât în privire. Au dispărut pe cărare.
Neliniștea mă sfâșia. În curând se făcea întuneric. Dacă mă speria ceva, era să-l las pe Fabian singur cu Bella.
M-am clătinat spre fereastra din hol, dar nu se vedeau nicăieri. M-am dus în baie să mă stropesc cu apă rece pe față, înainte să fug în piațetă în răcoarea serii.
Am reușit să ajung doar până la colț.
Bella alerga spre mine urlând, cu pete pe mâini și genunchi. Avea părul vâlvoi și rochia murdară de nisip. Ochii îi erau larg deschiși, ca două răni mari.
— Nu! am spus eu. Nu, nu!
M-am lăsat pe vine și am îmbrățișat-o strâns. Am mângâiat-o pe spate și am încercat să o liniștesc.
În fața ochilor mi-a apărut Alice. Am văzut-o clănțănind din dinți în brațele mari ale lui Bengt în acea frumoasă și blestemată zi de vară, lângă piscină. Acum o țineam pe Bella în același fel, îmbrățișând-o strâns până când a încetat să mai tremure.
— Nu trebuie să povestești niciodată, nimănui, despre asta, i-am spus eu. Fabian poate ajunge la casa de copii. E ca o închisoare.
Bella a suspinat pe umărul meu.
— Îmi promiți? am întrebat-o.
Ea a dat din cap.
O clipă mai târziu a venit și Fabian în fugă, cu respirația tăiată.
— Ce naiba ai făcut? i-am spus eu.
— Iartă-mă.
Gâfâia cu mâinile sprijinite pe coapse. S-a aplecat spre Bella și a început

să-și ceară scuze.

— Nu pune mâna pe ea! i-am spus eu și l-am împins de acolo. Ce e în neregulă cu tine?

— Dar am fost obligat. Nu am vrut să…

— Obligat? Ce dracu, Fabian!

— N-am făcut-o intenționat…

Am țipat la el să tacă din gură. Apoi am închis ochii și am respirat adânc. Era ca și cum mă desprindeam de realitate. Pătrundeam în altceva, ceva și mai întunecat.

— Bella! Bella! Uite-o acolo.

Mai întâi au ajuns la noi strigătele. Apoi i-am văzut pe Micke și pe Bianca alergând ca o furtună prin piațetă.

— Bella!

Tocurile Biancăi răsunau pe asfalt.

A îmbrățișat-o pe Bella, după care bucuria i s-a preschimbat în furie. A strigat la mine:

— Are doar cinci ani!

— I-am găsit la locul de joacă, am mințit eu. Ne-am întors imediat aici.

I-am căutat privirea lui Micke. Oare bănuia ceva?

— Nu înțelegi cât de nepotrivit este? s-a răstit Bianca.

— Înțelegi, nu-i așa, că nu puteți pleca așa, i-a spus Micke lui Fabian, care dădu din cap fără să se uite la vreunul dintre ei.

— Absolut bolnav, a spus Bianca. Vă rog, stați departe de noi! Se întâmplă să locuim alături, dar asta nu înseamnă că trebuie să avem de-a face unii cu alții.

Nu merita să mai spun ceva. Puteam doar să sper că Bella va tăcea.

— Cel mai important e că Bella este bine, a spus Micke.

Bianca s-a uitat lung la el.

— Da, slavă Domnului pentru asta.

Puțin mai departe, sub felinarul de pe stradă, aștepta William cu un iPad care îi licărea în mână.

— Eu mă duc acasă, i-a spus Bianca lui Micke.

A luat-o pe Bella în brațe și pe William de mână.

— Vin imediat, i-a spus Micke care a rămas pe loc.

Am profitat de ocazie ca să-i fac un semn lui Fabian către ușă. A dispărut înăuntru fără niciun sunet.

Îmi venea să vomit.

Era vina mea. În adâncul meu știam că se putea întâmpla așa ceva. Și totuși n-am făcut nimic să previn lucrurile. Doar mi-am băut mințile de tot și mi-am plâns singură de milă.

Mi se învârtea capul. M-am uitat la Micke.

— Nu știu ce să spun. Iartă-mă.

Și-a băgat mâinile în buzunarele de la pantaloni.

— Cred că e în regulă. Bianca a intrat în panică pentru că nu reușea s-o găsească pe Bella.

— Nu m-am referit doar la asta, i-am spus eu.

El a dat din cap.

— Știu.

Trebuia să-i povestesc. Era singurul lucru corect pe care puteam să-l fac.

— Micke… Eu…

Cuvintele mi-au crescut în gură ca ciupercile.

Micke a așteptat răbdător. Cu greu am îndrăznit să mă uit în ochii lui. Zâmbetul încrezător, buzele lui. Încă le simțeam gustul.

— Nu cred că mai sunt în stare să fac față la ce se întâmplă, i-am zis.

Pur și simplu mi-a țâșnit din gură. Aveam nevoie să mă eliberez.

Și-a scos mâinile din buzunare și s-a uitat îngrijorat la mine.

— Ce vrei să spui?

— Vino puțin, l-am chemat și am pus mâna pe poartă.

Nu puteam să rămânem acolo, unde ceilalți ne puteau vedea.

Micke a ezitat, s-a uitat în jur.

— OK, a spus el. Dar trebui să-mi spui repede.

M-a urmat în grădină și ne-am așezat pe canapeaua de ratan din spate. Vântul începuse să bată, când se lăsase seara, iar greierii cântau. Ochiul lunii ne privea de pe cerul întunecat.

M-am gândit la Bella. Era așa de mică. De-acum trebuia să poarte povara asta tot restul vieții. Oare se schimba ceva dacă îi povesteam? Nu eram sigură.

Micke s-a uitat îngândurat la mine.

— Întotdeauna am fugit de toate, i-am spus eu. Când lucrurile devin dificile, împachetez și o șterg. Uneori, Fabian a dat lucrurile peste cap și n-am văzut nicio altă cale de ieșire. Nu știu să fac altceva. Cum să rămân, cum să repar lucrurile. Sunt unul dintr-acei oameni care o dau în bară grav

și apoi o taie.

Mi se părea că eram la o altă răscruce, acum. Poate ultima.

Micke și-a frecat nasul.

— Te poți schimba oricând. Poți să devii o cu totul altă persoană.

Mi-aș dori să fie atât de simplu.

— Nu mă pricep să-mi iau rămas-bun, i-am spus eu.

Fiindcă despre asta era vorbă acum, nu?

Dacă Micke ar afla adevărul, m-ar urî pentru totdeauna.

— Uneori e frumos să ajungi la sfârșit, mi-a spus el. Să o iei din nou de la capăt.

— Mda, dar Fabian nu crede la fel.

Ce am greșit când l-am crescut? Putea fi ceva moștenit? Tatăl lui era, după cum se dovedise, un porc misogin și violent. Poate că nu era posibil să învingi genetica.

— Dacă n-ar fi fost Fabian, de mult aș fi plecat din Köpinge. Știi, nu se descurcă cu schimbările.

Cât timp ar putea să păstreze Bella secretul? Exista riscul să-i fi spus deja Biancăi totul. Furia ei avea să fie, bineînțeles, monumentală.

— Și Peter? m-a întrebat Micke. Nu l-am mai văzut pe aici de ceva vreme.

— Nu mai este în peisaj. Pentru totdeauna, sper.

Micke nu trebuia să spună nimic. Ochii lui dezvăluiau totul.

— Este cel mai mare talent al meu. Să găsesc bărbați care nu sunt potriviți pentru mine. Totul ar fi fost mult mai ușor dacă aș fi ales pe cineva ca tine.

Și-a lipit mâinile de genunchi, și-a întors privirea de la mine, iar vocea i-a devenit mai slabă.

— O iubesc pe Bianca. N-am avut niciodată intenția să te fac să crezi altceva. Îmi pare rău pentru asta.

Privirea i-a alunecat în lături.

— Să nu-ți pară rău, i-am spus eu.

Vocea din interiorul meu mă măcina, iar vina îmi ardea în piept. Trebuia să-i spun. Adevărul avea oricum să iasă la iveală.

— Nu poți să fugi de realitate, mi-a spus Micke. Am încercat și eu să fac asta.

Deodată m-a privit în ochi.

Era o confidentă.

— Știu, am auzit despre ce s-a întâmplat la Stockholm.

— Poftim? De unde ai auzit de asta?

— Știi cum funcționează lucrurile pe-aici.

Micke a zâmbit resemnat, a întors capul și m-a întrebat ce auzisem.

— Nimic detaliat sau ceva de genul ăsta. Doar că ai fost concediat pentru că ai agresat un elev.

Umerii i-au căzut, arăta vlăguit.

— Am judecat situația greșit. Era un băiat mare și zdravăn, care împingea câțiva elevi și am încercat să-i despart. Am țipat la el să termine, dar era complet nebun. Până la urmă am sărit pe el și l-am pus la pământ. A aterizat într-un mod nefericit. Și-a rupt încheietura mâinii și și-a spart un dinte.

Ola nu prezentase lucrurile așa.

M-am gândit la ce se întâmplase cu Andy la școala din Köpinge, la felul în care Micke îi luase apărarea lui Fabian.

— A fost un accident, i-am spus eu încercând să-l consolez. Ai făcut ce trebuia. Ce era să faci, să te uiți cum acel elev îi împinge și îi bate pe ceilalți?

N-am avut curajul să spun ceva despre ce le făcuse hoților care îi spărseseră garajul. Ola sigur exagerase și în privința asta.

— Am aflat mai târziu că băiatul cu care m-am luptat fusese hărțuit în cea mai mare parte a timpului la școală, a spus Micke cu voce joasă. Fusese lovit și scuipat, supus la cele mai rele lucruri la care te poți gândi. Se pare că *toți* cei din școală știau despre asta.

— Vai!

Era cu mult mai rău decât am crezut. Deodată l-am înțeles pe Micke într-un fel nou. L-am văzut așa cum era. Un bărbat ale cărui bune intenții au avut consecințe teribile. De astfel de lucruri nu puteai să fugi niciodată.

— După toți acești ani, băiatul n-a mai suportat și, în momentul în care câțiva băieți mai mici l-au agresat, i-a împins la rândul lui. În cele din urmă a luat și el atitudine și s-a apărat; tocmai atunci am apărut eu și i-am rupt încheietura.

— Dar nu aveai cum să știi, i-am spus eu.

— Trebuia să fi știut. Toți ceilalți o știau. Când am încercat să le explic și să îmi cer scuze, nici elevul și nici părinții lui nu au vrut să le accepte.

— Să dea naiba!
Micke s-a aplecat în față. Lumina lunii i-a căzut pe chip dintr-o parte și o adiere ușoară a foșnit prin gardul viu din spatele nostru.
— Trei săptămâni mai târziu, băiatul a decis să-și pună capăt zilelor. Avea doar treisprezece ani.
Ce coșmar! Gândul m-a cutremurat. În ultima vreme îmi era teamă că Fabian ar putea să facă același lucru.
Micke și-a ascuns fața în mâini, iar eu l-am atins ușor pe spate.
— După aceea am convins-o pe Bianca să ne mutăm în Scania, spuse el. Am fugit de toate.
Din punctul ăsta de vedere, semănăm mai mult decât mi-aș fi putut imagina.
— E așa de straniu. Când s-a născut Fabian, m-am gândit doar la toate clipele frumoase pe care le aveam în fața noastră. Să-l văd crescând și devenind fericit. Am închis ochii la toate celelalte. La greutăți.
— Sună foarte omenesc, a spus Micke.
Poate avea dreptate. Dar de acum nu mai voiam să închid ochii. Încă exista o șansă de a salva totul. Nu însemna că eram insensibilă față de Bella, că nu îl condamnam pe Fabian pentru ceea ce făcuse. Dar, dacă adevărul ar ieși la iveală, între mine și Fabian s-ar produce o ruptură iremediabilă. La o adică, toți suntem singuri pe lume și ne gândim la noi și la familia noastră.
— Beau prea mult, Micke. Nu mai sunt în stare să fac față.
El și-a îndreptat spatele, iar eu mi-am retras mâna.
— Poți să ceri ajutor. Ajutor profesional.
Intuise, desigur, cum stăteau lucrurile. Cu siguranță se vorbea despre mine în Köpinge.
— În cazul ăsta ce s-ar întâmpla cu Fabian? Dacă ar fi să mă internez într-un centru de recuperare mai multe săptămâni, unde s-ar putea duce?
— Trebuie să existe o soluție, a spus Micke. Pot să vorbesc cu psihologul de la școală.
— Nu!
Nu trebuia să facă asta, în niciun caz.
— Voiam doar să știi, i-am spus eu. Dacă vom pleca într-o bună zi, să știi că am făcut-o în felul meu.
— Nu este ceva de care să poți scăpa, Jacqueline. Unde o să vă duceți?

Sună mai bine la serviciile sociale, ca să primești ajutor de la ei.

— Fabian nu m-ar ierta niciodată. Pentru el ar fi cea mai mare trădare, dacă ar ajunge la o familie în plasament sau în vreo casă de copii. Nu ar mai vorbi vreodată cu mine.

Micke știa că era adevărat. Ajunsese să se apropie de Fabian suficient de mult ca să înțeleagă asta.

— Mi-aș dori să pot face ceva, a spus el.

Uneori mă enervase credința lui în propria capacitate de a salva întreaga lume și de a face ca totul să fie bine din nou. De data asta, grija lui mi-a încălzit inima.

— Îți dai seama cum ar fi fost dacă ne-am fi întâlnit când eram mai tânără? Înainte de toate astea, i-am spus eu.

În timp ce-mi duceam brațul spre ceafă, i-am atins din întâmplare mâna. Am simțit furnicături în stomac.

— Dacă ne-am fi întâlnit când erai mai tânără nici măcar nu te-ai fi sinchisit să te uiți la mine, a spus Micke.

Am zâmbit amândoi.

— *True.* Din păcate.

Ochii lui sclipeau ca stelele în noapte. Luna înghițise jumătate din cer și Bråkmakargatan mirosea a magie.

M-am uitat la buzele lui.

65.

Mikael. Înainte de accident

Vara lui 2017

Am lăsat-o pe Jacqueline pe canapeaua de ratan și am traversat în grabă piațeta. M-am strecurat sus pe trepte și am aruncat o privire în dormitorul copiilor, unde Bella și William dormeau fericiți în paturile lor. Am șoptit în întuneric că îi iubesc mult.

În patul dublu stătea Bianca, cu o pătură în jurul genunchilor.

— Unde ai fost?

Nu părea supărată, ci mai degrabă obosită.

— Am lămurit lucrurile cu Jacqueline, i-am spus eu.

Bianca s-a înfășurat în pătură, în timp ce eu îmi scoteam hainele de la petrecere. Mirosul de la trabucul lui Åke se impregnase în ele.

— Îmi pare rău că am intrat atât de tare în panică, a spus Bianca. Mi-am făcut tot felul de scenarii groaznice în minte. Dar Bella este OK. Am întrebat-o dacă Fabian a făcut ceva nesăbuit, dar se pare că tocmai căzuse din tiroliană.

— Fabian chiar are nevoie de ajutor, i-am spus eu. Va trebui să mă ocup de asta imediat ce va începe școala.

Ceva trebuia făcut înainte de a fi prea târziu.

M-am așezat pe marginea patului și mi-am scos șosetele.

— Ce a spus Jacqueline? m-a întrebat Bianca.

M-am întors și m-am uitat la ea.

— E alcoolică. Și ea are nevoie de ajutor.

Bianca m-a privit îngândurată. Câțiva mușchi i s-au contractat în jurul gurii.

— De la tine?

— Sub nicio formă, i-am spus eu. N-o să mai avem de-a face cu ei. Ar fi trebuit să te ascult de la început.

Părea ușurată. Și-a lăsat mâna pe genunchiul meu.

Când m-am ridicat de pe canapeaua din grădina lui Jacqueline, am consfințit sfârșitul. Ea spusese că nu se pricepe la despărțiri, așa că doar ne-am uitat unul la celălalt. Amândoi știam că asta însemna adio.

— Ola era foarte beat în seara asta, a spus Bianca. S-a schimbat atât de mult. Și când te gândești că mi-a plăcut la început.

Ola o luase complet razna. Mai întâi violența din garaj, iar acum asta. Până și gândul la el mă înnebunea.

— Ce a spus despre mine și Jacqueline nu e adevărat. Sper că știi asta, nu? Niciodată n-a fost nimic între noi. Acel sărut a fost o greșeală teribilă.

Bianca și-a strâns buzele. Genele i-au tremurat. Mă uram că i-am făcut așa ceva.

Dar, dacă voiam să mergem mai departe, trebuia să spun tot adevărul.

— S-a întâmplat ceva și de Anul Nou, i-am spus eu. Ar fi trebuit să-ți spun cu mult timp în urmă.

Dacă Bianca mă ierta acum, toate îndoielile mele aveau să dispară.

Știam că un sărut poate distruge o viață și nu aveam de gând să mai las pe nimeni să-mi mai fure vreo clipă din nou. Îi spusesem asta și lui Jacqueline. Nu e niciodată prea târziu să te schimbi.

— La miezul nopții, i-am spus. Când Jacqueline și cu mine ne-am uitat la artificii.

Bianca mi-a susținut privirea. Apoi și-a pus mâna pe brațul meu și m-a întrerupt.

— Știu deja. Mi-a povestit Ola. V-a văzut de la fereastră.

Lacrimile îmi ardeau ochii.

Nu voiam să trăiesc fără Bianca.

— A fost o greșeală. Te iubesc. Mereu te-am iubit.

S-a apropiat de mine, și-a deschis brațele și ne-am îmbrățișat. Ochii ni s-au contopit pentru totdeauna.

— Și eu te iubesc, mi-a spus ea.

Totul devenise dintr-odată mai ușor. Coastele mi s-au înălțat, venele s-au dilatat, inima a încăput din nou în pieptul meu, iar plămânii au prins să se umfle. Aerul era liber să-mi curgă prin corp.

— Ar trebui să ne mutăm de aici, mi-a spus Bianca.

— Un alt început? i-am șoptit eu.

Aproape că a apucat-o râsul.

M-am lăsat pe spate și i-am pus mâna pe obraz.

— O să mă poți ierta vreodată?
Vocea mi s-a sfărâmat în fire de praf.
Ne-am privit mult timp unul pe altul. Era atât de liniște, încât prin pereți puteai să auzi copiii dormind.
— Te iert.
Toate ceasurile s-au oprit, un alt univers s-a deschis. A durat doar câteva secunde, dar nu avea să se sfârșească niciodată.
— Mi-a fost dor de tine, i-am șoptit eu.
Bianca și-a înfipt unghiile în spatele meu de parcă n-ar fi vrut să mă mai lase niciodată să plec.
— *Pentrueternitate,* mi-a spus ea.

66.

Jacqueline. Înainte de accident

Vara lui 2017

Ce faci când îți dai seama că ceva este cu adevărat în neregulă la copilul tău? Înainte de toate astea, primăvara trecută sau nu mai departe de săptămâna trecută, știam exact ce să fac. Credeam că am toate răspunsurile. Dar, când vine vorba de copilul tău, nimic nu mai e simplu.

Era, în mod clar, o tulburare, o conexiune greșită în creier. Îl crescusem pe Fabian să respecte toți oamenii. Am vorbit ore întregi despre dreptul fetelor de a decide în privința corpului lor și despre limitele ce nu putea fi depășite. Eram sigură că puțini băieți de cincisprezece ani primiseră un instructaj atât de dur ca el. Amintirea lui Alice a rămas mereu într-un colț al minții mele.

Dar exista oare ceva care să fie doar alb sau doar negru? Când Micke l-a agresat pe acel elev la Stockholm a făcut-o pentru a proteja câțiva băieți mai mici. Adesea nu știm imaginea de ansamblu. E atât de ușor să tragi concluzii pripite și să condamni.

Micke urma să trăiască mereu cu consecințele faptei sale.

Același lucru era valabil și pentru mine.

Poate că Bella avea să dezvăluie ce s-a întâmplat la locul de joacă. Sau poate că nu avea să spună nimic. Indiferent de ce avea să facă, speram să treacă peste asta cât mai nevătămată cu putință.

În sâmbăta aceea înfiorătoare de sfârșit de august, seara târziu, după ce eu și Micke ne-am luat rămas-bun pentru ultima oară, Peter a venit pe Bråkmakargatan cu un ton agresiv.

Fabian l-a lăsat să intre în hol și a încercat să vorbească cu el pe un ton calm, în timp ce eu m-am încuiat în baie și stăteam pe marginea căzii cu mâinile apăsate pe urechi, încercând să fug în singurul mod care îmi mai rămăsese.

— Dispari! am țipat eu. S-a terminat. Nu vreau să te mai văd!

Peter a lovit cu pumnii și picioarele în ușa de la baie.

— Deschide naibii! Sau ai pe cineva cu tine?

În cele din urmă, Fabian i-a povestit ce s-a întâmplat. Că a luat-o cu el pe Bella la locul de joacă și i-a făcut rău.

— Mama spune că vor veni de la serviciile sociale să mă ia.

— Mai mult ca sigur că o să facă asta, i-a spus Peter.

— Dar am fost obligat. Doar am urcat-o în tiroliană. Nu poți să faci nimic? Tu, care ești polițist?

Fabian era devastat. Nu-l mai auzisem niciodată atât de disperat.

Acest lucru trebuia să ia sfârșit.

De îndată ce Peter s-a dat bătut și a dispărut, am luat mobilul și i-am trimis un mesaj.

Dacă nu încetezi să mai vii pe aici, depun plângere la poliție împotriva ta.

În dimineața următoare a început noua mea viață.

Mă hotărâsem când am auzit disperarea lui Fabian. Sau poate chiar mai devreme, seara, când am vorbit cu Micke. De fapt am știut asta din clipa în care s-a ridicat de pe canapeaua de ratan și m-a lăsat singură sub lumina lunii.

— Nu e posibil, îmi spusese el.

Rezumatul vieții mele.

Atunci și acolo am luat o decizie. Trebuie să fie posibil.

Eram la ultima răscruce și nu mai aveam în fața mea decât un singur drum de urmat. Nu puteam să mai irosesc alți ani. Nu puteam să mai fac alți pași greșiți. Refuzam să mă mai târăsc, nu aveam de gând să-mi mai plec capul nici în fața bărbaților, nici a băuturii.

Nu voi fugi. Voi face ceea ce trebuie.

Era urât și cinic să arunc vina pe altcineva, dar Fabian nu m-ar ierta niciodată dacă ar afla cum stau lucrurile cu adevărat. Nu ar înțelege. În mintea lui, faptul că aș putea avea nevoie de ajutor din afară m-ar face cu siguranță să par slabă și ridicolă, și până la urmă asta ar fi suficient să mă facă să renunț, având în vedere și sacrificiile pe care ar trebui să le facem dacă aș merge la un centru de recuperare.

Dar lucrurile nu mai puteau să continue în felul ăsta. Și Fabian, și eu

aveam nevoie de ajutor.

Am trecut prin fiecare cameră, am scotocit peste tot și am întors casa cu fundul în sus ca un copoi. Chiuveta s-a colorat în roșu, iar sticlele goale s-au tot strâns până au ajuns cât un munte pe blatul de la bucătărie.

După un timp a venit și Fabian din camera lui, târându-și picioarele.

— Ce faci, mami?

Se ținea de nas.

— Gata, s-a terminat cu toate astea.

Când scurgerea a sorbit gălăgioasă și ultimele guri de vin, am curățat chiuveta cu o apă atât de fierbinte, încât ieșeau aburi din ea.

Fabian s-a așezat, cu coatele sprijinite pe masa din bucătărie. Părul îi cădea peste fața marcată de durere.

— Ce s-a întâmplat ieri, a spus el, nu a fost ce crezi tu.

M-am întors, în timp ce aburii se ridicau din chiuvetă. Nu știam cum să mă port. Mă scârbea să-l aud vorbind despre asta.

— Am forțat-o pe Bella să se urce în tiroliană, a spus Fabian. Erau câțiva băieți de la școală acolo care m-au obligat s-o fac. Dar…

Am închis robinetul, iar ultimii nori de aburi s-au destrămat în aer.

M-am uitat la el din nou.

— Ce vrei să zici?

— Am împins-o să se dea în tiroliană. Dacă s-ar fi ținut cum trebuie, nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar și-a dat drumul. S-a dus direct în groapa cu nisip.

Părea deznădăjduit, dar sincer.

Oare m-am grăbit și am judecat totul greșit? Dar nu era posibil. În cazul ăsta ar fi protestat mai mult, nu?

— Îmi pare rău. Am fost crud. Dar n-am făcut nimic altceva. Nu am atins-o pe Bella, n-aș face asta niciodată.

Nu-l credeam. Mă durea mai mult decât orice altceva, dar nu puteam să am încredere în el. Știam de ce era capabil.

— De ce nu ai spus nimic ieri?

Ochii lui erau două ruine.

— N-am putut. Nu mă ascultai deloc. Am încercat să-i explic lui Peter, dar nici el nu m-a crezut. Nimeni nu mă crede.

Durerea îi radia din corp.

Nu-mi doream nimic mai mult decât să-l cred. Eram beată și confuză,

când l-am văzut plecând cu Bella. Apoi, când s-a întors în fugă, disperată și murdară, în mintea mea nu a existat decât o singură explicație.

Acum nu mai știam ce să cred.

De un singur lucru eram sigură: aveam nevoie de ajutor.

•

Luni m-am trezit devreme și am sunat. Mai întâi la centrul de tratament pentru adicții din Nämndemansgården. Apoi la serviciile sociale ale municipalității Köpinge.

Mi-am împreunat mâinile și am implorat forța divină să-l ajute pe Fabian să mă ierte.

Dacă se va întâmpla să afle vreodată adevărul.

67.

Mikael. După accident

Marți, 17 octombrie 2017

Ploaia aproape s-a oprit, dar mirosul ei încă plutește în aer când cobor din mașină pe aleea noastră.

Bâjbâi neîndemânatic cu cheia în yală. Arunc jacheta în hol și mă năpustesc în sus pe scări.

Patul Bellei este gol, dar în dormitorul lui William o găsesc pe Sienna într-un balansoar și amândoi copiii cuibăriți în pat, sub cuverturi.

Sienna îmi face semn să tac.

Copiii dorm buștean, cu chipuri angelice. Îmi împletesc mâinile la spate și îi privesc cum respiră liniștiți, în același timp, viitorul îmi pătrunde prin toți porii, conștientizarea faptului că viețile lor s-au schimbat pentru totdeauna. Copiii mei nu mai au mamă. William este deja destul de mare pentru a fi copleșit de durere în orice moment. Pentru Bella, iadul așteaptă după colț.

Sienna se apropie de mine. Obrajii săi poartă amprenta lacrimilor.

— Și tu ar trebui să încerci să dormi, îmi șoptește ea.

Știu că are dreptate.

Mă uit la William și la Bella și știu că ar trebui să dorm și eu.

— Trebuie neapărat să fac ceva înainte de asta, îi spun eu.

— Ești sigur? întreabă ea.

Răspund sincer.

— Nu.

Dar o fac oricum.

Ies din casă și mă întorc în piațetă.

Sub felinarul de pe stradă, ploaia măruntă pare aproape nemișcată. În spatele jaluzelelor din bucătăria lui Jacqueline se vede lumină.

Ocolesc BMW-ul și bat la ușă până când începe să mă doară mâna.

— Jacqueline! Fabian! Deschideți!

O iau pieziș peste gazon masându-mi încheieturile degetelor și bat la ușa de sticlă din spate.

— Deschideți, hai! Știu că sunteți acasă.

Când îmi apăs nasul pe fereastră, întrezăresc o figură în întuneric.

— Fabian! Trebuie să vorbesc cu tine.

Se uită la mine buimac prin geamul aburit. Își scoate căștile, le lasă să-i atârne în jurul gâtului și ridică zăvorul, înșfac iute ușa și o deschid cu atâta putere încât Fabian zboară în plăcile de faianță, iar căștile cad la pământ.

— Ce se întâmplă? Mama nu e aici.

Se trage înapoi și se oprește în peretele de cărămidă. Pumnul mi se strânge și brațul îmi zvâcnește.

Îl văd pe Andy în fața ușii de la toaletă școlii și pe băiatul cel mare în curtea școlii din Stockholm, cel care nu mai e printre noi.

Violența pulsează în mine.

— Știu ce i-ai făcut Bellei, îi spun.

— Nu.

Fabian respiră greu. E palid la față și își apasă umerii în peretele din spatele lui.

— Știu ce-ai făcut pe terenul de joacă, în timpul petrecerii din piațetă.

Fabian caută cu privirea o cale de scăpare. Își ridică mâinile în față. Aceleași mâini care au atins-o pe Bella.

— Ce vrei să zici?

Se uită peste umărul meu și în clipa în care întorc capul se desprinde de perete și o ia la fugă. Fac trei pași mari, întind mâna, îl prind și-i răsucesc brațul stâng la spate.

— Oprește-te, oprește-te!

Adrenalina îmi curge prin vene. Nu mă pot opri. Îl îmbrâncesc pe Fabian spre ușă și îl arunc în casă.

— Are doar cinci ani, nenorocitule. Înțelegi cât de bolnavă e toată povestea asta, nu?

— Dar nu am atins-o!

Mâna mi se strânge în jurul bărbiei lui și îl împing în perete încât abia mai poate respira.

— Trebuie să mă crezi, gâfâie el. E adevărat, m-am purtat groaznic cu Bella la locul de joacă. Erau câțiva băieți de la școală, m-au forțat… Am urcat-o în tiroliană și…

Își trage răsuflarea din nou și înghite în sec.

— Nu voia să se dea, dar i-am spus să se țină bine. Asta a fost totul. N-am făcut nimic altceva!

— Minți. Peter mi-a spus că ai pipăit-o pe Bella.

— Peter?

Un văl de nesiguranță i se lasă peste privire și îmi slăbesc puțin strânsoarea.

— I-ai mărturisit mai târziu în noaptea aceea.

— Nu, l-am întrebat pe Peter ce crede că se va întâmpla cu mine. Mama era atât de furioasă, iar eu eram îngrozit de moarte că vor veni cei de la serviciile sociale și mă vor lua. Am încercat să îi explic lui Peter că nu pusesem niciodată mâna pe Bella, dar o luase razna de tot din cauză că mama se închisese în baie și nu voia să vorbească cu el.

Mai slăbesc puțin strânsoarea. Puterile sunt pe cale să mă lase.

— Îți jur, spune Fabian. Nu i-am făcut nimic.

Nu știu ce să cred.

— Peter părea foarte sigur.

— Înseamnă că și Bianca a crezut același lucru? mă întreabă Fabian. De asta a sunat la serviciile sociale? Au venit aici și m-au dus la o casă de asistență pentru copii și tineri, în pădure. A fost cel mai groaznic lucru pe care l-am trăit vreodată.

Amintirea îl face să se cutremure.

Dar cred că se înșală.

— Nu Bianca a sunat la serviciile sociale, îi spun eu.

Dacă Bianca ar fi crezut că Fabian a molestat-o pe Bella, mi-ar fi spus imediat. Și Bella mi-ar fi spus ceva.

Fabian respiră greu și chinuit. Se uită la mine confuz.

— Știu că a fost și Ola acolo vinerea trecută, îi spun eu.

El a fost cel care a lovit-o pe Bianca cu mașina?

— Nu, eram doar eu și mama în mașină.

Pretinde că nu minte niciodată, dar sunt sceptic.

— Știu că Ola era în mașină, l-au văzut oamenii.

Fabian își scutură capul.

— Ne-am întâlnit cu el în parcarea de la Ica. A vrut să încerce BMW-ul. Dar când am plecat eram doar eu și mama în mașină.

Mâna îmi zboară înainte. O înfig în pieptul lui Fabian. — Minți!

Sub mâna mea se aud trosnituri și pârâituri. Toată furia mi s-a mutat în articulațiile degetelor.

Fabian scâncește.

— E adevărat. Ola s-a așezat în mașină, dar a coborât când a venit timpul să plecăm.

Gândurile îmi aleargă cu viteză. De ce să fi stat o secundă în mașină ca în următoarea să coboare?

— Chiar nu pricepi? Bianca a murit!

Îmi apăs pumnul și mai tare în pieptul lui.

— A fost un accident.

— Imposibil. Trebuie s-o fi văzut pe Bianca. De ce nu ați frânat?

Fabian se răsucește spasmodic și gâfâie tot mai tare.

— Pedala greșită. Cred că mama a apăsat pe pedala greșită.

— Mănânci rahat!

— Mașina tocmai încetinise, spune Fabian. Eram pe punctul să frânăm, dar e așa de ușor să apeși pedala greșită. Să nimerești, din greșeală, pe accelerație.

E un scenariu inventat ulterior. Fabian nu știe nimic despre cum e să conduci o mașină. Un șofer experimentat nu apasă pe pedala greșită.

— Scoate din tine tot adevărul acum, îi spun eu și îi apăs din nou gâtul cu ambele mâini.

Simt că am o anghilă care mi se zvârcolește în piept, în timp ce Fabian scâncește sub mâinile mele. Urăsc violența, dar în cele din urmă se pare că nu mi-a mai rămas nimic altceva.

Un zgomot. O cheie în broască și podeaua din hol care scârțâie.

Fabian și cu mine ne privim fix unul pe celălalt. Îi dau drumul imediat și el își umflă plămânii cu aer. Se întoarce și privește în podea.

Pentru o clipă extrem de scurtă uit de copiii mei, de tot ce mi-a mai rămas. În gândurile mele există doar Bianca. Și totul este pierdut.

— Chiar și așa tot e posibil să minți, îi spun eu. Ai mințit când ai spus că nu ești în stare să minți.

— Iartă-mă. Nu o să mai mint.

Jacqueline îl strigă din hol, dar Fabian nu ridică privirea.

— Eu conduceam mașina, spune el.

68.

Mikael. Înainte de accident

Toamna lui 2017

La o săptămână după petrecerea din piațetă a început și școala. Eram în fața sălii principale a celor dintr-a noua, făcând copii xerox, când au început să curgă pe lângă mine elevii, bronzați și epuizați după o vară lungă.

Mereu mi-a plăcut această perioadă, când începe toamna și un nou an școlar se întinde înaintea ochilor noștri. Într-un fel, este eliberator să îmbrățișezi un nou început, să resetezi totul și să o iei de la capăt.

— Ai auzit?

Kenneth s-a strecurat în spatele meu. S-a uitat în jur și și-a coborât glasul.

— Ai auzit despre Selander?

— Ce anume?

Kenneth era dirigintele lui Fabian.

— Parcă mai luai legătura cu maică-sa, nu? Credeam că știi.

De data asta ce mai era? Mi-a zburat toată atenția de la copiatorul care se zgâlțâia și continua să scuipe foile de hârtie pe podea.

— Fabian nu mai este la noi la școală, mi-a spus Kenneth. A fost retras.

Deci Jacqueline o făcuse până la urmă. Singurul lucru pe care știa să-l facă. Să-și ia lucrurile și să fugă.

— Mama lui este la dezalcoolizare, mi-a spus Kenneth. La Nämndemansgården.

La centrul de recuperare?

Chiar nu îndrăznisem să sper la asta.

— Mi se pare un lucru înțelept, i-am spus eu. Și Fabian? Unde e?

Kenneth și-a pus mâinile pe burtă și s-a uitat din nou în jur.

— În custodia serviciilor sociale.

•

Curând, jumătate din Köpinge a aflat vestea. Se zvonea că Fabian fusese

plasat într-un centru de asistență pentru tineri și copii, undeva prin pădurile din Småland, în timp ce Jacqueline urma cura de dezalcoolizare.

— Într-adevăr, bea prea mult, a spus Gun-Britt, dar femeia asta are probleme mai mari de-atât.

Ea și cu Åke au apărut neinvitați la noi acasă ca să afle ce s-a mai întâmplat după petrecerea din piațetă.

— De-atunci n-am mai zărit nici umbra lui Ola, a spus Gun-Britt.

Nici noi nu știam nimic despre el. Dar nu eram câtuși de puțin trist din cauza asta. Când Bianca a dat cu ochii de el în fața băncii, Ola s-a întors și a luat-o grăbit în altă direcție.

— În orice caz, am așteptat niște scuze din partea lui, a spus Åke.

— Da, da, spuse Gun-Britt. Nu era treaz.

De cum au plecat, m-am așezat pe canapea cu laptopul meu, am intrat pe Hemnet și am început să caut apartamente în Lund.

— Uită-te la apartamentul ăsta cu patru camere, lângă Sofiaparken.

Bianca s-a cuibărit lângă mine pe canapea.

— Foarte frumos.

— Și are și un preț rezonabil.

Bianca s-a aplecat înspre ecran și a mărit imaginea. Părea cu adevărat fericită. Lăsaserăm în urmă cea mai gravă criză. Poate reușeam să ne regăsim unul pe celălalt. Serile din Rålis[39], nopțile din Sardinia.

— Am auzit multe lucruri bune despre zona asta, a spus ea.

Am zâmbit.

— Și vecinii?

A râs și și-a strecurat mâinile sub brațele mele.

Seara am stat toți patru în patul dublu și am citit basme. Bella și William la mijloc, Bianca și cu mine la câte o margine.

— Vă iubesc, le-am spus eu la mijlocul poveștii.

— Dar, tati, știm, a exclamat Bella. Acum citește mai departe.

Bianca și cu mine ne-am uitat unul la celălalt peste capetele copiilor. Nu înțelegeam cum fusesem în stare să mă gândesc la altceva decât la familia mea.

•

Pe la sfârșitul lui septembrie am plecat cu Bianca într-un weekend la spa, în Ystad. De-a lungul falezei, Bianca m-a sărutat ca în vremurile în care eram tineri, în timp ce un soare mare și portocaliu își împrăștia

ultimele raze la orizontul Mării Baltice.

A fost ca o reîntoarcere acasă, un fel de regăsire. Din nou acea puternică atracție care îmi călăuzea neîncetat mâinile spre ea. Nu mă mai săturam de pielea ei, de apropierea ei, de cuvintele pe care mi le șoptea la ureche.

Duminica ne-am petrecut-o înlănțuiți, contopiți unui cu celălalt, la al doilea etaj, cu șampanie într-o frapieră și gust de căpșuni pe limbă. În colț, focul trosnea, iar în fața ferestrei panoramice se întindea lumea, albastră și nesfârșită. Era viitorul care ne aștepta.

69.

Jacqueline. Înainte de accident

Toamna lui 2017

După șase săptămâni la Nämndemansgården, am ieșit clătinându-mă spre libertate ca un vițel nou-născut. Cerul era de un albastru nostalgic, lumina era infinit de strălucitoare, iar aerul avea gust de toamnă.

Am mers cu o mașină a serviciilor sociale să-l iau pe Fabian. O sută de kilometri de pădure și un radio auto care a scârțâit neîncetat. Nu-l mai văzusem din acea dimineață îngrozitoare, când au venit să-l ia de lângă mine. De atunci, singurele lucruri de care am avut parte au fost două apeluri scurte de la centrul de recuperare, care au constat în mormăituri și răspunsuri nerostite. Cea mai mare temere a mea era că se va închide în el pentru totdeauna. Fabian putea să poarte pică al naibii de mult timp.

Stătea pe drumul de pietriș și aștepta. Toate lucrurile lui erau înghesuite într-un rucsac și o pungă de hârtie de la Ullared. Avea umerii lăsați și nu și-a ridicat privirea din pământ până nu am parcat și am început să alerg pe alee să-l întâlnesc.

— Nu vreau să mă mai întorc niciodată aici, mi-a spus el cu privirea întunecată.

Eu mi-aș fi dorit doar să-l îmbrățișez, să-l țin strâns și să-i șoptesc la ureche că totul va fi bine. Distanța fizică a fost cu siguranță o parte din problema noastră. Faptul că nu am putut să-l ating niciodată, că nu am putut să-l țin în brațe, așa cum ar trebui să facă o mamă.

— Promite-mi, mi-a spus el. Promite-mi că nu o să mă mai trimiți niciodată de-acasă.

I-am promis, bineînțeles. Și de data asta nu aveam să-l dezamăgesc.

În primele zile după ce ne-am întors, Fabian a stat aproape tot timpul încuiat în camera lui. Mi-a refuzat toate propunerile. Nici cu bicicleta nu a vrut să meargă.

Nu ne-a căutat nimeni de la școală și, când au sunat de la serviciile

sociale, le-am spus că suntem pe cale să ne mutăm.

Nu puteam să rămân pe Bråkmakargatan. Cu Ola puteam să mă descurc, o făceam de mulți ani, dar să-i văd zilnic pe Bianca și pe Micke, asta îmi era imposibil.

Dorința de a bea dispăruse. Nu mai simțeam nevoia să estompez realitatea. Până și singurătatea părea suportabilă acum, când știam că există ceva spre care să mă îndrept.

•

Firește, n-ar fi trebuit să cumpăr niciodată mașina aia blestemată. Totul ar fi fost diferit dacă aș fi păstrat-o pe cea veche, mult mai mică și cu mai puțini cai-putere. Eu care mereu i-am condamnat pe părinții care încercau să cumpere dragostea copiilor cu tot felul de gadgeturi și cadouri. Dar părea să fie singura modalitate de a-l scoate pe Fabian din casă. Pentru prima oară în acea toamnă, viitorul îi sclipea în priviri când am ieșit de la reprezentanța auto.

— Un BMW 323. E adevărat, mama? Este a noastră?

— Este. A ta și a mea.

Și-a plimbat mâna cu admirație peste tabloul de bord din lemn.

— Ce vis.

Am condus înapoi către Köpinge în tăcere, am schimbat direcția la sensul giratoriu de la Ica și am luat-o pe autostradă, de-a lungul râului, printre crângurile care căpătaseră straie de toamnă.

— Te simți mai bine acum? m-a întrebat Fabian.

— Mult mai bine.

— Te-ai lăsat de băut?

Să auzi asta de la propriul copil. Câtă suferință îi provocasem!

— Jur, i-am spus eu.

N-o să mai beau niciodată.

Am parcat BMW-ul pe Bråkmakargatan. Am oprit motorul și am lăsat muzica pornită. M-am lăsat pe spate și am stat acolo respirând până când geamurile s-au aburit. Curând, nu s-a mai văzut nimic. Era ca și cum am fi stat în interiorul unui sac amniotic, protejați de întreaga lume.

— Mama? a spus Fabian.

— Da.

— Din cauza Biancăi am ajuns în acel loc scârbos, nu-i așa? Ea a sunat la serviciile sociale, nu?

Am lăsat tăcerea să se dilate. Ce puteam să spun? Fabian nu m-ar fi iertat niciodată dacă ar fi aflat că eu am fost cea care am cerut să urmez cura de dezalcoolizare și l-am trimis la centrul de asistență pentru tineri și copii.

— Nu-ți face griji, i-am spus eu. Nu va trebui să mai mergi niciodată acolo. N-o să te mai părăsesc.

Am promis.

Toată viața mea a fost un lung șir de promisiuni deșarte. De data asta nu aveam să-l dezamăgesc.

Fabian a zâmbit. A început să aibă din nou încredere în mine.

•

M-am ținut deoparte. Am stins luminile și am închis obloanele.

Nu voiam să mă întâlnesc cu nimeni. În Köpinge aveam să rămân mereu alcoolica și mama degenerată. Nu exista o a doua șansă pentru cineva ca mine aici.

De câte ori am scos nasul din casă, am așteptat să cadă întunericul, ca să evit să dau de vecini. Nu aveau să înțeleagă.

Cu Micke, desigur, a fost diferit. Știam amândoi cum stăteau lucrurile între noi. Pe el nu voiam să-l întâlnesc din cu totul alte motive.

Într-o seară i-am văzut de la fereastră pe el și pe William jucând hochei pe iarbă în fața casei. În săptămânile petrecute la Nämndemansgården mă gândisem mult la el. Îl visasem. Vorbisem despre el în ședințele de terapie. Acceptasem că niciodată nu va putea fi ceva între noi.

Am luat legătura cu un agent imobiliar care a făcut o evaluare preliminară. Casa avea să se vândă ușor, putea să-mi garanteze asta.

Ansamblurile de locuințe în stilul Astrid Lindgren aveau o reputație fantastic de bună.

Fabian lustruia BMW-ul zi de zi. A curățat, cu o răbdare impresionantă, până și cea mai măruntă piesă de sub capotă. Iar când se lăsa înserarea ne așezam în mașină și făceam motorul să urle pe nesfârșitele drumuri de țară din șesul Scaniei.

•

— Astăzi e vineri 13, mi-a spus Fabian.

Eram în BMW și ne îndreptam spre Ica.

— Doar nu crezi în prostiile astea?

— Am citit că în zilele de vineri 13 au loc mai multe accidente decât de obicei, mi-a spus el. Există și statistici despre asta.

— Ași, i-am spus eu. Începând de astăzi, vineri 13 va fi ziua mea norocoasă.

În scurt timp navigam în zigzag printre rafturile de la Ica. Fabian tăia produs după produs de pe lista noastră de cumpărături, în timp ce eu încercam să mă ascund în spatele căruciorului cât puteam de mult.

Am plătit la casă, iar când Fabian a împins căruciorul prin ușile de sticlă, aproape că s-a ciocnit de Ola.

— Te-ai întors? mi-a spus el. Mă bucur să te văd.

M-a examinat ca și cum atunci mă vedea prima oară.

— Arăți bine.

— Mă simt bine.

Ola nu trebuia să afle nimic despre planurile mele de a părăsi Köpinge. În curând, eu și Fabian urma să dispărem fără urmă. Dacă ne-ar fi căutat cineva, ar fi dat doar de fundături.

— Mama.

Fabian mi-a dat un ghiont dintr-o parte.

— Avem înghețată în sacoșe.

— OK, OK, a spus Ola.

Ne-a urmat în parcare și a așteptat cât Fabian a dus căruciorul înapoi.

— Peter și-a luat mașină nouă? m-a întrebat Ola admirând BMW-ul strălucitor.

— Peter? i-am spus eu. Care Peter?

Ola a zâmbit cu un aer șmecher.

— Așa va să zică, am înțeles.

— Peter este istorie pentru mine.

La fel ca tine, de altfel.

Deși asta nu i-am mai spus. Ola era o lipitoare. Atât timp cât voi fi în preajma lui, va încerca să se agațe de mine. Singurul mod de a scăpa de el era să dispar fără niciun avertisment.

— Este a noastră, i-a spus Fabian mândru, mângâind capota BMW-ului.

— Ai apucat să o conduci? l-a întrebat Ola.

Fabian a râs.

Am înconjurat mașina ca să pun înăuntru sacoșele cu mâncare, iar când am deblocat ușile, Ola s-a așezat la volan.

— Nu l-ai lăsat pe puști să încerce mașina, Jackie?

— Aproape deloc.

— Și tu, acum, a spus Ola. A condus el un M3.

— Dar nu în trafic, i-a răspuns Fabian. Dacă te prind, te trezești cu sancțiune în registrul auto și nu mai poți să-ți iei permisul de conducere.

Ola a pornit motorul din buton. Nu trebuia să introduci cheia în contact, câtă vreme se afla în apropiere.

— Ce faci? l-am întrebat și m-am așezat în fața ușii deschise. Ieși afară, acum.

Ola a apăsat de câteva ori pe accelerație și i-a arătat pedalele lui Fabian.

— Uită-te aici. Accelerația, frâna, ambreiajul.

Fabian era ca un copil în Ajunul Crăciunului.

— Verifici benzina, frâna și ambreiajul.

Asta făcea parte din noua tactică a lui Ola: să intre în grațiile lui Fabian. Când ne-am cunoscut, lucrurile au stat exact invers.

— Vorbesc serios, Ola. Pleacă acum!

A oprit motorul și a rânjit insinuant.

Când a coborât din mașină s-a oprit chiar în fața mea. Am refuzat să dau înapoi chiar și un milimetru, iar în cele din urmă s-a lăsat păgubaș.

— Hai să plecăm, mama.

Fabian părea morocănos.

Cu doar o clipă în urmă era atât de fericit.

— Vino, i-am spus eu.

Ce naiba, nu erau mai mult de trei minute de condus și avea să meargă cu maximum șaizeci de kilometri pe oră.

— Serios? a spus Fabian.

— Doar de data asta, i-am spus eu când s-a urcat la volan.

În Köpinge încă nu existau nici poliție, nici radar, și peste mai puțin de un an Fabian va putea conduce însoțit. La urma urmei, ce se putea întâmpla?

70.

Mikael. După accident

Marți, 17 octombrie 2017

— Taci din gură, Fabian. Nu mai spune nimic!

Jacqueline rămâne pe hol. Vocea îi este disperată.

— Este adevărat? o întreb eu.

E complet albă la față.

— Fabian a lovit-o cu mașina pe Bianca?

Jacqueline nu spune nimic, dar tăcerea este și ea un răspuns.

— L-ai lăsat să conducă mașina? Ți-ai ieșit din minți?

— A fost un accident, se bâlbâie Fabian. Am văzut bicicleta cu coada ochiului și am încercat să frânez. Probabil că am apăsat pedala greșită.

Jacqueline se întoarce și mă reped după ea în bucătărie.

— Jacqueline? Ce dracu! De ce nu ai spus de la început cum stau lucrurile?

Încet se întoarce spre blatul din bucătărie.

— Mi-a fost teamă că îl vor lua din nou pe Fabian. Era mai bine să spun că am condus eu.

— Bianca e moartă! urlu eu.

— Nu trece nicio secundă fără să mă gândesc la asta, spune Jacqueline. Totul s-a întâmplat atât de repede. Ne-am hotărât în timp ce coboram din mașină.

Imaginile mi se înghesuie în minte. Bianca pe asfalt, cu ochii închiși. Nopțile noastre în Sardinia. Râsul ei în urechea mea. *Pentrueternitate*. Îmbrățișați lângă focul din Ystad, cu viitorul ca un ocean în fața noastră. Corpul ei în moarte cerebrală pe patul de spital.

Jacqueline se izbește cu șoldul de masa din bucătărie și bâjbâie după un scaun pe care se prăbușește.

— Am crezut că era doar rănită ușor, spune ea și se ascunde în spatele mâinilor. Nu că o să…

— Ați omorât-o. Ați ucis-o pe Bianca.

Jacqueline face ochii mari.

— Ai înnebunit? A fost un accident.

Ne uităm unul la celălalt și nu mai sunt sigur de nimic.

— Ai crezut că Bianca a sunat la serviciile sociale, că din cauza ei te-au trimis la centrul de recuperare și pe Fabian la casa de copii.

— Nu, protestează Jacqueline.

— Niciodată nu aș fi rănit-o pe Bianca intenționat, spune Fabian, care se clatină în pragul ușii.

Are flăcări roșii pe gât. Aproape că l-am strangulat, încă îmi tremură mâinile.

— O să mă trimită înapoi în locul ăla groaznic, acum?

Pare disperat. Își mișcă spasmodic mâinile în jurul trupului, le duce la gât, la bărbie.

— Stai liniștit, puiule, spune Jacqueline.

E pe cale să ocolească masa, dar îmi întind brațul și mă pun stavilă în calea ei.

— Ai crezut că Fabian a molestat-o pe Bella, îi spun eu. Dar nu aveai de gând să ne spui nici Biancăi, nici mie. Ai stat lângă mine pe canapeaua de ratan în seara aceea și te-ai compătimit singură. Nicio vorbă despre ce făcuse Fabian.

— Dar nu am făcut nimic, spune Fabian. Îmi ațintesc privirea spre Jacqueline.

— Dar tu așa ai crezut.

Jacqueline clipește nervos.

— Am vrut să îți spun. De asta te-am rugat să vii în grădină. Dar pur și simplu n-am putut.

— Îți jur, exclamă Fabian. Nu i-am făcut nimic.

Jacqueline își deschide larg brațele.

— N-am știut ce să fac. Am vrut doar să-mi protejez băiatul. Tot ce am făcut a fost de dragul lui Fabian.

Vulnerabilitatea îi scânteiază în ochii luminoși și încetul cu încetul furia mă părăsește. Emoțiile mi se scurg din corp până când nu mai rămân decât un balon gol, de piele și oase.

— Cum ai putut să-l lași să conducă? îi spun eu cu lacrimile șiroindu-mi pe gât. Are doar cincisprezece ani.

Jacqueline își trece degetele prin păr, iar buclele îi cad peste umerii fragili.

— Nu am să mă iert niciodată pentru asta.

— Nu a fost ideea mamei, spune Fabian. Ola a fost cel care mi-a arătat cum să fac. Mama nu a vrut, dar Ola credea că e ridicolă.

Mâinile i se învârt și se tot învârt.

— Iartă-mă, iartă-mă, continuă el să tot repete. Nu vreau să mă întorc în locul ăla. Mai bine mor!

Începe să se lovească puternic cu pumnii în șolduri și să hiperventileze.

— Fabian, oprește-te!

Jacqueline încearcă să-i țină mâinile.

— Nu vreau, mama! Nu vreau!

— Fabian, te rog.

Jacqueline îi ține brațele până când corpul i se liniștește și cedează. Mușchi după mușchii, Fabian se relaxează, iar Jacqueline îi dă drumul. Rămân așa, transpirați și sleiți, ca după un meci de lupte.

Sub mine, lumea se crapă. Se deschide un abis și plonjez cu capul înainte în ochiul craterului.

Câteodată nu poți să învinovățești pe nimeni.

Viața se sparge în bucăți, oamenii dispar. Nimic nu mai e ca înainte și nimeni nu știe de ce.

Continui să mă prăbușesc.

71.

Fabian. După accident

Iarna lui 2017

Agentul imobiliar conduce un Porsche 911 Carrera. Nu-mi place cum se uită la mine. E unul dintre aceia cărora le place un pic prea mult de ei. Arată ca un cântăreț de *dansband* și merge ca un jucător de fotbal.

Îmi trag gluga pe cap ca să mă ascund în timp ce înfige un panou portocaliu cu *De vânzare* în stratul de flori. Tot timpul cu un ochi pe mine.

Traversează piațeta și fluieră ca pentru el.

— Hei, puștiule! îmi strigă el.

Se îndreaptă direct spre mine, dar nu-i răspund și nu mă uit spre el.

— Tu locuiești acolo, nu? La numărul 15?

— Mmmh, mormăi eu.

Este bronzat ca naiba. Un om întreg la minte n-ar face așa ceva.

— O să avem o vizionare duminică. Aș aprecia dacă ați rămâne în casă în timpul ăsta, spune el. Unii sunt sensibili la treaba cu vecinii.

Zâmbetul îi pare lipit de față. Cu toate că se uită la mine ca și cum m-ar vrea dispărut pentru totdeauna, nu se poate opri din rânjit. Dibui cu mâna buzunarul jachetei și pipăi șurubelnița care zace acolo. Nu știu exact cât costă să revopsești un Porsche, dar măscăriciul ăsta de agent imobiliar nu va scăpa mai ieftin decât Ola, cu Mercedesul lui.

— O după-amiază frumoasă în continuare, spune agentul imobiliar.

În timp ce tropăie mai departe spre mașină ridică o mână și o flutură către numărul 14. Acolo, în spatele ferestrei, pe jumătate ascuns după o plantă mare în ghiveci, e Ola, care îi răspunde la salut.

O vreme, m-am ofticat că tâlharii nu l-au rănit. O merita. Dar până la urmă totul a mers șnur. Acum Ola se mută și sunt destul de sigur că n-o să ne mai deranjeze vreodată. Ar fi trebuit să am încredere în talentele mele de la bun început.

Nu poți să-ți duci zilele crezând în soartă, în Dumnezeu sau în karma.

Dacă vrei să se întâmple ceva, trebuie să te ocupi singur de asta.

Cum a fost și cu Hugin și Munin.

După accidentul cu pisicile, lui Ola nu i-a luat mult timp până să se decidă să se mute de pe Bråkmakargatan.

Agentul imobiliar își scutură un fir de praf invizibil de pe umeri și își ambalează Porscheul la maximum. În stratul de flori, lângă panoul cu *De vânzare,* stă o cruce mică de lemn cu două plăcuțe aurii gravate. Sub ea, Hugin și Munin se odihnesc pentru totdeauna.

•

Nouăzeci și nouă de zile. De-atât timp e mama trează. Promite că nu o să mai bea niciodată, dar nu îmi fac speranțe prea mari. Oamenii promit mereu lucruri pe care nu le pot îndeplini. Asta faci ca să supraviețuiești. Promiți și minți.

Mama minte destul de mult, dar nu e prea bună la asta. A mințit când a spus că Bianca a depus plângere împotriva noastră. Știu că a sunat chiar ea la serviciile sociale. Nu sunt bătut în cap. Dar cred că o pot ierta. La un moment dat, cred că o voi putea ierta pe mama pentru că m-a trimis la acea închisoare dezgustătoare.

Peste șapte luni și două săptămâni pot să încep să conduc de probă. Dar în California îmi bag picioarele. Ce să caut eu acolo? America este e o țară de rahat, cu o grămadă de violență și arme, sărăcie și droguri. Iar așa-numitul meu tată este un pârlit ratat.

În orice caz, BMW-ul este reparat. Asigurarea a acoperit majoritatea cheltuielilor și l-am luat înapoi de la atelierul auto. Stau pe alee și îl spăl, buretele face spumă în mâna mea și apa îmi picură pe pantaloni.

În fața ferestrei de la bucătărie, mama s-a cățărat pe un scăunel. Pulverizează soluția de curățat și racleta scârțâie pe sticlă. În timp ce murdăria o ia la vale, ea fredonează un cântec pe care îl recunosc. Nu am mai auzit-o cântând de o eternitate.

Când iese pe poartă, Micke nu mă observă la început. Se oprește și se uită la mama, care își întinde gleznele și curăță fereastra cu mișcări prelungi. Nu ai cum să-i înțelegi greșit privirea.

— Salut, îi spun eu și-i fac semn cu buretele, stropind peste tot.

Luat prin surprindere, Micke tresare și-mi întoarce salutul. Apoi dispare în garaj.

Trebuie să am răbdare. Au trecut doar câteva luni de la moartea Biancăi.

Trebuie să-i mai acord puțin timp și totul o să fie bine.

În orice caz, nu se vor muta de pe Bråkmakargatan. Și nici noi. Am convins-o pe mama să se răzgândească, iar ea a anunțat-o pe agenta imobiliară că așteptăm un moment mai favorabil. La primăvară se va întoarce și Micke înapoi la școală. Directorul spune că m-am purtat neobișnuit de bine în ultimele săptămâni și asta mă neliniștește. Nu trebuie să mă port prea bine, fiindcă risc să nu-mi pot păstra mentorul.

Cei care cred în soartă și alte asemenea rahaturi ar putea spune că din cauza asta s-a mutat Micke în vechea casă a lui Bengt, de pe Bråkmakargatan.

Micke e om bun. Îmi place.

Nu e ca și cum aș avea încredere în el. Nu am încredere în nimeni. Dar cred că Micke este cel mai potrivit pentru noi. Pentru mama și pentru mine.

•

Viitorul pare destul de luminos. Am un vis, ceva de care să mă agăț, și de data asta n-o să-i mai dau drumul așa de ușor.

Multă vreme am crezut că Bengt va fi stâlpul meu. Nu era ca toți ceilalți. Mă trata ca pe orice altcineva și mă lăsa să fiu om.

Dar chiar și Bengt mă subestima. Nu pricepea că eu observ lucruri pe care ceilalți nu le văd. I-am zărit de multe ori împreună când credeau că sunt singuri. Pe mama și pe Bengt care se sărutau, se îmbrățișau și se pipăiau necuviincios.

Îmi răsunau cântece de bucurie în fiecare milimetru al trupului. Mama și Bengt. Poate că, în sfârșit, urma să am o familie *adevărată,* un tată.

Dar când i-am spus lui Bengt că știam despre ei, când i-am povestit că îi văzusem împreună, parcă a devenit o umbră, o cochilie goală. Râsul lui a răsunat răutăcios ca răspuns la întrebarea mea dacă mama și cu mine puteam să ne mutăm la el.

Moșnegețule. Ce fantezie mai ai.

Ce credeam eu de fapt? Mi-am tot închipuit lucruri. Nu îi plăcea de mama *în felul acela.*

Bengt călca peste mama. Îi zdrobea inima fără niciun fel de scrupule.

Apoi s-a întâmplat treaba cu Alice. Stăteam în piscină și am întrebat-o dacă pot să mă uit la păsărica ei. Eram curios, nimic mai mult. Ea mi-a spus că puteam și nu părea să o doară. Abia când Bengt a început să strige la mine s-a supărat și ea.

După asta, totul s-a schimbat. Chiar și Bengt. Nu mi-a spus niciodată nimic, dar era clar ce credea.

Și totuși a fost mai degrabă o coincidență că lucrurile s-au întâmplat așa.

Era una dintr-acele zile de vară suedeze cu adevărat frumoase. Cerul era senin, iar prin gardul viu de tuia cântau păsările.

Bengt sprijinise o scară de frontonul casei și se afla chiar în vârf, lângă streașină, cu vopsea și cu o pensulă. Când m-a zărit, a zâmbit. N-am lăsat să se vadă nimic. A fost de-ajuns doar un ghiont rapid și hotărât într-o parte a scării.

•

După ce termin de spălat mașina, îmi schimb hainele și trec pe lângă mama în bucătărie. Stă rar la masă acum, jaluzelele sunt ridicate și miroase a aer proaspăt.

Mama are o sticlă cu pulverizator într-o mână și o cârpă în cealaltă. Zâmbetul îi ajunge până în ochi.

— Unde te duci? mă întreabă ea.

— Ies cu bicicleta.

O iau pe lângă Ica și curtea școlii, în jos, prin tunel, și ies pe partea cealaltă. În parc e o pulbere subțire de zăpadă, iar coroanele desfrunzite ale copacilor au o strălucire de diamant.

Dinspre locul de joacă se aud râsete și strigăte de bucurie.

Pe rampa tirolienei îl văd pe William, pregătit să sară. Lângă el, într-un leagăn, stă Bella și dă din picioare.

Las bicicleta într-o parte și mă duc să-i salut.

Bella se luminează la față. Nu ne-am mai văzut de mult.

— Poți să-mi faci vânt? mă întreabă ea.

— Bineînțeles.

Trag cu coada ochiului la tiroliană, unde William tocmai s-a lansat. Apoi încep să împing leagănul, care ia viteză. Îl prind din nou și o arunc pe Bella direct spre cerul cenușiu.

— Până sus în cosmos! spune ea.

William se așază pe leagănul de lângă noi, cu capul plecat. Dă cu piciorul în nisip, dar nu spune nimic.

Înțeleg de ce a făcut pipi pe mine. Nu e asta. Și eu aș fi făcut la fel. Uneori ești obligat să alegi între tine și altcineva – și te alegi întotdeauna

pe tine. Toți oamenii normali fac așa.

— Să îți fac vânt și ție? îl întreb eu.

William se uită neîncrezător la mine pe sub marginea căciulii. Îi zâmbesc. Doar un amator ar lovi la prima ocazie bună. Trebuie să liniștești prada și să o faci să se simtă în siguranță. De-abia când se așteaptă cel mai puțin îi înfigi cuțitul în spate și îl răsucești.

— Prinde-mă, Fabian! strigă Bella și își desprinde mâinile de pe leagăn.

Îmi îndoi puțin genunchii și întind brațele în față. Când Bella sare, o prind din zbor. Îmi place apropierea ei.

— Mi-ar plăcea să fii frățiorul meu mai mare, spune ea.

O țin de mână când mergem spre tiroliană.

— Poate o să fiu.

— Daaaa!

Bella are mii de stele în priviri.

Exact ca mama ei.

Cu toate că pe Bianca mi-o amintesc în alt fel. Groaza din ochii ei, conștientizarea, de parcă ar fi înțeles. Am reușit să-i întâlnesc privirea doar o fracțiune de secundă, dar a fost suficient. Știa. A înțeles. O fracțiune de secundă și apoi am apăsat pe accelerație.

MATTIAS
EDVARDSSON
VECINI BUNI
virtual-project.eu

virtual project

[1] Blocket.se este cea mai mare piață suedeză de vânzare-cumpărare online, fondată în 1996 de Henrik Nordström (N.t.).
[2] Celebră scriitoare suedeză de literatură pentru copii (N.r.).
[3] *Lotta de pe Bråkmakargatan* este titlul uneia dintre cărțile scriitoarei Astrid Lindgren (N.r.).
[4] 08 a fost, înainte de apariția telefoanelor mobile, prefixul telefonic al zonei metropolitane a Stockholmului (N.t.).
[5] Lisbeth Salander este personajul principal al trilogiei *Millenium,* aparținând scriitorului Stieg Larsson. Ea posedă o memorie fotografică și este un hacker de clasă mondială (N.r.).
[6] Termen specific scandinav introdus în anii 1970, desemnând grupurile muzicale care interpretează genul cunoscut în Suedia ca muzică populară suedeză, pe care se poate dansa în perechi (N.t.).
[7] Referință la lexbase.se, bază de date și pagină electronică lansată în 2014, care le permite utilizatorilor să efectueze căutări cu privire la persoane fizice și companii împotriva cărora au fost intentate acuzații penale sau de natură civilă în instanțele de judecată suedeze (N.t.).
[8] În traducere literală: Strada scandalagiilor (N.t.).
[9] Personajul principal din desenele animate suedeze pentru copii *Bamse – Världens starkaste björn* (*Bamse – Cel mai puternic urs din lume*) (N.t.).
[10] Termen peiorativ care desemnează orașul Stockholm (N.t.).
[11] Cântec suedez de pahar foarte popular. Titlul se poate traduce aproximativ prin *Bea paharul până la fund* (N.t.).
[12] Referință la concursul muzical anual suedez Melodifestivalen (N.t.).
[13] Aplicație pentru rețeaua socială cu același nume cunoscută în prezent drept TikTok (N.t.).
[14] Bullerby este un mic sat idilic care apare într-o serie de patru romane ale scriitoarei suedeze Astrid Lindgren, despre șase copii și aventurile lor. (N.r.).
[15] Nume de alint dat localității Tidaholm (N.t.).
[16] Fost site de întâlniri online din Suedia (N.t.).
[17] Vers din colindul irațional suedez *Staffan stalledräng* (în română: *Ștefan, rândaș la cai),* care se referă la Sf. Ștefan și care este interpretat cu ocazia sărbătoririi Sf. Lucia (N.t.).
[18] În limba română: *A sosit timpul florilor,* unul dintre cei mai apreciați psalmi cântați vara, ale cărui prime trei versuri sunt interpretate de obicei la serbările de sfârșit de an școlar în Suedia (N.t.).
[19] În limba română: *Să nu crezi că se face vară,* cântec suedez pentru copii cunoscut în general ca *Jag gör så att blommorna blommar* (*Fac eu să înflorească florile*), scris de Astrid Lindgren, care conține trei versuri și este interpretat foarte des la serbările de sfârșit de an școlar, fiind considerat varianta laică a *Den blomstertid nu kommer* (N.t.).
[20] Organizație suedeză, fondată în 1978, a cărei activitate este axată pe încurajarea practicării sportului (N.t.).
[21] *Party pooper,* în limba engleză în original, este denumirea dată unei persoane care strică plăcerea celorlalți refuzând să se alăture distracției la o petrecere (N.r.).
[22] Sport suedez asemănător cu oina, jucat cu o bâtă de lemn și o minge, în traducere literală: *arde mingea* (N.t.).
[23] *Besserwisser,* în limba germană în original, se poate traduce aproximativ prin „știe-tot” sau „deșteptul pământului” (N.r.).
[24] Joc de cărți originar din Suedia, în traducere *moș jegos* (N.t.).
[25] Joc de cărți suedez, în traducere literală *întoarce optarul* (N.t.).
[26] Protagonista unei serii de cărți pentru copii îndrăgite în Suedia, în care văcuța cu același nume leagă o prietenie neobișnuită cu o cioară (Kråkan) (N.t.).
[27] Fel de mâncare suedez cu carne, cartofi și ceapă, tocate și călite, în traducere literală: bucăți mici la cratiță (N.t.).
[28] Emisiune televizată suedeză în care invitații artiști încearcă să interpreteze propria versiune a cântecelor celorlalți invitați. În traducere literală: *Mult mai bine* (N.t.).
[29] În original *tallriksmodellen,* modelul farfuriei este o modalitate de a ilustra felul în care pot fi

distribuite alimentele pe o farfurie, pentru a crește cantitatea de legume și a obține un echilibru alimentar optim (N.r.).
[30]. Tradiție suedeză de Anul Nou începută în 1895, care constă în recitarea *Nyårsklockan (Ceasul de Anul Nou,* în română), o traducere a poeziei *Ring Out, Wild Bells* de Alfred Tennyson, în muzeul în aer liber Skansen din Stockholm, chiar înainte de miezul nopții (N.t.).
[31]. Fel de mâncare suedez, cu carne tocată, ceapă, usturoi, cartofi, fasole, sos de roșii, lapte și boia printre alte ingrediente (N.t.).
[32]. Fel de mâncare suedez cu carne tocată, asemănător chiftelelor sau pârjoalelor suedeze, însă cu o formă alungită, servit în mod obișnuit în școli, adesea cu cartofi, merișoare și sos (N.t.).
[33]. În original, *nattvandrare,* care se traduce în limba engleză prin *nightwalker,* creaturi ale nopții întruchipate de vampiri, zombie sau strigoi, la care face aluzie autorul (N.t.).
[34]. District al Stockholmului.
[35]. Fel de mâncare suedez asemănător cu kroppkakor (crochete de cartofi umplute cu carne de porc) (N.t.).
[36]. Companie suedeză care are obiectivul de a crea locuri de muncă pentru persoane cu dizabilități care implică o invaliditate parțială (N.t.).
[37]. În limba engleză, în original, cu sensul de încercare deliberată de a îndepărta o persoană prin umilire, hărțuire sau abuz emoțional (N.r.).
[38]. În română, *poșta rusească,* un dans destinat copiilor de peste zece ani, asemănător cu Perinița (N.t.).
[39]. Prescurtarea numelui parcului Rålambshov, de pe insula Kungsholmen, din Stockholm (N.t.).

MATTIAS
EDVARDSSON
VECINI BUNI
virtual-project.eu